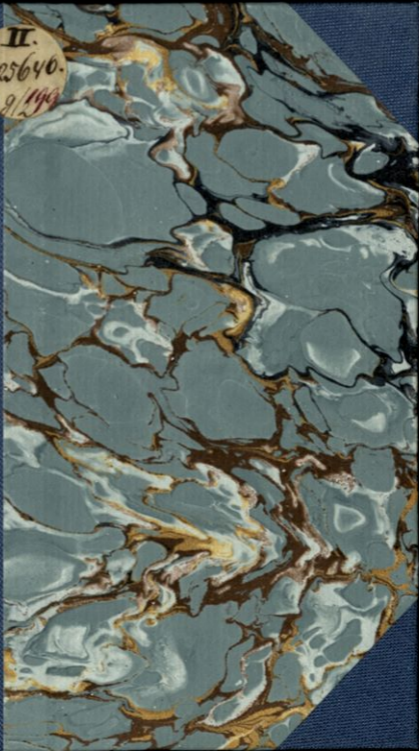

II.
C.25640.
9/1999

256/46. II. C. g. 2

ZVEZDICE,

to je

ZVELIČAVNE RESNICE,

ki nam

pot popolnamasti proti nebesam kažejo;

in pa druge

mašne in scer navadne keršanske
molitve.

Spisal

J. B.,

kaplan v Račji.

Z dovoljenjem visokočast. ljubljanskiga škofijstva.

V Ljubljani, 1862.

Natisnil Jož. Rudolf Milic.

Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ, in naj hodi za menoj. Mat. 16. 24.

Ako hočeš popolnoma biti, idi, prodaj kar imaš, in daj ubogim, in boš zaklad imel v nebesih; ter pridi in hodi za menoj. Mat. 19. 21.

SPREGLED.

Kakor se zvezdice v temni noči bli-
sketajo in popotnika v tamotni pušavi
razveseljujejo, kadar pa solnce vsta-
ne, se beli dan naredi in s svojimi
žarki vse zvezde otemni, de se ne
vidi družiga na vesolnim nebu kakor
svitlo solnce; ravno tako se tudi tebi godi,
revna duša! Dokler v posvetnih tamotah po-
potuješ, se nimaš nad drugim razveseljevati,
kakor nad verskimi resnicami, ki ti kakor
zvezdice v temni noči popačenosti tega
sveta nasproti migljajo. Kadar se pa z
Jezusam skleneš, se ti beli dan odpre, in
ti zares solnce lepši in svitlejši, kakor si
ga omisliti zamoreš, ugledaš.

Glej tukaj ti nasledvajo take zvez-
dice, ki ti poti popolnamasti proti zveli-

čanju kažejo; polasti se jih, in pripeljale te bodo nekdam k solncu resnice, k gledanju obličja božjiga.

A. Zvezdice na predpolnočnim nebu.

* 1. Išite nar popred božjiga kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo priverženo.

Ljubi Gospoda svojiga Boga iz celiga svojiga serca in iz vsih svojih moči; svojiga bližnjiga pa, kakor sam sebe, v tem se postava in preroki dopolnujejo.

* 2. Tisti je pravi služabnik božji, kateri po telesu scer bližnjimu služi, v duhu pa na nebeške vrata terka.

Hočeš dušni mir zadobiti, naj ti bo vsak dan, kakor zgubljen, kadar nisi nič dobriga storil, nobene britkosti, nobeniga zasramovanja ali zaničevanja iz ljubezni do Boga poterpel.

* 3. Hočeš k Bogu hiteti, izvoli si pravo žlahto ali rodbino:

Tvoj oče naj ti bo, kateri težo tvojih grehov polajšuje.

Tvoja mati naj ti bo žalost, ktera blato tvojih grehov odmiva.

Tvoj brat naj ti bo, kateri ti pomaga za nebesa se vojskovati.

Tvoja nevesta naj ti bo vedni spomin smerti.

Tvoji otroci naj ti bodo pobožni zdihljeji tvojiga serca.

Tvoj hlapec naj ti bo tvoje telo.

Angelce pa imej za svoje prijatle, ki ti bodo pomagali v nebesa priti, kadar se iz tega sveta ločiš.

Poglej, to je rodbina tistih, kateri po Bogu bolj hrepene, kakor pa po tem svetu.

* 4. Hočeš **močan biti**? se moraš z duhovnim orožjem obdati:

Vzemi v eno roko **škit vere**, s katerim zamoreš vse ognjene pšice hudobniga duha otresti, in vsako misel, ki te od Boga odvrta, zatrete. V drugo roko pa vzemi **meč Duha**, s katerim svojo hudobno popačeno voljo, kakor hitro vstaja, umoriš.

Obleci se z oklepam poterpežljivosti in krotkosti, de te ternje zaničevanja in zasramovanja ne prebode.

Pokri se s čelado zveličanja, to je z molitevjo razumniga, ki ti da upanje večniga zveličanja.

Noge naj ti bodo proste: ena k službi, druga pa k molitvi pripravljena.

* 5. Kdor v vedni bogoljubni žalosti zavoljo svojih grehov živi, praznuje vsak dan en praznik Gospodu v svojim duhu.

Bog hoče, de mi iz ljubezni do njega od veselja poskakujemo in v dušnim miru živimo. Vsake nesreče in žalosti je pa greh kriv. Odvzemi greh preč, in vsa žalost, to je zdravilo za greh, ti mine.

Ako tudi kakor svetnik živeti perčneš, če pa nimaš prave žalosti zavoljo grehov v svojim sercu; vedi, de je tvoje življenje enako terhljivimu mostu in tvoje perzadevanje in djanje nečimerna in prazna reč.

Žalostnih hudobni duh ne more ra-

niti, od njih stoji zapisano: „Gospod razsvetljuje slepe“.

* **6. Pravo pokorjenje** nas zavaruje pred poželjivostjo in strastmi, nas očisti od grehov, nam prinese dušni mir, in nas užge v ljubezni do Boga.

Znamnje praviga pokorjenja se razodeva v zmernosti pri jedi in pijači, v molččnosti pri govorjenji.

Drugo stopnjo pokorjenja dosežeš, kadar razžaljenje rad pozabiš in se togotiti nečeš.

Popolnoma stopnja pokorjenja je pa prava ponižnost, hrepenenje po zaničevanju in terpljenji, ki nas zadeva, brez de bi si ga sami bili nakopali ali napravili, in pa priljudno usmiljenje.

Kadar **moliš**, stoj s trepetom pred svojim Sodnikom, kakor dolžnik, ki čaka, de bi se mu dolg odpustil. Kadar v postelji **ležiš**, naj ti bo postelja podoba groba, in popred boš iz nje vstal.

Kadar **sediš** in **ješ**, spomni se, de

bodo enkrat v grobu červi tvoje telo jedli in zmirno boš živel.

Kadar **piješ**, spomni se na žejo pogubljenih v peklu, in ne boš nikolj pijane postal.

Take naj ti bodo vodila, de duha pokorjenja prejmeš. Duh pokorjenja je, ogibati se počutniga veselja in telesne tolažbe.

* 7. Delaj pokoro!

Pokora je drugi kerst, je kerst solza. Pokora je prisega, ki jo z Bogam storiš zavoljo poboljšanja svojiga življenja. Pokora je pot k ponižnosti.

Ni mogoče, de bi grešnik iz globočine svojih hudobij in grehov vstal, ako se ne poda v globočino ponižnosti.

Ako padeš, ne obupaj, hitro vstani. Satan se ti pred padcam prilizuje z božjim usmiljenjem, po padcu v greh te pa straši s šibami božje pravičnosti.

Znamnje odpušenja grehov ti je to: če se vedno za dolžnika spoznaš.

Znamnje prave pokore ti je pa to: če se vsiga terpljenja, kar te ga na duši in

telesu zadene, in še več kakor te ga zadene, za vredniga spoznaš.

* 8. Spominjaj se na smert.

Spomin smerti ti čistost ohrani, in ti moč da do vsih lepih čednost.

Ni ti moč današnjiga dneva bogoljubno preživeti, drugač če ga imaš za zadnjiga v svojim življenji. Spomni se zadnjih reči: smerti, sodbe, pekla in nebes, in ne boš nič več grešil.

Znamnje premišljevanja smerti je to: če se na nobeno posvetno reč ne natvežaš in lastno voljo zatajuješ.

Hvale vreden je, kateri smerti vsak dan pričakuje, svet je pa tisti, kateri vsako uro iz ljubezni do Boga po njej hrepeni.

* 9. Nabiraj si zalogo lepih čednost in dobrih del; opusti pa bratovščino hudobij in pa grehov.

Lepe čednosti so podobne lojtri, po kateri so angeli gor v nebesa in iz nebes doli hodili; kakor je naš očak Jakob v spanji vidil; hudobije in grehi so pa podobni ketnam, ki so sv. aposteljnu Petru

v ječi od rok odpadle, ko ga je angel predramil.

Lepa čednost po navadi ni le ena sama zase; gerda pregreha tudi po navadi ni le ena sama zase, ampak imate večidel še druge tovaršice s seboj, s katerimi ste združene.

Človek ne postane na enkrat svetnik; pa se tudi na enkrat v brezno pregreh ne pogubi. Popolnamast ima veliko stopinj; pa tudi hudobija ima več razločkov.

* 10. Pozabi razžaljenje.

Spomin razžaljenja je hči jeze, ki dela sovraštvo do pravice, okuži dušo in jo napolni s hudobno nepokojnostjo, in umori gorečnost do dobrega in do molitve.

Kadar jezo umoriš, tudi njeno hčer: spomin razžaljenja utopiš.

Znamnje, de si jezo umoril je to, če svojimu sovražniku ne le odpustiš, temuč mu tudi dobro storiš in zanj moliš in nad njegovo nesrečo kakor nad lastno žaluješ.

Spomin na Jezusovo terpljenje in na

njegovo poterpežljivost in krotkost v tebi spomin na razžaljenje zbrise in stori v tvojim sercu, de te je sram.

* 11. Premaguj jezo!

Kakor je častilakomen želan ljudske hvale; ravno tako je tudi premagvavc jeze želan ljudskiga zaničevanja.

Začetek premagovanja jeze je molčečnost jezika pri nepokojnim sercu.

Sreda je pokojnost misel z nekoliko sočutjem duše.

Konec in popolnoma zmaga jeze je terden mir in prav pokojno serce vklub vsih sovražnih napadov.

Zveži jezo s krotkostjo, otepi jo s poterpežljivostjo in postavi jo pred sodni stol razumnosti ali pameti: poprašaj jo, od kod de je in kakšne tovaršice ima? Rekla ti bo:

Moje matere so: nečimerna čast, lakomnost, mehkužnost in nečistost; moj oče je prevzetnost; moje hčere so pa spomin razžaljenja, serd, sovraštvo in prepir; moji sovražniki so pa: premagovanje sa-

miga sebe, krotkost, in moja nar veči sovražnica je ponižnost.

Hočeš torej jezo premagati: vadi se vsak dan v krotkosti in poterpežljivosti; posebno se pa rad podverzi v vsih rečeh svojimu bližnjimu, kar greh ni, in scer to iz ljubezni do ponižnosti, in jezo boš kmalo premagal.

* 12. Vadi se v molčečnosti.

Nepremišljena zgovornost so vrata, skoz ktere obrekovanje in presojevanje bližnjiga pride. Taka zgovorljivost je sedež nečimernosti, ki resnico v laž, resnobo in vnemo pa v smešnost in šale premeni.

Molčečnost stori, de je človek zbravniga duha, premišljuje ločitev od tega sveta in pa večnost; užge v njem ljubezen do Boga in mu dušni mir napravlja.

Nespametna zgovornost razsipa; lepa molčečnost pa zbira.

Kdor ima duha pokore in samoto ljubi, njemu nepremišljena zgovornost mine.

* 13. Varuj se obrekovanja.

Ena tovaršica sovraštva je obreko-

vanje, ki je podobno pijavki, ki keršansko ljubezen izpiva, dušo pa skruni.

De pa strast obrekovanja umoriš, vеди, de tudi vsako djanje bližnjiga ni tako hudobno, kakor se ti na unanje vidi. In če se je bližnji tudi kaj pregrešil, znabiti de se je pa z Bogam spet spravil; in če mu je Bog odpustil, zakaj bi ga ti sodil?

Če pa slišiš bližnjiga obrekovati, reci obrekovavcu: „Molči, ljubi moj! zakaj ti in jest morebiti še v večji pregrehe pada; kako bi kdo zamogel svojiga brata pogubljevati?“

Nepremišljen in nespameten človek vidi pri bližnjim le kaj hudobniga; moder in pameten pa bo pri bližnjim pred kaj dobriga vidil.

* 14. Boj se laži.

Kakor se iz kamna in jekla ogenj ukreše, tako postane iz šale in nepremišljene zgovornosti laž.

Laž nobeniga dobička ne prinese, ker je božji sveti resnici nasprot.

Otrok, kateri je nedolžen, se ne zna lagati; ravno tako tudi duša, ktera je greha prosta, se ne ve lagati.

Laž ti umori duha spokornosti. Strah pred pravično sodbo božjo ti pa lažnjiviga duha zadavi.

* 15. Beži pred lenobo.

Kteri svoje grehe v resnici obžaluje: lenobe ne pozna.

Od lenobe oterpne duša, de molitev in gorečnost do dobrega opuša. Lenoba je perčetek nepokoršine. Z ubogljivostjo in pokoršino, posebno pa z molitevjo, ki je sklenjena z upanjem večniga bogastva v nebesih, ki si ga zdaj prislužiti zamoreš, boš lenobo premagal.

* 16. Bodi zmeren v jedi in pijači.

Kakor se v gnjilobi červi zarede, in se smrad napravi, ravno tako je nezmerna jed in pijača zalega grehov in hudobij.

Požrešnost in pijanost dušo oskruni in ji gnado božjo zaduši.

Požrešnost je Sodomo in Gomoro v

mehkužnost in nečistost zapeljala, in tako z žvepljenim ognjem žalostno pokončala.

Pervi starši: Adam in Eva sta še le ko sta prepovedan sad jedla, svojo nagost spoznala, in si dušno in telesno smert nakopala.

Spomin na grob in smert ti zamore s pomočjo sv. Duha žvinsko nagnjenje k požrešnosti in pijanosti berzdati in ukrotiti.

Kdor požrešnost premaga, zadobi čednost prave zmernosti in pravi dušni mir.

* 17. Pridobi si vedno čistost in zderžljivost.

Zderžljiv se zamore tisti imenovati, ki je vaje vsako meseno poželjenje in nečisto veselje premagati.

Čist zamore tisti imenovan biti, kateri je pri pogledu vsakakoršne osebe, naj si bo nar gorši, nar lepši, nar bolj zala, ali pa tudi nar ostudnejši, nar gerši, nar bolj popačena, enako neobčutljiv ostane; in jo le kakor delo božjih rok ima.

Če te pogled nekakoršne osebe ali peršone k nečistosti ne gane, to ti je že

velika stopnja čistosti. To zamoreš zado-
biti, če si zmeren v jedi in pijači, v le-
žanji in spanji, v govorjenji in oziranji;
če si ponižen in se vsih nesreč in skuš-
njav, ki te zadenejo, za vredniga spoznaš.

Če tudi hude skušnjave k nečistosti
čutiš, in ko bi se ti tudi še kaj hujiga na
telesu samo od sebe prigodilo; če pa ti
tega nič sam kriv nisi, če v take reči nič
ne dovoliš in nad takim skušnjavam no-
beniga dopadajenja nimaš, tako nisi grešil,
ampak si se le vojskoval. In vedi, če
premagaš, te v nebesih venec zmage čaka.

Le tisti bodo v nebesih ovenčani ali
kronani, kateri sami sebe in svoje skušnja-
ve premagajo.

Ako te duh nečistosti napade, hiti v
skrivni kotichek, verzi se na kolena, obrni
svoje oči proti nebesam, skleni svoje roke
navskriž in jih proti nebesam povzdigni,
zdihuj z malo pa prav zaupljivimi bese-
dami: Gospod, usmili se me! jest sim
slab! Gospod, teci mi pomagat! O Bog,
hiti me otet! osramoteni naj bodo, ki mi

po življenji strežejo! Jest pa sim revež in sromak! o Bog, hiti k meni!...

Kdor tako dela, bo božjo pomoč kmalo občutil in bo nečistiga sovražnika premagal.

* 18. Varuj se lakomnosti.

Lakomen ima mamona, to je posvetno in časno blago za svojiga Boga.

Lakomnež zgubi ljubezen do Boga in do bližnjiga, pozna pa le ljubezen do blaga.

Gerdi lakomnež čerti berače in sromake in se boji eniga peneza svojiga premoženja ubogajme podeliti.

Lakomnost, od ktere oterpne duša, nakluči dušno slepoto.

Kdor pa ima pravo keršansko ljubezen, rad bližnjimu od svojiga premoženja podeli.

Kdor svoje grehe prav objokuje, še sam sebi ne prizanaša; ampak tudi sam sebi in svojimu telesu priterguje, de bližnjimu dobro stori.

* 19. Varuj se oterpnjenosti duha.

Oterpnjenost duha je dušna temota, je dušna slepota, je dušna smert.

Oterpnjenost spodrine zaupljivost na Boga in dušo v obupanje pahne.

Oterpnjeni človek je podoba krivičnega modrijana: kateri molitev hvali, sam je pa pri molitvi ves merzel, zanikern in zmešan; hvali ubogajme dajanje, sam pa berače zmérja; govori od resnobe keršanskih resnic, sam jih pa na smeh obrača; govori od čistosti, njegove oči so pa polne poželjivosti; prejme sv. Rešnje telo, pa brez spoštljivosti kakor en košček kruha; govori od poboljšanja, še celo do solz je ginjen, pa se precej v navadne pregrehe nazaj poverne; govori od potrebe krotkosti, sam se pa precej togoti; vse dobro ve in zna, sam pa nič tega ne stori.

Oterpnjenost se premaga s preišljevanjem ojstre sodbe božje in pa večne smerti. Posebno dober perpomoček oterpnjenost duha premagati je molitev na samotnim, mirnim, ponočnim kraji.

* 20. Uboštvo je pot proti nebesam.

Velik v duhu in razumen je, kateri se posvetnim rečem odpove; blagor pa tistimu, kateri se svoji lastni volji odpove. Pervi prejme stoterno povračilo, drugi pa večno zveličanje.

Lakomnost rodi prepir, sovraštvo, kletev in togoto, jezo in tožbe. Uboštvo v duhu pa nam prinese pravo zadovoljnost in dušni mir, ker se ne zmeni za goljufivo nečimernost tega sveta.

Molitev lakomniga je polna podob posvetnih in pozemeljskih reči. Molitev ubogiga v duhu je pa čista in sveta.

Lakomni hoče svet pod-se spraviti; pa naj se spomni, de bo zemlja njega pod-se spravila — ko umerje.

Bog ti ni premoženja v lastnino dal, ampak te je le kakor oskerbnika čežen postavil. Ako premišljuješ smert in pa odgovor, ki ga boš mogel Bogu enkrat zavoljo svojiga premoženja dati, boš lahko lakomnost premagal, in pa uboštvo v duhu zadobil.

* 21. Od spanja.

Spanje je podoba smerti.

Postelja naj te spomni na grob: kako boš enkrat v grobu ležal, in ložej boš premagal zaspanca.

Kakor se zbudiš, hitro ustani, ne poslušaj skušnjavca, ki te hoče še nekatere trenutke v postelji obderžati, de bi tvojo dušo z lenobo in nečistimi skušnjavami skrunil.

Kdor zaspanca ne premaga je v molitvi len in neobčutljiv; kdor ga pa premaga; gorečnost v molitvi zadobi, in pri njegovi molitvi se večkrat žarki nebeške blišobe utrinjajo.

* 22. Čuj in moli.

Če ponoči sam na mirnim kraji moliš, takrat pošiljaš ognjene pšice proti božjemu neskončno usmiljenimu sercu.

Pri zbrani, pobožni, ponočni molitvi posveten duh človeka zapuša, nebeški angelski duh ga pa obsenči: čistost in gorečnost se v njegovim sercu unema; skušnjava pa in popačenost se podira. V gorečnosti

take molitve se včasih sladkost nebeškiga veselja okusiti da.

Varuj se prevzetnosti, de sadu molitve ne zgubiš.

V sercu premagovavca se nebeška luč zasveti.

* 23. Od strahljivosti.

Nemarna strahljivost nam podere zaupanje na Boga, in pobije nam praviga duha.

Mehkužna strahljivost se izvira iz prevelikiga zaupanja na samiga sebe in pa iz nečimerne častilakomnosti.

Hočes tako plašnost ali nepotrebno strahljivost premagati, večkrat zakličij Jezusa na pomoč, ki mu je vsa oblast dana v nebesih in na zemlji, in zaupaj na njegovo moč.

Spomni se, de Bog ponižnim svojo gnado da; prevzetnim jo pa odreče.

* 24. Keršanska močnodušnost.

Zasramovanje in zaničevanje voljno poterpeti, to je znamnje močne duše.

Za ljudsko hvalo se ne zmeniti, to zamore le en pobožen, spokoren mož.

Taki močen mož bo svojiga sovražnika še le hvalil, ga resnično ljubil, kakor brata v Kristusu, kakor podobo božjo; in mu bo dobro za hudo povračeval.

* 25. Odpovej se nečimernosti.

Obupljivost gleda z dopadajenjem na množenje hudobij; nečimerna častiželjnost pa rada gleda na množenje lepih čednost in dobrih del.

Ta nečimernost se ve perhliniti vsim dobrim delam, de bi jih ne opravljali iz ljubezni do Boga ali k svojimu zveličanju ali pa bližnjimu v prid; ampak de bi druge postranske namene zraven imeli, in tako pravo zasluženje pred Bogom zavoljo svojih dobrih del in lepih čednost zgubili. Zato pazi na svoje zadržanje, in iz kakšnega namena dobro delaš?

Če se učiš in trudiš, če delaš ali moliš, če se postiš ali če premišluješ, pomisli dobro iz kakiga namena, in zakaj to storiš? Nečimernost se vé vsimu človeš-

kimu obnašanju, djanju in nehanju tako prilizniti, de se nevedama v človeško serce ukrade in ga pred božjo svetostjo gerdo skruni.

Nečimernost ti zna naenkrat, če se je ne varješ, vse zasluženje vzeti, kar si ga z velikim trudam že več let si pridobil.

Gospod Bog! tebi samimu naj bo vsa čast in hvala; nam revnim ljudem pa usmiljenje!

Nečimernost zamoreš premagati, če svoj jezik zavaruješ in po zaničevanji hrepeniš.

Če pa tudi želiš, de bi tvoje pregrehe in napake pred celim svetam znane bile, tako si nečimernost in nečimerno častizeljnost čisto premagal.

* 26. Varuj se prevzetnosti.

Prevzetnost je kakor jabelko, ki je od zunaj celo in zdravo, od znotraj pa polno gnjilobe in smradu.

V duši prevzetniga je temna noč. V duši ponižniga pa nebeško razsvetljenje.

Perčetek prevzetnosti je nečimerna častizeljnost.

Srednja stopnja prevzetnosti je zaničevanje bližnjiga, nasproti pa povzdigovanje samiga sebe in iskanje svoje lastne hvale.

Nar višji stopnja prevzetnosti je pa, če človek božjo pomoč taji; sam sebi pa v tej hudobii dopade.

Prevzetnost je kraljica vsih drugih hudobij. Prevzetnost je vir in studenc vsih napak in pregreh.

Premagati zamoreš prevzetnost, če se s ponižnim in zgrevanim sercam sam sebe obtožuješ in rad ubogaš, to je svojo lastno voljo, volji bližnjiga rad v vsim podveržeš, kar greh ni.

* 27. Boj se bogokletstva.

Bogokletstvo je tovaršica prevzetnosti, in nar skrivnejši in globokejši rane naši duši useka.

Nikoli si Satan tolikanj ne perzadeva, kakor pri molitvi ali pa pri prejemanji sv. Rešnjiga telesa, ali pa pri sv. maši in pri

drugih nar svetejših opravilih, v sercu prevzetniga nar ostudnejši skušnjave bogokletstva utrinjati; zato de bi človeka od teh presvetih opravil odtegnil in mu studece zveličanja zaperl.

Hočeš duha bogokletstva premagati, tako zaničuj take skušnjave, in se nikar ž njimi ne prepiraj, če nočeš premagan biti. Zdihni z zaupanjem na Jezusa: Beži preč od mene Satan, jest Boga samiga molim in njemu samimu služim.

* 28. Pridobi si krotkost.

Krotkost je blišoba ponižnosti.

Krotkost je taki stan naše duše, ki človek miren ostane: naj bo hvaljen ali zaničevan, časten ali zasramovan.

Krotkosti podlaga ali temelj je ponižnost v zvezi s pravo ljubeznijo.

Krotkost je tista skala, nad katero se valovi togote in jeze razsipljejo.

Krotkost je tempelj ali prebivališče svetiga Duha, in nasledek prave ljubezni in otroškiga zaupanja na Boga. Krotkost posnema Kristusa, zabrani zoper sovraž-

nike, in je lastnina angelov in nebeških prebivavcov.

Ako si začel resnico ljubiti in v poterpljenji se vaditi, ti tudi krotkosti manjkalo ne bo.

* 29. a. Pridobi si ponižnost.

Brez ponižnosti ovenejo vse naše dobre dela in smerde pred Bogam.

Ponižnost te pelje k spoznanju samiga sebe. Spoznanje samiga sebe ti utisne v serce strah Gospodovi; strah Gospodovi ti pa užge ljubezen do Boga.

Pokora nas zbudi. Pokorjenje ali žalovanje nad grehi na nebeške vrata terka. Ponižnost pa nas v nebesa vpelje.

Prava ponižnost je lastna pravovernim kristjanam; prevzetnim krivovercam pa ne.

Nebeške prikazni, čudeži ali dar prerokvanja so že marskteriga, kateri še v ponižnosti prav uterjen ni bil, prevzeli in tako pokončali. Le prav ponižni varno hodi. Take čeznaturne znamenja ti k zve-

ličanju niso potrebne; brez ponižnosti pa v nebesa ne moreš priti.

Ponižen svoje skerbi Bogu zroči, in vse dobrote, katere prejme, le priprošnjem družih pripisuje.

* 30. b. **Ponižnost** je enaka rodovitni dolini med hribi truda in čednosti, med katerimi se duša vedno ponižuje.

Ponižnost je edina čednost, katere Satan posnemati, in tudi v njej te prekaniti ne more.

Ponižnost zaduši vsakakoršno strast in skušnjavo.

V resnici ponižni zadavi serd in jezo, ima stud nad vsakakoršno ljudsko častjo in hvalo; sam sebe za nar slabejiga in zadnjiga ima; se za nevredniga spozna vsih od Boga prejetih dobrot; si očita, da je čez dan veliko dobrih del opustil, preveliko perložnost v lepih čednostih se vaditi zanemaril in tako veliko dobriga zamudil, in dragi čas potratil.

Kdor se tako ponižuje bo povikšan; kdor pa sam sebe povikšuje, bo ponižan.

* 31. c. Pripomočki, si pravo ponižnost pridobiti.

1. Vedni spomin svojih že spovedanih grehov.

2. Premišljevanje terpljenja Kristusoviga, ko se človek sam spozna, de je tega terpljenja kriv.

3. Spoznanje svoje lastne zanikernosti in dušne revšine in pa poniževanje samiga sebe zavoljo vsakdanjih pregreškov.

4. Nekteri se tudi ponižujejo zavoljo skušnjav, dušnih bolezen in tudi zavoljo padcov v greh.

5. Nekteri se pa ponižujejo zavoljo prejetih dobrot gnade božje; spoznajo, de jih sami niso zaslužili, zato jih pripisujejo priprošnjem družih, sami sebe pa za tolikanj večji dolžnike spoznajo.

K nar večjemu dušnemu miru nas pripelje ljubezen in ponižnost. Ljubezen dušo k Bogu povzdigne, ponižnost jo pa varuje, de ne pade.

* 32. d. Perva stopnja ponižnosti

je pravo spoznanje samiga sebe; če se ni-
maš za boljšiga, kakor kar si v resnici.

Na srednji stopnji so tisti, kateri se
serčno vojskujejo in pa hlabro sami sebe
premagujejo in zatajujejo.

Popolnoma stopnja ponižnosti je pa
zmaga vsih strast.

Potem nastopa dušna tihota, miro-
vanje duha ali zavetje.

Telesno pokorjenje in zatajevanje sa-
miga sebe in pa ljubezen do resnice in
pokoršine te na pot ponižnosti pripravijo.

Nobena reč naše duše ne more tako
ponižati, kakor radovoljna revšina, ko si
kdo živež sam sprostiti mora.

Tisti ima v resnici pravo modrost,
tisti je v resnici prav ljubljenc božji, kateri
bi se lahko povzdignil, pa vsako povzdi-
govanje iz ljubezni do Boga zaverže.

* 33. Razločki v mislih, čednostih in hudobijah.

a. Tako razločenje je pravo in za-
nesljivo razumenje božje volje ob vsakim

času, na vsakim kraji in pri vsaki priložnosti.

Dar razločenja misel, čednost in hudobij si zamorejo pa tisti pridobiti, ki so čistiga serca, pametniga govorjenja in pa čistiga telesa.

Hočeš božjo voljo spoznati, moraš svojo lastno zatajiti in umoriti; moreš z zaupanjem in udanostjo pametne ljudi za svet prašati, njih svetu se pa ponižno podvreči. (Kakor svetu tistih, ki ti jih je Bog naklonil.)

Če pa nimaš nobeniga razumniga za svet prašati; zataji svojo lastno voljo, moli in prosi Boga za razsvetljenje: če je tvoj namen dober, čist in neomadežvan, in Bogu prijeten, ti bo dal Bog nar boljši svet in pomoč v vsih rečeh.

Bog ponižne razsvetljuje, prevzetne pa otemnuje. Ponižni božje dopadajenje dobivajo, prevzetni ga pa zgubljajo.

* 34. b. Kteri začnejo po poti zveličanja hoditi, spoznajo dobro svoj notranji dušni stan.

Kteri napredvajo, razločijo dušne do-
brote in resnice od telesnih dobrot in napak.

Kteri so pa še bolj popolnoma, raz-
umejo to po božjim razsvetljenji, kar je
drugim temota.

Na trojno vižo se v naših dušah
skušnjave unemajo: ali zavoljo nemar-
nosti, ali prevzetnosti, ali zavoljo nevošlji-
vosti hudobniga duha.

Ponižnost premaga vse strasti in hu-
dobije. Poželjivost in zloba ste pa vir
vsiga hudiga in vse nesreče.

Zloba in hudobija niste naravne ali
naturne, zakaj Bog jih ni vstvaril, ampak
ste prišle iz popačenosti proste volje: zato
jih ne smemo pustiti, de bi v naših dušah
kraljevale.

Kteri so ravniga, čistiga, nedolžniga
serca, tiste Bog pred velikimi skušnjavami
obvaruje.

Kakor nedolžni otroci, ko so svojih
oblačil slečeni, se ne spoznajo de so nagi,
ravno tako, kteri so nedolžniga serca, ne
poznajo zapeljivosti in skušnjav tega živ-
ljenja, ker jih božja roka varno vodi.

* 35. c. Skušnjavec iše na trojno vižo
duhovne vaje nam spriditi:

1. Nas zaderžuje, de bi dobriga ne storili.

2. Iše nam namen spriditi, de bi dobrih del ne opravljali zavoljo Boga.

3. Nas hoče prevzetne storiti zavoljo dobrih del, de bi tiste sami sebi perpisovali in tako zasluženje pred Bogam zgubili.

Tega skušnjavca premaga:

1. Gorečnost v ponižni molitvi in spomin smerti.

2. Prava pokoršina in ubogljivost.

3. Zaničevanje in zatajevanje samiga sebe.

Zmaga tega skušnjavca ti pridobi dušni mir, kakor ga imamo v zgledih svetnikov.

Tak dusni mir si zamore vsak z božjo pomočjo in lastnim prizadevanjem pridobiti.

Zberi si tri tovaršice: čisto zderžljivost, keršansko ljubezen in lepo ponižnost,

de premagaš trojne sovražnike, namreč: nečistost, lakomnost in nečimernost. Tako te bo božja roka varno peljala skoz rudeče morje prevzetniga sveta, tvoji sovražniki pa, to je hudobne strasti, ki te v greh napeljujejo, bojo potonili.

* 36. d. Vsak si ne more pridobiti nar višji stopnje dušniga miru tako, de bi od vsih strast prost bil; vsak se pa zamore z Bogam spraviti in zveličati.

Kadarkoli hočeš kaj delati ali opravljati, pomisli, ali se tvoje delo z božjo voljo strinja ali ne; če te v ponižnosti poterduje ali ne. Kar človeka v ponižnosti ne poterduje, nima dobriga znamnja ali dobre lastnije.

Kadar dobre dela opravljaš, terdno skleni, jih iz nar boljšiga namena storiti. Iz nar boljšiga namena storimo, kar storimo iz ljubezni do Boga, svoji duši v zveličanje ali pa bližnjimu v dušni prid.

Ob svojim času imaš trud in delo, pa boš tudi ob svojim času imel mir in

žetev gnad božjih: Vsako reč ob svojim času, vsako reč na svojim kraji.

Varuj se pred obupljivostjo; pridnost in skerb za perdoobljivanje čednost zamorete vsakiga grešnika ozdraviti.

* 37. e. Pazi sam nase.

Neki duh človeka zalezuje in mu zvečer, ko moliti hoče zaspanca pripelje, de bi brez prave molitve spat šel. V postelji pa začne njegovo pamet temniti, njegovo dušo pa z nečistimi skušnjavami obdajati, de bi svoje telo skrunil. Ravno tako je ta nečisti duh zjutraj precej pripravljen, de bi tvoje misli, kakor hitro se zbudiš, od Boga odvernili, te nekoliko časa v postelji prideržal, in ti tako zasluženje zjutrajniga premagovanja odvezel, in tvoj dober namen spridel.

Premaguj torej to zaspano lenobo, in vedi, komur svoje jutrajne pervine daruješ, tistimu cel dan strežeš. Zroči tedaj zvečer z gorečo molitevjo svojo dušo Bogu, in zjutraj, kakor hitro se zbudiš, naj

bodo tvoje perve misli pri Bogu, in tako bo tudi potlej cel dan Bogu posvečen.

Podvizaj se, zakaj po smerti ti ni več prostora ne postanka na tem svetu dopušeniga. Duše pobožnih so v nebesa sprejete, hudobnih pa v pekel pahnjene. Duše pobožnih se že na tem svetu z Bogom zedinjajo, duše hudobnih se pa s Satanam motijo in v njegovo družbo zahajajo.

*38. f. Pot popolnamasti je vsim odperta. Noben nima resničniga izgovora, de ne more na njej napredovati.

Poglejmo zglede svetnikov! ako so oni zamogli jo hoditi, zakaj bi mi ne zamogli. Ravno tisti Bog hoče tudi nam pomagati, kakor je njim pomagal, ako le mi hočemo. Svetniki nas s svojimi zgledi vabijo, cerkveni učeniki pa nam s svojimi nauki in spisi to pot resnice in popolnamasti kažejo in jo pojasnujejo ali razsvetljujejo.

Ako se iz poti delavnosti na pot pre-mišljevanja in ogledovanja božjih čednost, resnic in popolnamast preseliš, ti božja

ljubezen neizmirno pot odpre, vedniga duš-
niga napredvanja, razsvetljevanja in raz-
veseljevanja nad spoznanjem božjiga veli-
častva.

Tako napredovanje je še celo ange-
lam lastno, ki obstoji v skoz večjim raz-
svetljevanji popolnamast božjiga veličastva,
ki čast s častjo, razumenje s porazumenjem
strinjajo.

Vera se bo spremenila v gledanje,
upanje pa v lastnino; ljubezen pa vekomej
ostane.

* 39. g. Naše telo ima oči, ki ga raz-
svetlujejo, naša duša pa ima duha ali dar
razločenja, ki jo razsvetluje, de vê dobro
od hudiga, čednost od hudobije ločiti.

Duh razločenja nam pove pred katerimi
sovražniki je treba bežati, ktere pa hrabro
napadati. To se pravi, pred nekterimi pre-
grehami je treba bežati, če se jih hočemo
zderžati, nekterim se je pa treba serčno
ustavljati. Nektere strasti ali skušnjave
našo dušo povzdigujejo, druge jo pa ob
moč pripravljajo in slabé.

Duh razločenja nam pové: Človeški

spol je zavaljo zaroda, človek ga pa k poželjivosti in prešeštvanju rabi.

Jeza je človeku podeljena, de bi se hudimu ustavljal; obrača jo pa proti svojimu bližnjimu.

Gorečnost bi nas imela unemati proti lepim čednostim, marskteriga pa unema proti hudobijam.

Častizeljnost bi nas imela užigati nebeške časti iskati; človek pa leta za posvetno častjo in jo lovi.

Ponosnost je nam dana proti Satanu, de bi mi tolikanj sami sebe cenili, de bi po nobeni pregrehi bratovšine s hudobnim duham ne delali, ampak Boga s ponižnim sercam za prejete dobrote hvalili; človek pa le hitro na Boga pozabi, ponosnost s prevzetnostjo zamenja, se zoper Boga in bližnjiga povzdiguje, proti Satanu pa ponižuje, in si z greham njogovo prijaznost prikupuje.

Spomin razžaljenja bi imeli imeti proti dušnim sovražnikom; ne pa proti telesnim nesrečam.

Potrebo piti in jesti bi imeli zmira

zadovoliti, ne pa nezmirno žreti ali pijančevati ali mehkužno živeti.

Beseda je nam dana, Boga častiti, ne pa ga pregrešno preklinjati.

Duh razločenja nam torej pove, zakaj de je Bog nam naše dušne in telesne moči dal; kako pa de jih človek s svojo popačeno voljo spridi in napek v greh obrača; kako de bi imel ž njimi si nebesa prislužiti, pa si le raji pogubljenje nakopuje.

Za poželjivost se znajde zdravilo pri ljudeh, za zlobo pri angelih, za prevzetnost pri Bogu samim.

Ne ustraši se dušniga vojskovanja, kar sam ne zamoreš, ti Bog hoče pomagati.

Kolikor več dušnih sovražnikov premagaš, tolikanj več kron si za nebesa pridobiš.

* 40. h. Naša duša ima tudi neko življenje, nekiga duha v sebi, če ti tistiga duha obudiš, dušno življenje zbudiš, telesno pa krotiš.

Ako pa v tvoji duši strasti potihnejo

in mir postane, ne daj se preslepiti, de bi mislil, de si že v zavetji. Zakaj skušnjavec se dostikrat zvijačno odtegne s svojimi skušnjavami, samo prevzetnost pa popusti, de druge strasti nadomestuje. In ko se boš varniga mislil, bo zopet hitro nate planil, de bi te neperpravljeniga tolikanj ložej pogubil.

Strasti, po katerih smo skušani, so podobne vetrovam, ki morje razgugajo.

Vetrovi včasih morje do dna pretresejo, in velike valove razsipljejo, včasih pa le po lahkama po verhi morja pihljajo. Vender morje nikoli pred vetrovi zavarvano ni.

Ravno tako tudi skušnjave dostikrat našo dušo pretresejo in mučijo, in če se tudi varno misli, vender čisto zavarvana pred skušnjavami na tem svetu nikoli biti ne more.

Korenino in deblo greha le ogenj svetiga Duha zamore pokončati, plamen božjiga hrepenenja jo pa požgati.

* 41. a. **Od telesniga in dušniga mirovanja.**

Prodaj vse, tako boš zamogel vse kupiti: neminljivi zaklad, Jezusa samiga, ki vse zaklade v sebi zapopade.

Telesno mirovanje je pravo spoznanje in uladanje svojih počutkov v zaderžanji.

Dušno mirovanje je pravo spoznanje svojih misel in varno premišljevanje v duhu. Tako premišljevanje je pred skušnjavami zavarvano. Kakor mačka meš ogleduje, ko jo zalezuje, tako Satan tudi našo dušo opazuje, ko jo v miru duhovniga premišljevanja vidi.

Ktere sveti duh razsvetljuje, previdi in razumejo skušnjave in pa zvijače hudobnih duhov.

Kdor se iz ljubezni do Jezusa vsimu posvetnimu in pa tudi sam sebi odpove, svoj križ voljno nosi, svojo lastno voljo iz ljubezni do Boga zataji in pomori: taciga zapusti posvetni duh zavoljo gorečiga hrepenenja po nebeškim, takimu se skušnjavcov ni treba preveč bati; on bo med angele perštet, bo njih dela in počenjanje porozumil, njegova duša se bo pa unela

od ognja nebeškiga veselja in bo Bogu čast in hvalo prepevala.

Blagor, trikrat mu blagor, ki tako rekoč angel postane.

* 42. b. Dušno mirovanje človeka v samoto vabi, de bi v samoti zamogel Bogu ložej služiti.

Samota pa ni za vsakiga dobra. Ako še sam sebe premagal nisi, če še strasti in skušnjave tvojo dušo pretresajo, nikar se v samoto ne podaj, če nočeš od samote pokončan biti, ampak vadi se v družbi z bližnjimi sam sebe premagovati in zatajevati.

Kdor pa v samoto iz ljubezni do Boga hiti, in se ž-njo, kakor s svojo nevesto sklene, de bi ložej sladkosti božjiga razsvetljevanja in pa razveseljevanja nad božjimi resnicami užival: takimu bo samota zavetje in tako rekoč pozemeljski raj.

Ako bi se pa imele zaspale strasti zopet uzdigovati, čuj, de te ne prevarijo, varuj se lenobe in bodi v vedni skerbi in

v strahu, kakšno sodbo de boš zavoljo svojih del imel.

Duša v samoti je velikim nevarnostim podveržena, posebno če nima duhovniga vodnika.

Srečen je, kdor z vedno večji ponižnostjo svojiga duhovniga vodnika ali spovednika, naravnost uboga. Na tako vižo butaro, ki bi jo sam le težko nosil, na rame svojiga prednika nasloniš, in sam lagleje ter mirniši hodiš: Dušna temota zgine, keršanska ljubezen se užiga, pregrešne strasti se pogube; serd, sovraštvo, prevzetnost in lenoba mine; gorečnost, usmiljenje in dušno mirovanje pa prihaja.

* 43. c. **Samótni človek** potrebuje veliko posta, posebno pa stanovitosti duha.

Nar bolj revno je serce tistiga, kdor je brez žalosti nad storjenimi grehi, brez pokorjenja.

Ena majčkena smet nam oko solzno stori, ena majhna skerb nam dušni mir podere.

Kdor je dar molitve prejel, ta v samoti hiti.

Kdor se je v resnici moliti navadil, ta se z Bogom od obličja do obličja pogovarja: kakor de bi kralju na uho govoril. Kteri v samoti z besedo molijo, padejo takorekoč pred kraljem vpricho celiga zbora na kolena; kteri pa med svetam ostanejo, molijo Boga kakor v sredi med ljudskim šumam.

Duša v samoti se pogrezuje v skrivnosti božjiga veličanstva; kar človek ne more doseči, če ni popred vihranja hudobniga duha poskusil in premagal. Job, Paul.

* 44. d. **Samótna duša** se zamore po vsi pravici **pušavnik** imenovati.

Pušavnik zamore tudi v sredi med svetam živeti: če svojo dušo pred posvetnim zavaruje in se ljubeznjivo Jezusa pogosto spominja. Pušavnik pa tudi zamore v pušavi na samotnim kraji prebivati; če pa svojiga dušniga napredovanja v dobrim ne spozna, ni praviga stanu izvolil, duh prevzetnosti ga zna prekaniti in goljefati.

Spoznaj se pred Bogam vedno za krivičniga in boj se sodeb božjih.

Kdor se v samoti poboljša, in na poti popolnamasti pridno napreduje, tak bo tudi v spanji v svojih sanjah skušnjavce premagal in jih v beg zapodil.

Pravi pušavnik zapre vrata telesnih počutkov in zavaruje svojo dušo pred peklenkim sovražnikom: on je v resnici podoben pozemeljskemu angelu, ki ga živo in nenasitljivo hrepenjenje po Bogu naudaja; v njem se hrepenjenje pri hrepenjenji, gorečnost pri gorečnosti, ljubezen pri ljubezni, razsvetljevanje pri porazjasnevanji užiga.

* 45. a. Molitev je vir vsih čednost.

Molitev je zaupljiv pogovor z Bogam; molitev je zedinovanje svoje duše z Bogam.

Molitev je angelsko delo, živež naše duše, studenc gnad božjih in pokončanje vsih strast.

Prava molitev je pravična pravda pred vesolno sodbo.

Kadar začneš moliti, se Bogu serčno zahvali za vse prejete dobrote; potem se pred Bogom svojih grehov obtoži in jih obžaluj, nazadnje pa svoje prošnje kralju nebes in zemlje daruj, in se mu zahvali za dobrote, ki si jih pri molitvi prejel.

Ko moliš, stori kakor de bi bil zatožen pred svojiga sodnika postavljen, in bi mu na tanko odgovor od svojiga življenja mogel dati.

Ko moliš, spomni se, de si ti tisti bolnik, ki pred svojim zdravnikom stoji in ga prosi, de bi mu rane žgal ali rezal, ali kar za dobro spozna, de bi jih le potem zaceliti mogel.

Novinci v molitvi morajo paziti tudi na telesno zadržanje in pa na besede, ki jih zgovarjajo. Pri tistih, ki so bolj popolnoma, tega ni tako treba.

Odpovej se vsem skerbem, ki bi te znale pri molitvi motiti; resnice svete vere naj ti bodo perute, ki te k Bogu povzdignejo, in miroval boš pri Bogu. Molitev, ta kraljica vsih čednost, nam tako rekoč kliče: pridite k meni vsi, ki se trudite in

ste obloženi, jest vas hočem poživiti in okrepčati. Moj jarm je sladak in moje breme je lahko; jest imam zdravilo za vse dušne rane, ki jih greh ji vseka; kdor se meni zaupa, ga upeljem v stanovanje večniga Boga.

* 46. b. Perva stopnja molitve je zatiranje skušnjav pri molitvi.

Srednja stopnja molitve je pa, če človek samo pri premišljevanji tega ostane, kar si je za premišljevanje zvolil. Popolnoma stopnja molitve se pa razodeva v unemanji nebeškiga razsvetljevanja.

Dobre in pobožne duše Bog večidel hitro usliši, nehvaležne pa mnogokrat pusti dalj časa terkati.

V vojski pokažejo soldatje ljubezen do svojiga kralja; v molitvi pa pokažejo ljudje ljubezen do svojiga Boga.

Kdor je sladkost molitve okusil, bo lahko spoznal, kako hitro človek dostikrat zavoljo ene same nepremišljene besede molitveniga duha zgubi, in ga ne more kmalo zopet zadobiti.

Molitev je zerkalo naše duše.

Pri molitvi se z Bogom pogovarjaj z nar večji zaupljivostjo in ponižnostjo.

* 47. c. Ako si dar molitve si pridobil, bodo dušni sovražniki pred tabo bežali. Skušnjavci si ne bojo upali te skušati, zato de bi si ti po njih zmaganih noviga zasluženja za zveličanje ne pridobil.

Kteri imajo molitviniga duha jih pri premišljevanji svet božji ogenj užiga, in ko od molitve nehajo, so viditi močni in goreči, kakor ko bi iz ognjene peči prišli. Kteri imajo praviga molitveniga duha, bojo po stopnji svoje popolnamasti pri molitvi razsvetljeni in z dvojnim oblačilom: ponižnosti in dušniga razveseljevanja obdani.

Korist molitve boš občutil pri svetim Obhajilu, kader te skušnjave od njega zaderžujejo. Sad molitve boš pa okusil pri zmagovanji sovražnikov.

Bog je usmiljen Gospod, ki vse, kteri ga prosijo, obilno obdaruje.

Pogled naših oči je telesni dar, kdor

ga nima, ga mu popisati ne moreš; ravno tako je tudi molitev dušni dar, kdor ga nima, ga zapopasti ne more: Bog sam je njeni učenik.

* 48. Od človeške popolnamasti.

Naša popolnamast na tem svetu še ne more biti doveršena popolnamast, ampak je le en del prave popolnamasti.

Vsa naša popolnamast obstoji le v perzadevanji za pravo popolnamast. Vsaka stopnja nove popolnamasti je smert poprejšine popolnamasti. Tako prestopa duša praviga ljubljenca božjiga od popolnamasti do popolnamasti v veselim razsvetljenji božjiga razodenja. Kakor sveti Paul govori, de ne kakor popolnoma, ker je prijel, ampak zato hodi za Kristusam, de bi znabiti spoznal, kakor je on spoznan. Philip. 3, 12.

Kdor je v zavetje take popolnamasti prišel, in dušni mir zadobil, bo večidel svoje dni v premišljevanji in ogledovanji veseliga božjiga razsvetljevanja preživel.

* 49. Od pozemeljskiga raja.

Zvezde so kinč ali lepota ponočniga neba. Čednosti so pa lepota ali kinč naše duše.

Mir naše duše ali dušni mir se po vsi pravici zamore pozemeljski raj v človeških sercih imenovati.

Kdor vse svoje strasti premaga in hudobniga duha osramoti, se zamore po vsi pravici mogočen zmagovavec imenovati. Zakaj on podverže svoje telo z njegovimi počutki pod oblast duše, svojo dušo pa postavi pod božjo oblast, in tako se on povzdigne čez vse navadne in naravne moči.

Znamnje nar večji zlobe ali hudobije je, če je človek precej pripravljen ubogati vsakakoršne skušnjave. Nar gotovši znamnje dušniga miru je pa to, če zamoreš reči: nisim hudiga spoznal, ko je prišlo, tudi ne, ko je zginilo. Temota ne preterpi luči, bolezen ne zdravja; ravno tako tudi poželjivost nima nobene moči več v pričo dušniga miru.

Dušni mir nastopa na popolnamast vsih čednost, in si ga ne moreš pridobiti, če ti tudi le ene same čednosti manjka.

Kdor pa pravi dušni mir najde, ga nobena reč na svetu ne bo več veselila, kakor de bi bil brez sočutja v pričo vsih stvarjenih reči, on bo samo po Bogu zdihoval: „Kdaj pridem in se prikažem pred tvojim obličjem; ne morem več prestati moči hrepenenja, zakaj išem tiste neumerjoče lepote, ki jo je človek pred greham imel“.

Kdor pravi dušni mir uživa, zamore s svetim aposteljniam Pavlam govoriti, de on živi v Kristusu in Kristus v njem.

Tak blagi dušni mir potegne dušo iz blata pregrešnosti, in jo povzdigne od zemlje v nebesa. Pravi kinč pa naši duši še le zveličavna ljubezen podeliti zamore.

* 50. Od ljubezni.

Zdaj pa nam ostanejo še tri tovaršice: vera, upanje in ljubezen; nar večji med njimi je pa ljubezen.

Vera se mi zdi kakor solnčni žarki,

ali žarki resnice; upanje jih uterjuje; ljubezen jih pa zedini v svitlo blišobo.

Kdor od ljubezni govoriti hoče, govori od Boga samiga, zakaj Bog je ljubezen. Od Boga pa po naših kratkih zapopadkih je nam nevarno govoriti.

Kdor bi božjo ljubezen z besedo hotel popisati, bi bil podoben nekimu slepimu, ki je hotel pesek ob dnu morja meriti.

Kjer popolnoma ljubezen kraljuje, ves hlapčevski strah zgine. Če duša nič več tega strahu nima, je znamnje, de je ona polna ljubezni; ostane ji pa vender en drugi strah, ki se mu strah Božji pravi, zavoljo kteriga jo sv. Ambrož srečno imenuje, rekoč: Blagor tistimu, ki se Boga boji in njegovo postavo spolnuje. Ako pa je duša brez vsiga strahu, in tedej tudi brez strahu Božjiga, se sme od nje reči, de je dobrimu čisto odmerla, in je polna hudobije.

Sveta ljubezen nas Bogu podobne dela, skerbeti nam je torej, de si jo po moči vlastimo. Prava ljubezen je razve-

seljevanje naše duše v Bogu, s katerim je sklenjena.

Ljubezen izhaja iz vere in upanja. Vera nas uči Boga kot neskončno milost in dobroto prav spoznati, upanje zbudi v duši goreče želje po ti dobroti, ljubezen se je pa poprime, in se sklene z Bogom, v kateriga se čedalje bolj utopi. „Prijela sim ga, kateriga ljubim, in ga ne izpustim“; pravi nevesta Visoke pesmi 3, 4.

Ljubezen je sad žive vere, zaklad našiga upanja in globočina usmiljenja; ljubezen je morje ponižnosti in neusahljivi studenec božjiga razsvetljenja in spoznanja.

Ljubezen je božji ogenj, ki zmiram gori in kolikor bolj se unema, tolikanj več požiga.

Ljubezen nikoli ne miruje, vedno, vedno večji prihaja. Stan ljubezni je angelski stan. Bog je ljubezen: „Njemu čast in hvala in mogočnost“. Pri Bogu je izvorni studenec vsih dobrot, tako je bilo in bo vso večnost. Amen.

B. Zvezdice na popolnočnem nebu.

* 51. Ako vse trenutke svojiga življenja **Bogu darujem** in le k dobrimu obrnem: še le to storim, kar sim storiti dolžan.

Ko bote vse storili, recite: nepridni hlapci smo; pravi Jezus sam. Luk. 17, 10.

S čim bom pa zamogel tolikanj zanemarjenih ur in dni, tolikanj v grehah zgubljenih let nadomestiti? —

Hiti, de saj zdaj s pokorjenjem in žalovanjem nad grehi zgubljeni čas kar je mogoče, nadomestiš, in po milosti božji zavolj Kristusoviga zasluženja dolg plačaš, preden si pred sodbo postavljen.

* 52. Naj ti bodo vodila tvojiga življenja:

- a. Studi naj se ti nad vsakim greham in sovraži ga. Ne sovraži pa le samo greha, ampak tudi senco greha: to je nagnjenje in pa priložnost k grehu.
- b. Naloži si vsak dan kako majhno reč iz ljubezni do Boga poterpeti.

- c. Opravljaj dolžnosti svojiga stanu, naj bojo velike ali majhne dela, z naglo pripravnostjo in udanostjo.
- d. Premišluj božje popolnamasti; posebno pa dela božjiga usmiljenja in njegove ljubezni, in božjo pravico.

*53. Vedi, de **prava popolnamast** le v tem obstoji, **de se naša duša v ljubezni z Bogam zedini**. Kolikanj bolj svojo dušo z Bogam zediniš, tolikanj večji stopnjo popolnamasti dosežeš.

Čista ljubezen je, če Boga zato ljubimo, ki je proti nam in vsem stvarjem neskončno dober.

Nar čistejši ljubezen je pa, če Boga zato ljubimo, ki je sam na sebi vse časti in ljubezni vredna dobrot in lepota.

Ker se pa človeška duša k tej stopnji božje ljubezni precej povzdigniti ne more, je pripušeno in dobro, poslužiti se tudi bolj samopridne ljubezni, de bi ložej svoje strasti in pozemeljskiga mamona premagali; de namreč ljubimo Boga, ker nas zavolj tega hoče v nebesa vzeti; in se

njegove pravice bojimo, de bi nas v večno pogubljenje ne pahnil.

* 54. **Poželjivost**, nagnenje k hudimu je **človek** sam v svoje ude **pripravil** s tem, ker je Bogu že v prvih starsih nepokoren postal.

Zavoljo izvirniga greha imamo že torej vojskovanje sami s seboj in s postavo božjo.

Bog ti prepoveduje: Ne stori tega, če ne boš umerl — grešil; človek pa čuti v sebi vabljenje k temu, kar je prepovedaniga.

Poželjivost in čednost ste si v vednim prepiru in vojskovanji v človeški duši; dokler ena druge popolnoma ne zmaga.

Čednost ima svoje pomočnike in tovarše, kateri so: gnada božja, zasluženje Kristusovo, razsvetljevanje svetiga Duha, priprošnje Matere božje, ljubih angelov in Svetnikov božjih.

Pa tudi poželjivost ima svoje tovarše in pomočnike:

Njeni svetvavec je Satan sam, stra-

sti in posvetni Mamon jo pa v pregrehe in hudobije zapeljujejo.

Keršanska duša! ne ustraši se tega vojskovanja, Bog sam je tvoja pomoč. Bog ne bo pripustil, de bi bila skušana, čez tvoje moči, ako se le sama sovražniku v roke ne izdaš.

* 55. **Ponižnost** je podlaga vsih čednost: **Ponižnost je v tesni zvezi s pokoršino.** Ponižnost premaga vse poželjive strasti in nam dušni mir pridobi.

Ako hočeš ponižen biti, spomni se, de si vreden vse nesreče, vsiga zasramovanja in zaničevanja, ja grenkosti vsiga terpljenja zavoljo svojih grehov; de pa ni-maš tolikanj terpeti, to imaš samo božjimu usmiljenju pripisati.

* 56. **Sam božji Sin se je ponižal,** de je reven človek postal, in nar hujši terpljenje na križi preterpel.

Človek se pa po zgledu Satana povikšuje; hoče postati kakor Bog in se terpljenja boji in ogiba. To kaže pomanjkljivost prave modrosti. Kdor svar-

jenja noče poslušati, je svoje zveličanje zatajil, bo dalje in dalje zašel od poti, ki derži v nebesa, in se bo na-
posled pogubil. Kdor pa svarjenje za do-
bro vzame, bo kmalo gnado božjo okusil
in odpušanje svojih grehov zadobil.

Izvoli si dušniga vodnika, in svoje
skerbi njemu izroči; tako boš varno
hodil. Če pa sam sebe uladati hočeš, boš
kmalo padel.

* 57. Kdo drugi nam bo **pravo pot**
proti nebesam pokazal, kakor tisti, ki je
iz nebes peršel: **Jezus Kristus!**

Vsaka luč krivoverere, ki je nebeški
Oče ni peržgal, je podobna vešam, ki člo-
veka zapeljejo, potem pa naenkrat zginejo
in ga v temni noči zmoteniga pustijo.

Svete resnice, ki jih je Jezus svoji
cerkvi izročil so tako popolnoma, de se ne
dajo bolj doveršiti; samo mi se moremo
po njih poboljšati, in po njih svoje živ-
ljenje vravnati.

* 58. **Odumri sam sebi po telesu,**
de boš živel na duši.

Naj ti bo vsaka stvar naj bo telo ali truplo, ali kar koli si bodi, — po nar bolj-šim namenu božjim vstvarjena: za božjo čast vstvarjena, tako te ne bojo trupla ali telesa bližnjih, ne dnar in blago od Boga odvracevali, ampak kar pogledaš ali storiš, vse te bo na Boga Očeta opominjevalo.

Kader boš zamogel samo dušni stan v bližnjim ogledovati, in ti bo nar bolj mar bližnjiga k Bogu napeljevati, bojo strasti poželjivosti v tvojim telesu pogasnile.

* 59. Človeška duša ne miruje, dokler v Bogu ne počiva.

Človek vedno hrepeni ali po bogastvu ali po telesih drugih ljudi, in če tudi to zadobi, še veliko bolj nepokojin in nemiren postane, kakor je bil pred; dokler se od pozemeljskiga ne povzdigne k Bogu. Pri Bogu še le pravi dušni mir nastopi. V ljubezni do Boga in do bližnjiga obstoji popolnamast. (S. Tom.)

* 60. Prebivališče moje duše naj bojo rane Kristusove.

Moje telo naj bo čist tempel sv. Duha. Moje serce pa naj bo en čist altar, Jezusu Kristusu posvečen.

Ker človeški duh le v kaki drugi reči ali osebnosti prebivati hoče, naj torej prebiva v ranah Kristusovih; naj premišljuje moja duša vedno tisto terpljenje, ki ima pravo zdravilo zanjo v sebi, tisto terpljenje, ki ga grehi še vedno preljubimu sercu Kristusovemu napravljajo.

Moje serce naj se ne da ne od Satana, ne od Mamona podkupiti.

Udje mojiga telesa pa naj bojo vedno pripravljene dopolnovati božjo voljo v vsakakoršnih dobrih delih.

* 61. Umerjoči ljudje smo kakor červiči, ki se po prahu motajo, pred obličjem božjiga veličanstva. Kolika gnada, de se Bog na nas ozreti hoče!

Naša duša je kakor raztreseno živo srebro; zdaj je v pozemeljskih rečeh, zdaj drugih osebah zamotana in raztresena.

Kdo jo bo zamogel zopet zbrati, in

ji perviga duha, kakor ga je imela pred greham podeliti?

To zamore le sam sveti Duh storiti zavolj Kristusoviga zasluženja. On jo zamore zopet k novimu življenju obuditi. Duša moja! loči se od posvetniga in od greha, kakor se duša od telesa loči, ko človek umerje.

Kakor posvetni ljudje po grehah in hudobijah hrepené, tako hrepêni ti po dobrih delih in lepih čednostih.

* 62. Svetile se bojo telesa pravičnih per vesolnim ustajenji ko solnce v svoji blišobi.

Zdaj je pa vprašanje, kaj se bo v človeku pri ustajenji od mertvih spremenlo, kaj pa bo nespremenjeniga ostalo? Spremenilo se bo vse, kar podobo nar višji in edine popolnamasti in nesporekljivosti v sebi ima. Duša bo spremenjena v njenih bistvenih lastnostih, to je v pameti in prosti volji, in pa v njeni doveršenosti, ali v spoznanji same sebe.

Pri telesu se bojo spremenili razni

počutki in občutleji, katerih se duša posluži, de človeške dela opravlja, in katerih sedež je posebno glava in serce. Kar je pri našim telesu čisto žvinskiga ali pozemeljskiga, taki deli odpadejo, ali saj ni treba, de bi se v takim stanu znajdili, kakor so zdaj, tako odpade jed in pijača, zarod, telesna neokornost in popačenost, ali nedozornost. Sv. Paul.

* 63. Ko bi vsi ljudje **poglavitno zapoved ljubezni** dopolnovali; bi bilo v resnici že na tem svetu kraljestvo božje: vsi bi bili od eniga duha naudihnjeni; vsi bi Boga iz vsih svojih moči ljubili, proti drugim stvarjem bi se pa tako obnašali, in tako bi se jih posluževali, de bi nam v časni in večni prid, Bogu pa v čast in hvalo bile.

V ta namen je Bog človeka na svet postavil, de bi tukaj bil srednik med Bogom in drugimi stvarjenimi rečmi. Zavolj greha je pa človek od Boga odpadel, njegovi um in njegova zastopnost sta otemnjena, njegova volja pa je oslABLJENA.

Te dušne moči, um, zastopnost in volja, so sicer zavolj greha v človeku popačene, pa vendar ne pokončane. Za tega voljo zamore človek s pomočjo gnade božje zopet v prvi pravi stan postavljen biti, ali se mu saj približevati.

* 64. **Pamet ali um pomaga človeku spoznati**, kaj de je prav, dobro in lepo. Naša pamet je zavolj izvirniga greha omračena in spi, dokler je en drugi že zbujen duh ne zbudi. Naša pamet je pa tudi omamljena od napčniga nagnjenja našiga serca. Le samo razodenje božje je njeno zdravilo; Jezus Kristus sam je njeni zdravnik.

Blagor jim, ki so čistiga serca, zakaj Boga bojo gledali!

* 65. **Človeka je učenost spridila; angela pa prevzetnost.** Človeška zastopnost je tako vstvarjena, de ne more mirovati: ali sprejema notranje navdajanja pameti, ali unanje občutleje od narave, ali si pa sama iše pridobiti kako dobroto v stvarjenih rečeh. Pa v našim

popačenim stanu človek pravo dobroto le sam v se stavi, v samopridnost ali samoljubnost. Za tega voljo je potreba prerodenja človeške zastopnosti, de človek pravo dobroto v ljubezni do Boga in do svojiga bližnjiga stavi.

Človeška zastopnost je nepokojna in ne miruje, dokler v Bogu svojiga miru ali pokoja ne najde.

* 66. Vesolno in samolastno prostost ima le Bog sam.

Človeški prosti volji so od Boga postavljene dane in meje postavljene, ki jih ne more in ne sme prestopiti.

Človeška prostost je volivna zmožnost; to je: človek je v stanu si izvoliti to, kar je po božji volji ali pa to, kar je zoper božjo voljo. Zavoljo izvirniga greha je pa naša prosta volja oslABLJENA in spačena, tako de si človek le popred in ložej to izvoli, kar je zoper voljo božjo, kar je greh.

Zavoljo perviga greha bi bila imela čez človeka priti smert telesa in duše, t. j.

večno pogubljenje, ko bi Bog ne bil odrešenika obljubil. Jezus, naš Odrešenik, je večno smert scer premagal, pa vender ka-zen zavolj greha v začasni ločitvi duše od telesa, ko umerjemo, ostane, in v marskterih drugih žalostnih nasledkih.

Človeške dobre dela, ali noviga ali stariga zakona zamorejo le zavolj neprecenljiviga zaslužnja Kristusoviga Bogu dopasti in kako veljavnost in vrednost pred Bogam zadobiti.

Zato Jezus zamore po vsi pravici reči: „Brez mene ne morete nič storiti“.

* 67. Ko človek že v pervim, **rajskim** stanu ni zamogel brez posebne pomoči in gnade božje z Bogam zedinjen biti, tolikanj manj mu je to mogoče v sedanjim popačenim stanu. Vender človek zamore, če si pridno z gnado božjo prizadeva, si pravo in popolnoma prostost pridobiti, ki v tem obstoji, de človek svoje mesene počutke pod dušno oblast spravi, svojo dušo pa božji volji podverže. V takim stanu se človeka

hudo ne prime on je samo za dobro občutljiv in unet.

Vender tako popolnoma noben človek na tem svetu postati ne more, de bi več grešiti ne mogel. Nasproti pa bo človeku, če neprenehama volji božji nasprotuje, greh železna srajca, in on sčasoma tako hudoben postane, de gnada božja v njem čisto ugasne. Vender je zapomniti, de človek v tak breznen pregrehe, dokler živi ne more pasti, de bi iz njega zopet vstati, in se več spreobrniti ne zamogel.

Neizvedljive so pota božjiga usmiljenja!

* 68. Božja volja je izvir vsih postav; božja volja je prva, vesoljna in poglavitna postava; božja volja je svetost in modrost sama na sebi, ki vsem stvarjem namene postavlja. Pamatne stvari imajo s prostostjo te namene božje volje dopolnovati, druge stvari se jim pa morajo podvreči. Po božji volji se imajo vse druge volje stvarjenih oseb ravnati. Naša volja

zamore le tolikanj sveta in dobra biti, kolikor je po božji volji vravnana.

Sama božja volja je vsigamogočna, človeška pa ne; zato se mora človeška volja božji podvreči ali hote ali nehote, ali prostovoljno ali prisiljeno. Kdor svojo voljo božji volji prostovoljno podverže, v tem se bo ljubezen božja vnela; kdor pa božji volji nasprotuje, ta je pred Bogom gnjusoba in dolžnik ali grešnik. Plačilo za ljubezen je nebeški raj, v resnici Bog sam; kazen za grešnika je pa večno pogubljenje.

* 69. Božja volja se razodeva v zapovedih in prepovedih. Bog nam kmalo oostro zapoveduje, ali pa prepoveduje, ali pa prijazno vabi. Kar Bog nam prepove, moramo vselej opustiti, in kar nam zapove imamo na vsako vižo storiti, scer prijaznost z Bogom, gnado božjo zgubimo in grešniki postanemo. To pa, k čimur nas Bog le ljubeznjivo vabi, kakor so evangeljski sveti, je nam na prosto voljo dano, ali hočemo storiti ali ne. Če storimo, za-

dobimo višji stopnjo popolnamasti, če pa opustimo, zavoljo tega tudi ne grešimo. Kar pa božje zapovedi zadeva, ni nobene izjeme, ne perzanesljivosti.

O strašna in sveta je volja božja! de Jezus Kristus sam Sin božji ji je mogel pokoren biti, noter do smerti in scer do smerti na križi.

* 70. Svojo voljo je Bog človeku že pri stvarjenji v pamet vtisnil. Ker pa je človeška pamet zavoljo greha bila oslepljena in jo popačene nagnjenja človeškiga serca zapeljujejo; je neskončno usmiljeni Bog nam učenika poslal, ki je Jezus Kristus. Jezus Kristus je nam popolnoma razjasnil in naznanil naše zadeve, ki jih imamo proti Bogu, proti bližnjimu in proti samimu sebi; in kaj de nam je storiti, ako hočemo svoj namen doseči. Naša duša živi, če je z Bogam sklenjena, umerje pa, kakor hitro se človek s kakim greham od Boga loči. Kakor tudi človek le toliko časa živi, dokler je duša v telesu,

kakor hitro se pa duša od Telesa loči, pa umerje.

* 71. **Bog svoje volje** ni samo Mojzesu dal zapisati na dve kamnite table, ampak jo je sam tudi v naše serca zapisal. Ker je človeški um zavolj greha popačen je te zapovedi božje Jezus sam nam bolj natanko razložil in v dveh poglavitnih zapovdih k spolnovanju pred oči postavil in k zavarvanju svoji cerkvi izročil.

Ljubi Gospoda svojiga Boga čez vse, svojiga bližnjiga pa kakor samiga sebe, v tem so preroki in vsa postava zapopadeni.

* 72. **Zapoved ljubezni do bližnjiga** se v starem zakonu glasi: Ljubi svojiga bližnjiga tako, kakor sam sebe. Ta zapoved v tem obstoji, de bližnjimu nič po krivici ne vzamemo in mu vse podelimo, kar je njegoviga. Jezus je pa to zapoved do bližnjiga povikšal in požlahtnil: on je ljubil svojiga bližnjiga bolj ko sam sebe, ker je svoje življenje za nas dal ali daroval, in s tem nam lep zgled dal, ki ga imamo posnemati.

Kdor nima keršanske ljubezni do bližnjiga, je svoje zveličanje zatajil; kako zamore ljubezen božja v njem prebivati?

* 73. Neizmerna ljubezen Jezusova do nas ljudi se razodeva posebno v svetih zakramentih in pri sveti maši, ker on sam hoče naš bližnji biti, k nam na altarji v Zakramentu sv. Rešnjiga Telesa priti in se našim dušam v pravo duhovno življenje podeliti, jih v dobrim poterjevati in jih tako močne in Bogu dopadljive storiti. Sveta maša je nam neusahljivi studenc, iz kteriga mi zasluženje Kristusovo zajemati in si ga vlastiti zamoremo.

Sveta maša je ravno tista presveta daritev, ki jo je Jezus pri zadnji večerji postavil, na križi na kervavo vižo dopernesel. Sveta maša je torej neskončniga zasluženja; ali sveta maša je vlastenje neskončniga zasluženja Kristusoviga na križi, ker se ga lahko pri sv. maši udeležimo. Sveta maša je cvet našiga odrešenja, je cvet Zakramenta sv. Rešnjiga telesa.

* 74. Neskončna ljubezen Kristusova

se razodeva posebno tudi v svetih **Zakramentih**; ki so tako vravnani, de človeka v časno in večno življenje vpeljejo. **Zakrament sv. Kersta** človeka že precej po njegovim rojstvu prerodi in ga za nebeško dete sprejme.

Hrabre vojšake za nebeško kraljestvo nas stori **Zakrament sv. Birme**.

Živež našim dušam pa deli **Zakrament sv. Rešnjiga Telesa**. Če pa človek v greh pade, ga **Zakrament sv. pokore** zopet iz njega vzdigne, de se vekomej ne pogubi.

De bi naše telesa ne pomerle, t. j. de bi naš zarod ne pošel, in de bi zakonski zamogli dolžnosti svojiga stanu z božjo pomočjo do smerti zvesto spolnovati. je postavljen **Zakrament sv. Zakona**.

De bi pa naše duše ne pomerle, je postavljen **Zakrament sv. mašnikoviga Posvečevanja**.

De pa na poti proti večnosti, ko se iz tega sveta ločimo, ne omagamo, nam moč deli **Zakrament sv. poslednjiga Olja**.

* **75.** De bi pa ljudje zaklad zveli-

čanja najditi zamogli, ga je Jezus zato svoji cerkvi izročil; de se ga ljudje vselej in povsod vdeležiti zamorejo, ako le hočejo. Moč teh zakladov našiga zveličanja, to je sv. maše in pa sv. Zakramentov je nevidljiva, ker na našo dušo dela. Ker pa človek ne obstoji samo iz duše ampak tudi iz telesa, je treba, de se ta notranja moč našiga odrešenja na vnanje znamnja navezuje, in se nam po njih razodeva. Kar bi bilo samo na sebi duhovniga, bi si naša duša brez porazumljevanja ulastiti ne mogla.

Moč našiga odrešenja si prilastujemo skoz gnado božjo v sv. Zakramentih.

Cvet te gnade božje se pa vedno razodeva edino v rimsko katoliški cerkvi, v pravim zamaknjenji, v čudežih in v prerokvanji.

* 76. Jezus je vladanje svoje cerkve svetimu Petru izročil in pa njegovim naslednikom, ki so rimski Papeži. Jezus je sv. Petra izvolil, postavil ko skalo, na katero je svojo cerkev zidal, in peklenške

vrata je ne bojo premagale. Jezus je edino sv. Petru izročil, pasti njegove jagnjeta in njegove ovce, to je vse verne in tudi škofe. Jezus je samo sv. Petru rekel, de je zanj molil, de njegova vera ne neha, in de naj svoje brate poterdi. De bi se pa v zveličavnih naukih božjih nasledniki sv. Petra ne zmotili jim je obljubil sv. Duha, in sam je rekel de ostane v svoji cerkvi do konca sveta.

Jezus ostane zmiram v svoji sveti cerkvi, posebno v Zakramentu sv. Rešnjiga Telesa.

* 77. Kakor potrebujemo vidnih znamenj, s katerimi je nevidna gnada božja sklenjena, pri delitvah sv. Zakramentov, ker človek iz dveh delov, iz duše in telesa obstoji; ravno tako potrebujemo razun nevidniga poglavarja, Jezusa Kristusa tudi vidniga poglavarja Jezusove družbe ali cerkve, ki je rimski Papež. Kakor je resnica le ena sama in mi le eniga samiga Odrešenika, Jezusa Kristusa imamo, ravno tako zamore le ena sama prava od Jezusa postavljena cerkev ali družba biti, ki lju-

dem pot v nebesa k zveličanju kaže. Kteri niso v tej družbi niso na poti zveličanja, zato ker niso v resnici naukov božjih, kakor krivoverci in nejeverci; ali pa niso v ljubezni, kakor razkolniki ali ločenci.

Ko bi bili v ljubezni, bi pa ne razderali cerkve, ki je Telo Kristusovo.

* 78. Prava in edina cerkev, ki k zveličanju pelje, je naša sveta keršansko-katolska cerkev, zato ker ona ima pravo življenje v sebi, v vsih stoletjih to razodeva v posebni svetosti nekterih udov, ki se med svetnike perštevajo.

V drugih verah razun naše sv. vere ne najdeš pravih svetnikov, ker Bog ne more laži, tudi ne prevzetnosti s čudeži poterjevati.

In če so tudi nekteri krivoverci s čudeži bahali, so pri natanjim preiskovanji na laži ostali. V naši sv. cerkvi se pa čudeži vse stoletja gode, ki so od deželske in duhovske gosposke na tanjko pregledani in poterjeni.

Krivoverere so podobne od debla od-

sekanim vejam, ki en čas zelené, potlej pa vsahnejo; ravno taka se godi krivoveram, ki so od cerkve, od Jezusa, od studenca milosti in gnad ločene. Jezus pravi: Kdor z mano ne zbera, razsipa.

* 79. **Le ena je prava Cerkev**, le ena je prava sveta Véra, ki k zveličanju pelje, razun nje ni nobene vere, nobene cerkve več, ki bi k zveličanju peljala. Zna se zgoditi de eden ali drugi, če je ravno na vnanje zunaj prave cerkve, pa se na notrajno, na dušno ali duhovno vižo zavolj svojiga hrepenenja po resnici vender k pravi cerkvi perštevati zamore, ker je tako rekoč po svojih željah prerujen, ali kerst žela prejme. Ravno tako se zna zgoditi, de bi kdo v svoji kervi prerujen ali keršen bil, če popred za Jezusa, ki ga že nekoliko spozna svoje življenje da, preden v njegovo cerkev stopiti zamore.

* 80. **Le naša sveta cerkev je edino prava**, ker nam noben človek ne more spričati, ne skazati, de bi bila kdaj od tega, kar je Jezus učil, in so apostelni

oznаноvali, odstopila. Cerkvene zgodbe nam skoz vse stoletja kažejo, de se je zmiraj v naši sveti cerkvi to terdilo in učilo, kar se dan donasnji terdi in uči, in de se dan donasnji ravno to terdi in uči, kar je Jezus sam, božji Sin, naš Odrašenik učil.

O kaka sreča, pot zveličanja najti!
pa še večji sreča, po tem potu hoditi!

* 81. Jezus je zročil vladanje svoje cerkve sv. apostelnam in posebno sv. Petru. Ker pa apostelni zmiram na tem svetu ne živijo, imajo svoje naslednike: škofe; naslednik sv. Petra je pa rimski papež. Jezus pravi: „Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji“. „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jest vas pošlem“. „Pojdite po celim svetu, oznanujte sveti evangeli, kdor bo veroval, in bo keršen, bo zveličan, kdor pa ne, bo pogubljen“. „Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Kdor pa cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nejeverniki“. „Tomaz! bodi veren, ne pa

nejeveren, blagor jim, kateri me ne vidijo, pa vendar verjejo“.

* 82. Neki Kordovanski škof pravi: **četerta zapoved** se gtasi: Spoštuj očeta in mater, boš dolgo časa živel in ti dobro pojde.

Moj Oče, Bog, mi zapove se postiti; moja mati, cerkev, mi odloči dneve, ob katerih se imam postiti; hočem se toraj postiti in bom dolgo, celo večno življenje zadobil.

* 83. Katolška cerkev skerbi za svoje verne kakor ena skerbna mati za svoje otroke, jih zavaruje pred kužnimi nauki zapeljiviga sveta in pred strupam krivoverskih bukev. Sveta mati katolška cerkev daje nar perpravniši postave — cerkvene zapovedi — de bi z njih perpomočjo zamogli tolikanj ložej božje zapovedi spolnovati in tako v gnadi, v ljubezni božji ostati. Kdor svete katolške cerkve nima za svojo mater, nima Boga za svojiga Očeta.

* 84. **Katolška cerkev ne mine, kakor ljubezen ne mine.** Katolška cerkev je kraljestvo božje na tem svetu, in

to kraljestvo božje na tem svetu je le ena predstopna praviga nebeškiga kraljestva: Kraljestvo Kristusovo na tem in na unim svetu sta si pa združena, zakaj iz tega kraljestva Kristusoviga zamoremo v drugiga priti.

* 85. **Kraljestvo Kristusovo** na tem svetu se znajde v stanu vojskovanja, na drugim svetu pa v nebesih, v stanu veselja. Ker pa v nebesa nič nečistiga priti ne more, se znajdejo duše ki imajo še kake izbrisljive madeže nad seboj, v vicah v stanu terpenja in očiševanja.

* 86. V **tesni zavezi** so si dušice med seboj v Kraljestvu Kristusovim, naj bodo ali v stanu vojskovanja ali očiševanja ali pa nebeškiga veselja.

Jezus je vse skoz svoje odrešenje zedinil, in takorekoč njih brat postal in jim nebeško dedšino perdobil. Vsi, kateri so v sveti eerkvi, postanejo tako otroci božji, tempelj in prebivališe svetiga duha; in se zamorejo po posebni gnadi božji zavoljo neskončniga zasluženja Kristusoviga

vsi udeleževati nebeških zakladov, na tem svetu teh, ki jih je Jezus svoji cerkvi izročil, s trudam in delam; na drugim svetu pa pride žetev in veselje v nebeškim zavetji.

*87. Sedecias je bil od Nebuhodonozarja za kralja postavljen. Ko je pa prevzeten postal, in je pokoršno odpovedal, zato so mu bili njegovi otroci pred njegovimi očmi pomorjeni in on sam je bil na obeh očeh oslepljen. Ravno tako se godi z našo dušo, kader se od Boga loči; nar popred so ji njeni otroci pomorjeni: ponižnost, poterpežljivost, čistost, zmernost; potlej je pa na obeh očeh, na pameti in veri oslepljena in na zadnje pride v sužnost Satana.

* 88. Vsa učenost v tem obstoji, de si človek rad zaničevanje iz ljubezni do Boga izvoli. Nar močnejši je ta, kdor sam sebe premaga.

Ponižuj sam sebe v vsih rečeh, in kmalo boš milost božjo okusil in spoznal. Poglavitni namen vsih tvojih del naj ti bo

čast božja; temu pa poddružen namen naj ti bo: lastno zveličanje in zveličanje tvojiga bližnjiga.

Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

* 89. Naša pamet se ima božjemu razodenju v veri podvreči. Naše hrepenenje po nebeških zakladih ima v upanji v Bogi počivati.

V naših sercih naj posvetna ljubezen ugasne, ljubezen pa do Boga naj se užge, de se mi v ljubezni z Bogam zedinimo.

Ljubezen nas za kralje postavi. Jezus pravi: blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo. Ne uboštvo, ampak veliko več ljubezen do uboštva je tista čednost, ki nam nebeško kraljestvo pridobi, ki nas za kralje postavi. Gospod je delež mojiga detinstva, in ako mi ravno kelih terpljenja napiva, je on vender moje neizrečeno veliko plačilo.

* 90. Kdor svojo lastno voljo, in pa volivno prostost v vsih svojih delih vedno Bogu daruje brez prideržka, ta ne bo u-

merl, ampak bo v Bogu živ ostal, se bo večno v nebesih nad božjo voljo razveseljeval in popolnoma prostost nebeških dobrot užival. Kdor pa po svoji popačeni volji ravna, bo sužen večniga pogubljenja postal. Prava udanost v božjo voljo pa v tem obstoji, če človek svojo voljo tako z božjo voljo zedini, de si samo to perzadeva spolnovati, kar je po božji volji, naj se mu težko ali lahko dozdeva, in nič ne gleda ne na dobiček, ne na zgubo, ne na veselje, ne na žalost, ki se bi mu znala pri spolnovanji božje volje prigoditi. De se tako rekoč nag in čist brez vse izjeme, brez prideržka v božjo voljo izroči. Zadosti mu je vediti, de je Bogu tako ljubo. Le tebi, o Gospod! bodi čast; nam pa usmiljenje!

* 91. **Iz izročanja v božjo voljo** se pa izvira molitev in pa pobožno premissljevanje in ogledovanje božjih namenov, našiga odrešenja in zveličanja, in božjiga veličanstva.

Na gori Kalvarii se perčne ljubezen unemati v sercih ljubljencov Kristusovih.

Tukaj zbira skrivnostna čebelca pravi med, ki ga svet ne pozna. Rane Kristusove so pokopališe ljubljencov božjih. Vsaka ljubezen, ki se ne perčne v ranah in smerti Kristusovi, je nečimerna in nevarna.

Na gori Kalvarii ljubljenc božji ne more živeti, brez de bi ljubil, brez de bi ne odmeral nečimernosti tega sveta in Satanu, brez de bi se ne perčelo odpirati njegovo dušno oko v premišljevanji božjiga usmiljenja, ki se nam po smerti božjiga Sina razodeva.

Vsa učenost, vse znanje se v tem znajde, de vemo Jezusa in scer Jezusa križaniga.

* 92. a. **Molitev** je pogovor z Bogom: Če človek več ne sope — je telesno mertev; če človek več ne moli — je dušno zveličanje zgubil; če mladika od terte odrežeš, več grozdja ne obrodi; če pa molitev opustiš, gnado zgubiš.

Molitev je življenje gnade božje. Naša molitev zamore Bog le zavolj neskončniga zasluženja Kristusoviga ulišati;

ravno tako kakor imajo tudi naše dobre dela le zavolj Kristusoviga zasluženja vrednost za zveličanje.

Ko moliš, ne glej: koliko moliš, ampak kako de moliš. Bog ne gleda tolikanj na naše besede, ampak na naše serce. — Dober namen požlahtni vse naše djanje, ter iz svinca zlato dela. Kolikanj naših del je mertvih, ki jih ne storimo iz dobriga namena; če jih pa iz dobriga namena storimo, si ž njimi nebeške zaklade prilastujemo. Dober namen je to, de Boga počastimo, svojo dušo zveličamo, bližnjimu pa lep zgled damo.

* 93. b. **Ko moliti perčneš**, vzemi kaki izrek sv. pisma ali se pa spomni na kaki svet pregovor — svete besede, ki te na kakšno dobroto božjiga usmiljenja opomni. To dobroto, naj si bo ali našiga stvarjenja ali ohranjenja, našiga odrešenja ali zveličanja, ali ktera koli se ti bolj ginljiva zdi, dobro premišluj.

Potem začni svojo vest izpraševati, kaj de si se pregrešil v svojih mislih, be-

sedah ali delih s svojimi peterimi počutki: s pogledam, poslušanjem, okusam, govorjenjem ali pošlatanjem.

Pri izpraševanju svoje vesti ogleduj svoje obnašanje pridno v zerkalu Kristusoviga življenja. Če te pa pri premišljevanji ena ali druga resnica posebno gine, postani, in jo več časa premišluj.

Na zadnje pa obudi serčno žalost zavoljo svoje nemarnosti in pregrešnosti. Sedmere prôšne Očenaša se tukaj tudi dobro zlegajo.

Namest izreka iz sv. pisma, si lahko tudi poslužiš kakšne molitvice Matere božje: ali Češena si Marija... ali češena bodi Kraljica... ali prôšen Očenaša.. ali česar iz Litanije i. t. d.

Tako vadi svoj spomin, de vse nauke, ki so v molitvi zapopadeni, zbiraš in premišljuješ, vadi svoj um, de vse besede v molitvi prav zastopiš, de se tvoja volja omeči, greh čerti in sovraži, dobre sklepe poterjuje in se v ljubezni do Boga vnema.

Išite nar pred božjiga kraljestva in

njegove pravice, vse drugo bo vam pri-
verženo.

* 94. **Gorečnost v čednostih rasti**
mora živa, terdna in stanovitna biti, se ne
sme nikoli sama nase zanašati, ampak se
mora na ponižnost in nepremakljivo za-
upanje v Boga opirati. Pokoršina, čistost
in uboštvo v duhu na podlagi ponižnosti
so trojini deli duhovnega križa. Pokoršina
posveti naše serce, čistost posveti naše
telo, uboštvo pa naše premoženje posveti.

Karkoli delamo, delajmo kakor tisti
mali fantiči, ki na plati stoje in murveni
sad tergajo; oni se z eno roko svojiga
očeta derže, z drugo pa murve nabirajo,
pa vedno na obraz svojiga očeta pogledu-
jejo, če prav delajo, ali ne. Zakaj, kakor
hitro bi jih oče izpustil, bi na tla padli.
Karkoli delaš ali počenjaš, zmiraj pogleduj
na obraz (voljo) svojiga nebeškiga Očeta,
kakor hitro ti božje obličje spred oči spu-
stiš, lahko padeš, — gnado božjo zgubiš.

Bog ponižne povikšuje, prevzetne pa
ponižuje.

Bog ponižnim svojo gnado daje.

* 95. **Človek je stvar božja;** to nam že pamet spričuje, de bi se človeško bitje nikoli ne bilo zamoglo samo od sebe začeti. Ker je nas torej Bog vstvaril, je tudi namen, iz kteriga smo stvarjeni v božjih rokah — v oblasti našiga stvarnika. Bog je človeka vstvaril za se, to je za svojo čast. Zato je pa Bog dal človeku pamet, de svojiga stvarnika spozna, in prosto voljo, de se mu prostovoljno daruje in njemu služi. Bog pa noče, da bi mu človek zastonj služil, Bog sam hoče mu biti obilno in neizrečeno veliko povračilo v večnim zveličanji.

Kaka nesreča! če človek svojo srečo na tem svetu v posvetnih rečeh iše. Posvetno ga bo zapustilo, če pred ne, gotovo ob smertni uri, in on bo ubog, reven in nag pred svojiga sodnika v svoje večno osramotenje in pogubljenje postavljen.

Blagor mu, kdor svojo srečo že na tem svetu pri Bogu iše, njegov delež mu ne odmerje, večno ga bo vžival.

* 96. **Molitev je prav lep perpo-**

moček, de bi zamogli svoj namem doseči. Molitev nam pridobi gnado božjo.

Gnada božja pa nas napeljuje k pre-mišljevanju, k duhovnemu branju, k poslu-šanju besede božje, k pobožnim pogo-voram.

Teh perpomocikov se pa poslužujemo na trojinim potu našiga zveličanja, nam-reč na potu **očiševanja** od greha, na potu **razsvetljevanja** pri premišljevanji naukov in zgleda Kristusovega in na potu **zedinjenja**, ko se namreč naša duša z Jezusom sklene, kakor nevesta s svojim ženimam. Sveti Duh jo obsenči s svetlobo svojih gnad; posvetnim ljudem nezapopadljivo veselje, mir in tolažljivost se v takim združenji znajde.

Vender naše duhovno življenje ne obstoji samo v tolažljivosti in okusih ne-beških razveseljevanj; ampak posebno v serčnim in stanovitnim prenašanji križev in nadlog, ki nas na poti zveličanja zadevajo.

Jezus pravi: Kdor hoče moj učenc biti, naj vzame svoj križ na rame, naj

zataji sam sebe, in naj hodi za mano. Jezus je šel po poti križa in terpljenja v svoje zveličanje; zatorej hoče de ga tudi mi posnemamo, in de po poti križa in terpljenja za njim hodimo, če hočemo v nebesa priti.

* 97. Bogu zamoremo na dvojno vižo dopasti, ali v **delavnim** ali pa v **ogledovavnim**, premišljeavnim življenji.

A. **Delavno življenje** obstoji iz dveh delov. V prvim delu se človek peča s svojim lastnim zveličanjem, de se od greha očišuje, dobre dela in lepe čednosti si pa pridobiva.

Od greha se pa očisti v Zakramentu sv. pokore po dobro opravljeni spovedi. Marskterimu je k pravimu spreobrnjenju tudi vélika spoved potrebna.

Pa ni zadosti, de bi se samo od greha očistil, moraš tudi nagnenje k grehu zatirati, iz bližne priložnosti v greh se odtergati. Korenine naših grehov se znajdejo večidel ali v zmoteni pameti, ali v popačeni volji, ali pa v neredovni poželji-

vosti, ki človeka vabijo ali k nečimerni časti, ali k menljivimu premoženju, ali pa k mesenimu in posvetnimu razveseljevanju.

Človek! bodi gospodar, ne pa hlapec svojih strasti.

Nikoli ne smeš grešiti, de bi kakšni telesni nesreči odšel, ali pa kakšno telesno dobroto si pridobil. Ako v greh nič ne dovoliš, ko bi tudi po unanje v kakšno pregrešno djanje prisiljen bil, ne grešiš, kakor hitro pa v kaj dovoliš, kar spoznaš, de Bog prepove, precej grešiš.

Na nar večji stopnjo popolnamasti k pravimu blagorju, pa nas nar hitreje ta pot perpelje: če človek vidi pred seboj hudo in dobro, srečo in nesrečo, pa si iz ljubezni do Boga raji to izvoli, kar mu težko dé, kar mu terpljenje dela, ne pa to, kar se mu lahko zdi, ali kar mu dobro dé. Na tako vižo človek lahko svoje nar hujši tri sovražnike: poželjivost oči, poželjivost mesa in pa prevzetnost življenja premaga in si jih v podnožje verže.

V drugim delu delavniga življenja si pa človek posebno perzadeva za korist in

blagor, za zveličanje svojiga bližnjiga; ima pa tudi pomnoženje svojiga lastniga zasluženja pred očmi: Kakor duhovni predniki.

* 98. V sredi med pervim in drugim delam delavniga življenja se pa znajde **ogledovavno življenje** ali pa premišljevanje. Kakor je v delavnim potreba človeku, de med ljudmi živi, de svojo pomanjkljivost in nepopolnamost spozna, in de priložnost ima, dobre dela dopernašati: tako mu je pa tudi potreba v ogledovavnim življenji samote, de zamore to, kar si je v molitvi z velikim trudam pridobil, mirno v premišljevanji uživati.

K ogledovanju je pa potreba čistosti serca. Kteri so čistiga serca, bodo Boga gledali.

Čistost serca se pa zamore pridobiti v molitvi in premišljevanji življenja in terpljenja Kristusoviga.

Lep zgled ogledovavniga življenja imamo nad Marijo Magdaleno, ki je pri Jezusovih nogah sedela, in ni nič vidila in

slišala okoli sebe, ampak je le besede Kristusove premišljevala, in se ni za drugiga nič zmenila. Jezus sam jo je zagovarjal: Marija si je nar bolji del zvolila. Drugi lep zgled nam daje sv. ap. Janez pri zadnji večerji, ki je na Jezusovih persih slo-nil in v njega zamaknjen bil.

Premišljevanje in ogledovanje božjih popolnamost, božje modrosti je cvet delavniga življenja. Varuj se, de se ne prevzameš, in de ti luč temota ne postane.

* 99. Sveti Bernard nam **čvetere zaderžke** duhovniga premišljevanja ali ogledovanja našteva:

1. Občutje, to je naše telo. Bolezen, lakota ali žeja so zaderžki duhovniga premišljevanja; posebna gnada božja bi mogla biti, de bi človek tudi ob času terpljenja duhovniga ogledovanja bil deležen.

2. Počutljej, ki peče, bôde, to so pozemelske skerbi in opravila, ki ravno tako premišljevanje motijo, kakor smeti v očeh pogled kalé. Kar koli delaš ali opravljaš, delaj in opravljaj, kakor de bi bil slep in

gluh, in nikoli svojiga serca na dela ali opravila ne natvezuj! Človek ne more brez posebne gnade božje na tem svetu prost biti od majhnih, odpustljivih grehov; zamore pa svoje nagnenje in radovoljno zastajanje od vseh stvari ločiti, in Bogu samimu darovati.

3. Dolg, ki grize; to je spomin na greh. Človek se mora sicer zmiraj za grešnika spoznati; vender mu takrat, kadar ga Bog k ogledovanju nebeških popolnamast povzdigne, ni treba tolikanj na greh misliti, ker se je že popred pokoril, de duša ložej veličanstvo svojiga nebeškiga ženina ogleduje. Tukaj se tudi prikazni božje včasih pripetijo, de jih znabiti zamoreš s prostim dušnim očesam gledati; Pa vender vedi, de take božje prikazni, čudeži in prerokovanja: unanje znamnja žive ljubezni in grevenge ti k zveličanju niso tako potrebne, de bi brez njih zveličan biti ne mogel; to so le posebne znamnja, s kterimi Bog svoje nar zvesteji služabnike včasih obdaruje. To pa Bog od

tebe tirja, de po kersansko in pravično živiš, če hočeš v nebesa priti.

4. Poslednjič moti tudi dušno pre-mišljevanje, nakopičenje telesnih podob in reči. Delo je za vsakiga dobro in koristno, pa tvoja duša se ne sme v delo zamakniti ali preveč unanjih podob v se sprejemati; če hoče za božje, duhovne podobe od-perta biti, in jih v se jemati, ali si jih vlastiti.

* 100. Sklep.

Jest sim se postavil in ustavil pred obličje večniga Boga in njegoviga nebeškiga dvora. Ko sim premislil neizmerno usmiljenje božje dobrote proti meni, nar nevredniši in revniši stvari, ki me je božja očetovska roka iz nič vstvarila, ohranila, pred tolikanj nevarnostimi obvarvala in z neštevilnimi dobrotami me obdarovala; ko sim premislil, s kako velikim usmiljenjem in s koliko prizanesljivostjo je moj nar bolji nebeški Oče mene nezvesto in popačeno stvar milostljivo prenašal, in do tega leta mojiga spreobrnjenja pričakoval; ko sim premislil: De me je nebeški Oče pri svetim kerstu tako srečniga, tako svetiga storil, de me je za svoje dete sprejel sim

spregledal in spoznam, kako nehvaležen sim bil, de sim se iz njegovih rok iztergal, ga tolikrat strašno in grozovitno razžalil. Zdaj pa, zdaj se nazaj vernem k Bogu, postavim svojiga duha in svoje serce pred sedež božje pravičnosti, se obtožim svoje krivice in slovesno zagotovim, de sim jest po pravici vreden vsiga terpljenja in vsih kazen. de sim se pregrešil še celo nad božjim veličanstvam, de sim kriv smerti Jezusove na križi, ki jo je zavolj mojih grehov prestal. — Zdaj se pa obrnem proti sedežu božjiga usmiljenja, ko sim greh zapustil in ga sovražim. Moje pribežališe je bitko terpljenje Kristusovo. Jezus je moj Odrešenik! Ali si je on dal mar zastonj kervave rane vsekati, in svoje življenje na križi si vzeti? — Kaj še! on je s tem greh zaterl, človeka z Bogom sprijaznil, in je zaklade in studence svojiga odrešenja sveti keršanski katolški cerkvi izročil. Polastiti se hočem hitro teh pripomočkov de zopet sveto in čisto dete Boga Očeta postanem. — Zavolj neskončniga zaslužnja Kristusoviga hočeš ti, moj nar ljubši Oče! v zakramentu sv. Pokore mi dolg odpustiti. Jest pa ponovim in poterdim svojo kerstno obljubo: Jest hočem tebi samim služiti, tebe samiga ljubiti, in se čisto odpovem Sa-

tanu in njegovimu podpihovanju, temu svetu in njegovi nečimernosti, in poželjivosti mesa; podveržem in darujem ti, o moj **Bog!** svojiga duha z vso njegovo zmožnostjo, svojo dušo z vsimi njenimi močmi, svoje telo z vsimi njegovimi počutki: samiga sebe čisto vsiga brez prideržka in se posvetim v samo službo tvojiga Veličanstva zdaj in na večno.

To spoznam in poterdim pred obličjem tvojiga božjiga Veličanstva in nebeškiga dvora, pred Materjo katolško cerkvijo, in pred tvojim namestnikom, o moj **Jezus!** — **Živi Jezus!** Jezus v duši naj živi! Ko bi pa, kar **Bog** obvari, iz človeške slabosti zopet v kaki greh padel, ali se v zanke hudobniga duha vjeti dal, tako pa že zdaj čertim in prekličem vsako tako djanje, in se hočem brez odlašanja, kakor hitro bi se kaj taciga zavedel, k tvojimu namestniku, neskončno usmiljeni **Bog!** podati, in tvoje razžaljeno Veličanstvo zopet potolažiti.

Bogu bodi čast, dušam pa zveličanje. Amen.

Zjutranja molitev.

V imenu Boga † Očeta in † Sina
in † svetiga Duha. Amen.

Vsigamogočni večni Bog, pred
tvojim obličjem se zbudim! Tebi sa-
mimu, trojedinimu Bogu, Očetu, Sinu
in svetimu Duhu naj bo v čast, moji
revni duši pa k zveličanju vse, karkoli
bom dans mislil, želel, govoril ali storil.

Češena in hvaljena bodi, o pre-
sveta Trojica! Tebi na čast prepevajo
prezvišeni kori angelski; tebi slavo
dajejo trume tvojih izvoljenih; tvojo vo-
ljo spolnuje množica nebeških moči:

solnce, mesec in zvezde se v tvoji oblasti gibljejo; vse, kar živi in raste pod milim nebam, vse je tvojimu Gospodstvu podverženo.

Tudi mene, revno stvar, je tvoja vsigamogočna roka dans iz spanja zbudila, de te častim. Se hočem mar tvoji vesolni oblasti, tvoji presveti volji ustavljati? Ali se ji ne bom velikoveč radovoljno podvergel? — Nič bi mi ne pomagalo, se ji vstavljati, zakaj ti si vsigamogočni Gospod, ki si me iz prahu in persti naredil, me tudi nocojšno noč per življenji ohranil, in zdaj me iz spanja ki je podoba smerti, milostljivo zbudil; jest pa sim delo tvojih rok, zavolj izvirniga in lastniga greha, revna stvar, ki sama iz sebe nič ne premore.

Vsaki pametni človek mora spoznati in bi mogel reči: De se moram božji volji podvreči, v božje roke se izročiti, ali hočem ali nočem, ali rad ali nerad. Če božji volji nasproti ravnam, to je zoper božje zapovedi grešim, se božja, neskončno modra in pravična

volja nad mano dopolnila, pa gorje meni v moje večno pogubljenje. Ako pa prostovoljno in z veselim sercam to storim, kar Bog od mene tirja, mi bo blagor in večni, nebeški raj v delež.

Poterdi me tedaj vsigamogočni, večni Bog! v vsim, kar je prav in dobro, to je v vsim, kar je po tvoji presveti volji.

Ti pa, o presveta in dobrotljiva Devica Marija, Mati božja, vsi blagi prebivavci nebeškiga raja, vsi svetniki in angeli božji in posebno ti ljubi moj angel varh: sprosrite mi pred sedežem božje milosti to gnado, de si dan na dan lepših čednost nabiram; z dušnimi in telesnimi dobrimi deli vedno bolj in bolj obogatim, in si tako nebeških zakladov zaslužim in večni raj pridobim! Amen.

Dober namen.

1. Zaveržem in sovražim vse pregrehe svoje in tudi pregrehe vsih drugih ljudi, karkoli se jih je zgodilo od

začetka sveta noter do te ure, ali kar bi se jih še imelo zgoditi do konca sveta. **O** ko bi zamogel, hotel bi jih z **Božjo** pomočjo zatreti!

2. Hvalim in poterdim vse dobre dela, kar je storjenih od začetka sveta do te ure in kar se jih ima še storiti do konca sveta.

Hočem jih z **Božjo** pomočjo, kolikor bo mogoče pomnožiti.

3. Želim vse storiti, govoriti in misliti k večjemu počeseanju **Božjimu** z vsimi tistimi dobrimi nameni, ki so jih svetniki kdaj imeli, ali jih bojo imeli, ali bi jih imeti zamogli.

4. Pozabim iz celiga serca vse razžaljenja in odpustim vsim svojim sovražnikom: opravlјivcam in obrekovavcam, in vsim, ko bi mi bili kakorkoli si bodi škodvali ali škodovati hotli.

5. **O!** ko bi zamogel vse ljudi zveličati, rad bi hotel z **Božjo** pomočjo, brez ktere nič ne zamorem.

Izročilo v varstvo Marije Device.

O Gospa moja! o Mati moja! Tebi se vsiga darujem, in de se tebi udaniga skazem, ti posvetim dans svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, samiga sebe popolnoma vsiga. Ker sim tedaj tvoj, o dobrotljiva Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in svoje posestvo.

Zdihljej k Jezusu.

Kdor naslednjo molitev za umirajoče pobožno in skesano moli, temu so dovolili Pij IX. 100 dni odpustka:

„**O** premili Jezus, ki duše ljubiš, jest te prosim po smernih težavah tvojiga nar svetejšiga Serca, in po bolečinah tvoje neomadežovane Matere, operi v svoji kervi grešnike vsiga sveta, kateri so zdaj v smernih težavah in bodo dans umerli!“ — Amen.

O Serce Jezusovo, ki si bilo v smernih težavah, usmili se umirajočih!

K Jezusu, Marii in Jožefu:

Sv. Oče Pij VII. so 28. mal. travna 1807 dodelili vsakimu 300 dni odpustika, kateri naslednje tri molitvice pobožno moli; kdor pa le eno teh molitvic moli, zadobi 100 dni odpustika:

„Jezus! Marija! Jožef! vam darujem svoje serce in svojo dušo“.

„Jezus! Marija! Jožef! perstopite mi v moji zadnji vojski!“

„Jezus! Marija! Jožef! z vami v miru naj se loči moja duša!“

„Svet, svet, svet Gospod Bog vojsknih trum, polna je zemlja tvoje časti. Čast bodi Očetu, čast Sinu, čast sv. Duhu!“

K angelu varhu:

Sv. Oče Pij VII. so 15. vel. travna 1821 100 dni odpustika dodelili vselej, ko se naslednja molitvica k angelu varhu moli:

„O angel božji, varh si moj, božja milost me je tebi zročila; razsvetluj in varuj me, vodi in vladaj me!“
Amen.

Večerna molitev.

Hvalite in poveljučite Gospod-Boga vse žive stvari, ker me je njegova mila roka vodila čez dan, pred mnogoterimi nevarnostimi me na duši in telesu obvarovala, in me dobrotljivo blagoslovila med delam in opravilam.

Dobro spoznam in vem, de nič ne zamorem sam iz sebe in sam od sebe, zatorej vso moč in razumnost pri vsih svojih delih in opravilih samo tebi, nebeška previdnost, pripisujem; in ako bi me ti, o dobrotljivi nebeški Oče! s svojo vsigamogočno roko ne podpiral, bi si jest nobeniga dobriga dela umisliti ne mogel; in še celo dobre misli bi ne mogel obuditi; in tudi moje telesne dela bi bile mertve. Zatorej se imam po vsi pravici za vse dušne in telesne dobrote in milosti le edino tvojimu očetovskimu Sercu zahvaliti.

Kako veliko je vender tvoje usmi-

ljenje, de me ne zaveržeš precej, ko te z greham razžalim, temuč milostljivo čakaš mojiga spokorjenja, in me uboziga grešnika z raznim klicanjem v tvoje nebeško kraljestvo, med angele in svetnike dobrotljivo vabiš.

Slava in čast tvoji predobrotljivosti in perzanesljivosti!

Pa tudi spoznam, de to je resnobno opominvanje za me revniga grešnika, de ne smem na dalje tvoje milostljive roke dražiti, ampak de imam serčno in resnobno položiti sekiro na grešno korenino svoje zanikernosti, omahljivosti in svoje nezvestobe. Spoznam, de si imam vsak dan za naprej prizadevati, vedno bolj goreče tvojo sveto voljo dopolnovati, tebi samimu služiti, in v vsih rečeh tebi samimu dopasti želeti.

Pa jest, revna stvar, spoznam, de tudi dans sim veliko dobrih del zamudil, ko bi jih bil lahko dopolnil, veliko zdihljejev opustil, ko bi jih bil lahko pred tvoje presveto obličje poslal in ti tako

svoje dela in opravila darovati zamogel. Pa če še bolj natanko premislim, sim celo v nekterih rečeh tvoji presv. volji nasprotoval, to je: še celo pred greham se nisem čisto obvaroval.

Oh! odpusti mi vsigamogočni, neskončno dobrotljivi, nebeški Oče, vse pregrehe in napake mojiga življenja, posebno pa današnjega dneva: saj hočem s tvojo gnado in z mojim perzadevanjem za naprej ti bolj zvesto služiti, in raji tudi življenje zgubiti, kakor radovoljno in prostovoljno še kedaj v kakšni greh privoliti.

Sprosite mi od Boga to gnado vi ljubi angeli in svetniki božji, posebno pa vi naši zvesti patroni, de ta moj sklep ne bo zastonj, de ta noč ne bo podoba večniga pogubljenja in večne smerti, ampak lahki počitek, de se juter z novimi močmi okrepečan prebudim k spolnovanju sv. božje volje in po tem revnim življenji se nekdej v nebeškim veselji zbudim. Amen.

Djanje vere.

Verujem v tebe, pravi trojedini **Bog**, **Oče**, **Sin** in **sveti Duh**! kateri si vse vstvaril, kateri vse ohraniš in vladaš, kateri dobro plačuješ, in hudo kaznuješ. Verujem, de se je **Sin** božji včlovečil, de nas je s svojo smertjo na križu odrešil, in de nas **sveti Duh** s svojo gnado posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti, o **Bog**, razodel, kar je **Jezus Kristus** učil, kar so aposteljni oznanovali, in kar nam sveta rimska katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem, ker si ti, o **Bog**! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. **O Bog**! stori močnejši mojo vero.

Djanje upanja.

Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, o **Bog**! de mi boš po neskončnim zasluženji svojiga edinorojeniga **Sina Jezusa Kri-**

stusa v tem življenji spoznanje, pravo obžalovanje in odpušenje mojih grehov, po smerti pa večno zveličanje dal, in dodelil, tebe od obličja do obličja gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od tebe potrebne pomoči vse to doseči. Upam to od tebe, ker si ti to obljubil, kateri si vsigamogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. **O Bog!** poterdi moje upanje.

Djanje ljubezni.

O moj Bog! ljubim te iz vsiga svojiga serca, čez vse, ker si nar večji dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden; ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vsih stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsiga serca, de bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji nar zvestejši služabniki ljubili, in te še ljubijo. **Z** njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolnoma ljubezen, povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! bolj in bolj. Ker te te-

daj resnično in iz serca ljubiti želim, in si to terdno prizadevam, mi je iz serca žal, de sim tebe svojo neskončno dobroto, ktero čez vse ljubim, tebe svojiga stvarnika, odrešenika in posvečevavca razserdil; žal mi je, de sim grešil, de sim tebe, svojiga vsigamogočniga Gospoda, svojiga nar boljšiga Očeta razžalil. Terdno sklenem vse grehe in vse hude priložnosti zapustiti, storjene grehe čez dalje bolj obžalovati, in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ravnati. Vzemi me spet za svojiga otroka, in dodeli mi gnado ta svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnim zasluženji tvojiga božjiga Sina, našiga Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Amen.

Daritev sv. maše.

Sveta maša je tista daritev, ki jo je Jezus pri zadnji večerji postavil, na križi pa svojimu nebeškemu Očetu za vesolni svet, za spravo živih in mertvih dopernesel.

Glej, keršanska duša, svoje dušno solnce: Jezusa Kristusa v Zakramentu sv. Rešnjiga Telesa ki ti je pri vsaki sv. maši od povzdigovanja do zauživanja pričujoč; Jezusa Kristusa na križi, ki si je dal za te rane vsekati, de ti je studence dušnih gnad odperl, ki si jih pri daritvi

sv. maše prilastiti, in se tako Kristusovi-
ga Odrešenja udeležiti zamoreš.

Začetek sv. maše.

Pristopil bom k altarju Gospodo-
vimu, ki razveseljuje mojo mladost.

Ti, o Bog, si moja pomoč in
moja bramba. V tebe, o Gospod! za-
upam, in moji sovražniki bodo osra-
moteni.

Pošlji mi žark svoje resnice in
razsvetli me, vpelji me v svoje stano-
vanje in svoje svetišče in jest bom tebi
slavo in čast prepeval.

Moja duša naj me ne žali več,
zakaj naša pomoč je v Imenu Go-
spoda.

Ti pa, o Gospod! se nas usmili
in po zadobljenim odpušanji naših gre-
hov nas perpelji v večno zveličanje.

Jest se spovem Bogu vsigamo-
gočnemu, sveti Marii prečisti Devici,
svetimu velikimu angelu Mihaelu, sv.
Janezu Kerstniku, sv. aposteljnama

Petru in Paulu, vsim svetnikom in vam, bratje, de sim obilno grešil z mislimi, besedo in djanjem: moj greh, moj greh, moj nar večji greh! — Zato pa tudi prosim sveto Marijo, prečisto Devico, sv. Mihaela, velikiga angela, sv. Janeza Kerstnika, sv. aposteljna Petra in Paula, vse svetnike in vas, brate, de za me pri našim Gospod Bogu prosite.

Odvzemi od nas, milostljivi Gospod, naše pregrehe, de v tvoje svetišče s čistim duham zamoremo priti.

Prosimo te, o Gospod! po zasluženji vsih tvojih svetnikov, posebno patistih, katerih svetinje se tu pri nas znajdejo, de nam vse naše grehe odpustiš.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Gloria.

Čast Bogu po višavah in mir ljudem na zemlji, kateri so svete volje. Hvalimo te, častimo te, molimo te, po-

višujemo te, zahvalimo se ti zavoljo tvoje prevelike časti.

Gospod Bog, kralj nebeški, vsigamogočni Oče! — Gospod Jezus Kristus, edinorojeni Sin Očeta, pravi Bog! Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas, ki odjemlješ grehe sveta, usliši našo prošnjo; ki sediš na desnici Očeta, usmili se nas! ker sam ti si svet, sam ti Gospod! ti sam nar vikši Jezus Kristus! s svetim Duham v časti Boga Očeta. Amen.

Molimo.

Vsigamogočni večni Bog! usliši prošnje tvojiga ljudstva in ne odverni svojiga svetiga obličja od nas zavoljo naših grehov. Usliši milostljivo molitev tvojiga služabnika, mašnika, kateri sreče in zveličanja tvojimu ljudstvu prosi; in dodeli, de to, česar te z zaupanjem prosimo, od tvoje milosti dosežemo, po Jezusu, Gospodu našim. Amen.

Berilo iz lista do Rim. 11. p.

O globočina bogastva, modrosti in znanja božjiga! Kako nerazumljive so njegove sodbe in neizvedljive njegove pota! Zakaj kdo je spoznal misel Gospodovo, ali kdo je bil njegov svetovavc? Ali kdo mu je pred kaj dal, de bi se mu povernilo? Zakaj iz njega in po njem in v njem je vse; njemu bodi čast in slava vekomaj. Amen.

Češen si Gospod, ki se na globočine oziraš in nad Kerubim sediš.

Češen si Gospod v nebeških terdnavah in vse hvale vreden na veke. Aleluja, aleluja.

Češen si Gospod Bog naših očakov in večne hvale vreden. Aleluja.

Evangelij sv. Matevža.

15, 24 — 28.

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencam: Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame

svoj križ in naj hodi za menoj. Zakaj kdor hoče svoje življenje ohraniti, ga bo zgubil; kdor pa zgubi svoje (časno) življenje zavaljo mene, bo ga (večniga) našel. Kaj namreč pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kakšno menjo bo človek dal za svojo dušo? Ker Sin človekov bo prišel v veličastvu svojiga Očeta s svojimi angeli in takrat bo povernil vsakterimu po njegovih delih.

Darovanje.

Sveti Oče, vsigamogočni večni Bog! dopadljivo sprejmi to neomadeževano daritev kruha in vina iz mašnikovih rok. Z njo se ponavlja tista predraga daritev, ktero je Jezus Kristus na altarji križa k spravi in zadoštenju za naše grehe dopernesel. Prinesem ti jo za svoje brezštevne grehe, zamere in nezvestobe, za vse žive in mertve kristjane, de bo meni in njim v prid za večno življenje.

Darujem ti tudi, nebeški Oče, svojo dušo in telo, vse kar sim, kar imam in kar zamorem.

Razsvetli mojo pamet, de samo tebe premišlujem in kar si ti razodel; omeči mojo voljo, de samo po tebi hrepenim in tebi samimu dopasti želim. Sprejmi vse moje misli in želje, vse moje molitve in prošnje, de samo tebi živim in se na vekomaj ne pogubim.

O Gospod! vzemi z dopadajenjem ta dar, kteriga ti v duhu ponižnosti in z žalostnim sercam prinesemo; očisti naše serca vsih madežev greha, de ti vselej s čistim sercam služimo, in zmiram v tvoji milosti ostanemo.

Tebi, presveta Trojica! darujemo to daritev v spomin včlovečenja, terpljenja, vstajenja in vnebohoda Jezusa Kristusa, Gospoda našiga; naj bo pa tudi tvojim svetnikom v čast, nam pa v zveličanje, ki obhajamo njih spomin na zemlji, kteri prosijo v nebesih za nas: de bi tudi mi zamogli enkrat zdru-

ženi s kori angelskimi veselo prepevati:

Svet, svet, svet si Gospod vojskih trum. Polno je nebo in zemlja tvojiga veličastva. Slavo ti na višavah! Česen bodi, ki pride v Imenu Gospoda! Slava ti na višavah!

Spomin živih.

O ljubeznivi Jezus, ki tolažiš Jeruzalemske žene, ker se nad tabo jokajo, ko te vidijo težak križ nesti, in jih opominjaš: „Ne jokajte se nad menoj, jokajte se veliko bolj nad seboj in svojimi otroci“. Podeli, o dobrotljivi Jezus tudi meni to milost, de samiga sebe prav spoznam, in obžalujem in objokujem svoje pregrehe, ki so te smertno ranile, in na tvoje nedolžne rame težak križ ti zavalile; mene pa v strašen brezen pogubljenja pahniti žugajo.

Gospod pomagaj, scer omagam in se pogubim! Pomagaj, Gospod! nam vsim in posebno tistim, za ktere sim dolžan

moliti, in pa za ktere ti hočeš de
prosim.

Varuj vse človeško ljudstvo, in
čuj posebno nad poglavarji človeš-
kiga rodu. Vodi in vladaj jih na poti
pravice in resnice, de bodo oni tudi
tvoje podložne k spolnovanju tvojih pre-
svetih zapoved napeljevali, de bi mi vsi
tako zamogli enkrat s tvojimi izvolje-
nimi združeni se per tebi v nebesih ve-
seliti.

Prosim te, o ljubeznjivi Jezus, od-
pusti mi vse grehe, in prizanesi mi vse
nemarnosti, s katerimi sim se v pričo
tebe v Zakramentu sv. Rešnjiga Telesa
oskrnil. Tvoja ljubezen proti nam
naj vse naše pregrešnosti požge, de
se vname v naših sercih nar gorečnejši
ljubezen do tebe, ljubi Jezus! v tem
presvetim Zakramentu.

Povzdigovanje.

Glejte neizrečeno čudo se godi:
kruh se premeni v sv. Rešnje Telo
Kristusovo.

Angelci hitite Jezusa z nami molit

O čudopolni Jezus! kako neizmerna je globočina tvoje ljubezni, ki si se na križi daroval in se zdaj zopet na altarlji svojimu nebeškemu Očetu daruješ, de bi naše dušice rešil in zveličal.

Glej, ljubi Jezus! zdaj pa tudi jest tebi svojo dušico, — samiga sebe vsiga darujem.

O čudoviti Jezus, usmili se me!

O usmiljeni Jezus, perzanesi mi!

O perzanesljivi Jezus, reši me! —

Zopet se čudo ponavlja, vino se v sveto Rešnjo Kri Kristusovo spreminja, de bi se po nji naše duše od madeža greha umile.

Sv. Rešnja kri Kristusova, operi mojo dušo!

Sv. Rešnja kri Kristusova, očisti mojo dušo!

Sv. Rešnja kri Kristusova, posveti mojo dušo!

Ljubi Jezus moj! bodi vedno moj, in jest naj bom vedno tvoj.

Po povzdigovanji.

Ozri se, nebeški Oče! milostljivo na ta čisti dar, ta sveti dar, ta brezmadežni dar, sveti kruh večniga življenja in kelh večniga zveličanja, na Jezusa Kristusa, Sina tvojiga, ki ti ga zdaj na altarji darujemo. In ako ti zavoljo svoje slabosti in svojih grehov dopasti ne moremo, sprejmi po angelovih rokah ta neprecenljivi dar, ki ti ga zdaj v zahvalo in spravo prinesemo, pred obličje svojiga veličanstva; in bodi nam, za ktere je tvoj Sin na križi umrl, milostljiv zavoljo njegovih solz in kervaviga potu, zavolj njegovih zdihljejev in gorečih želja, zavolj njegoviga truda in njegove pokoršine, zavolj njegoviga terpljenja in njegovih bolečin, zavoljo njegoviga neskončniga zasluženja dodeli nam to milost, de te vedno ljubimo, in de tvojo presveto voljo zdaj in vso večnost dopolnujemo.

Spomni se, usmiljeni Bog, tudi vernih dušic v vicah, posebno pa tistih,

za ktere sim dolžan moliti, ali pa tebi dopade, de zanje prosim. Dodeli njim, ki so v Kristusu zaspali, kraj hladu, luči in miru. Po ravno tem Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Oče naš.

Ljubi naš Oče nebeški! ozri se milostljivo na vse človeško ljudstvo, posebno pa na uboge grešnike, nejeverce in krivoverce, daj jim milost, de svoje krive pota spoznajo, se v resnici k tebi spreobernejo, in ti zvesto in z veselim sercam služijo, kakor angelci in svetniki v nebesih. Podeli nam, dobrotljivi Oče! vse karkoli potrebujemo na duši in telesu.

Odreši nas, usmiljeni Oče! od vsiga hudiga po svoji neskončni milosti, in na prošnjo prečiste Device Marije in vsih svetnikov daj nam mir v našim življenji in brani nas pred vsimi sovražniki, de bomo s tvojo pomočjo od greha vedno prosti in pred vso zmoto varni.

To izedinjenje in posvečenje sve-

tiga Rešnjiga Telesa in svete Rešnje Kervi našiga Gospoda Jezusa Kristusa naj bo nam v večno zveličanje.

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ, usmili se nas!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ, usmili se nas!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ, daj nam mir!

Ljubi Jezus, daj nam mir in scer daj nam tisti mir, ki si ga svojim apostelnam in svoji cerkvi izročil, daj nam svoj mir, ki ga svet ne pozna, ki ga le tisti poznajo, ki so v ljubezni s teboj izedinjeni.

Sveto Obhajilo.

Kruh zveličanja bom sprejel in v ime Gospodovo bom klical.

Gospod, nisim vreden, de greš pod mojo streho, pa le reci z besedo in ozdravljena bo moja duša!

Duša Kristusova, posveti me!

Telo Kristusovo, zveličaj me!

Kri Kristusova, napoji me!

Voda iz desne rane Kristusove, umi me!

Terpljenje Kristusovo, poterdi me!

O dober Jezus, usliši me, med svoje rane zakri me, de več od tebe ne ločim se; pred hudobnim sovražnikom brani me, ob uri moje smerti pokliči me in reci mi, de pridem k tebi in te s tvojimi svetniki na večno hvalim.

Hvalimo Gospoda nebes, in ga pred celim svetam spoznajmo, zakaj on je usmiljenje z nami storil.

Molimo: naj nam bo v zveličanje duše in telesa zauživanje tega presvetiga Zakramenta in spoznanje večne presvete Trojice v njeni edinosti.

Gospod, bodi zmiram z nami, in s svojim svetim Duhom pri nas ostani.

Naj ti dopade, presveta Trojica! ta daritev, ki smo ti jo zdaj za žive in mertve darovali; naj bo pa tudi nam in vsim tistim, za ktere smo ti jo posebno darovali, v korist in blagor in v zastavo večniga življenja.

Blagoslov — zegen — Boga vsi-

gamogočniga: Očeta, Sina in sv. Duha
pridi na nas in ostani vselej pri nas.
Amen.

Evangelii svetiga Janeza.

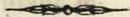
1, 1 — 14.

V začetku je bila Beseda (Sin božji), in Beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila Beseda. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je po nje storjeno, in brez nje ni nič storjeniga, kar je storjeniga. V nji je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudi. In luč v temi sveti, in tema je ni zapopadla. Bil je človek poslan od Boga, kterimu je bilo Janez ime. Ta je prišel v pričevanje, de je pričal od luči, de bi vsi vervali po njem. On ni bil luč, ampak de bi pričeval od luči. Bila je prava luč, ktera razsvetli vsakiga človeka, kteri pride na ta svet. Na svet je bil (Jezus), in svet je po njem storjen, in svet ga ni spoznal. V svojo lastnino je prišel, in njegovi ga niso sprejeli. Kolikor jih ga je pa

sprejelo, jim je dal oblast božjim otrokam biti, njim, kateri verujejo v njegovo ime; kateri niso iz kervi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, ampak iz Boga rojeni. In Beseda je meso postala in je med nami prebivala, (in smo vidili njeno čast, kakor čast edinorojeniga od Očeta) polna milosti in resnice.

Zahvala.

Predobrotljivi Bog! iz globočine svojiga serca se ti zahvalim za to veliko milost, de sim se te nar svetejši in tebi nar dopadljiviši daritve udeležiti zamogel. Odpusti mi vse zraven storjene pregreške raztresenosti. Terdno sklenem, nobeniga greha več ne storiti, in v mislih, besedah in delih tako čuječ biti, de sadu daritve svete maše ne zgubim. Blagoslovi me vsigamogočni večni Bog k mojimu delu! Jezus in Marija bodita moja pomoč in moja ljubezen! Amen.

Spovedne molitve.

O preljubeznjivi nebeški Oče! pred si me ljubil, ko sim te spoznati zamogel, ti si me ljubil, ko me še bilo ni, ti si me ljubil, ko si me vstvaril, in scer za nebesa vstvaril, samo zato vstvaril, de bi me z dobrotami večnih zakladov napolnil. **O** kako nezapopadljiva je božja ljubezen do mene! Ali je mogoče, de bi me bil ljubi nebeški Oče z večjimi in obilnišimi darovi obdaroval, kakor mi jih je tvoja milostljiva roka skazala.

Kaj sim pa jest, nehvaležna stvar, počel? Šel sim in se nisem zmenil ne za tolike dobrote, ne za tolike milosti in darove. Šel sim in sim vse dušno premoženje, kakor zgubljen sin, zapravil, greh na greh nakladal in si tako pogubljenje nakopoval. Žalil sim svojiga Boga z mislimi, besedami in deli, ko sim zoper njegove zapovedi ravnal, ko sim zapovedi od njegove cerkve postavljene prelomljeval: in tako sam sebe z lastnimi in ptujimi grehi pogubljeval. Postal sim enak divji zveri, ki ne vidi pasti, ne jame, ki ji je polepljena, zagernjena, dokler vanjo ne pade in se več iz nje rešiti ne more in lovec pride, de jo ubije.

Tudi mene sta zapeljivi svet in pa Satan v brezno greha pahnila, moja prevzetnost jima pa pomaga, de bi me ložej pogubila. Prevzetnost, to je, sa-

moljubnost človeka tako oslepi, de gledé vender ne vidi; de misli, de je zdrav, pa ima dušne rane, misli de je čist, pa je poln dušnih gob, misli de je ponižen, pa je poln samoljubnosti in prevzetnosti.

O kdo bo me zamogel iz globočine mojih grehov in moje dušne slepote potegniti? Kdo mar drugi, kakor le tisti, ki je zavoljo nas in našiga zveličanja globočino vse britkosti in terpljenja na križi okusil, ki si je dal na svojim nedolžnim telesu kervave rane vsekati, de bi naše dušne rane zacelil in nas zveličal.

Ni zastonj Jezus nam studencov milosti iz svojih peterih ran odperl, ne zastonj si svoje strani prebosti dal; ljubeznjivi Jezus hoče, de mi svoje duše v njegovim neskončnim zasluženji operemo in de v njegovim milostljivim sercu

počivamo. Če pa to doseči hočemo, se moremo k sv. Zakramentam ponižno in skesano približevati in jih vredno prejemati. To zamoremo pa le storiti z milostjo in pomočjo svetiga Duha.

K svetimu Duhu.

O sveti Duh! ti živa luč in razsvetljenje, pošlji en žark svoje večne ljubezni v moje revno serce, ki je polno pregreh in gnusob, napolni ga s svojimi darovi in porazjasni mojo dušo, de sam sebe prav spoznam, de spoznam velikost in število svojih grehov, de jih s skesanim sercam obžalujem, se jih čisto in natanko spovem, se resnično spokorim in za naprej vedno pobožnejši živim, de bi tako na zadnjo uro moja duša očistena postati zamogla, kakor se ruda v ognjeni peči sčisti in dobro blago, svitlo zlato postane.

Prosim te tedaj, o sveti Duh! podeli mi ogenj žive in goreče ljubezni, de požge v mojim sercu vso hudobijo in pregreho.

Spraševanje vesti.

Kolikanj bolj si perzadevaš svojo vest na tanko izprašati, tolikanj ložej se udeležiš božjiga usmiljenja in Kristusoviga zasluženja. Ko začneš svojo vest izpraševati, si misli, kakor de bi bil pred sodbo božjo, in bi Jezusu samimu odgovor od svoje zadnje spovedi sem ali pa od celiga svojiga življenja dajal.

Pomisi nar popred, če si zadnjo spoved prav opravil; če nisi nič zamolčal, tudi nobeniga greha ne zmanševal, ampak se odkritoserčno vsih grehov obtožil, ravno tako, kakor veš, de so se pred božjim, vsigapričjočim obličjem zgodili? Pomisli tudi, če si vse tako opravil, kakor ti je bilo od spovednika naloženo.

Potem začni svojo vest izpraševati od svoje zadnje, dobro opravljene spovedi,

ali pa od vsiga svojiga življenja: kar si grešil z mislijo, besedo, djanjem ali pa zamudo dobrih del ali zoper božje ali cerkvene zapovedi, ali sam ali pa če si kriv bil, de so drugi zavoljo tebe grešili.

Pazi pa, de te samolastna ljubezen ne preslepi, de bi kaj za greh ne imel, kar bi znabiti vender greh bilo. In če nad kako rečjo dvomiš, ali je greh ali ne, se pa saj tako spovej iz tega namena, de sam sebe bolj osramotiš in ponižaš, tako boš nar ložej prevzetnost premagal.

Pomisli, ko bi bil sam sebe, ali pa koga družiga na kako vižo na dušnim ali pa telesnim življenji poškodoval. — Življenje naše duše je gnada ali milost božja; z greham jo pa sami sebi odvzamemo, s pohušanjem pa bližnjimu. Tudi telesniga življenja si nismo sami dali, zato ga tudi nimamo oblasti sami sebi ali pa komu drugimu odvzeti ali pa prikrajšati, ampak naše življenje je v božji oblasti; Bog je pravi gospodar naše duše in našiga telesa.

Pomisli na dalje čez nar bolj navadne grehe: na posvečovanje božjiga

Imena in Bogu posvečenih reči in oseb — na preveliko zaupanje v božjo milost ali obupanje — na spolnovanje storjenih obljub ali priseg — na posvečevanje nedelj in zapovedanih praznikov — na spoštovanje svojih staršev in svojih prednikov — na preklinjevanje in perduševanje — na jezo in zdražbe — na pohujšanje in nečistost — na krivico, tatvino in laži — na zapovedane poste — na opravljanje velikonočne spovedi. —

Pomisli pa tudi še posebno čez dolžnosti svojiga stanu in dobre dela, kako in iz kakšniga namena si jih opravljal, ali nisi pri tem iskal samiga sebe, posvetne časti ali posvetniga dobička bolj, kakor božje časti, lastniga zveličanja in pa sreče svojiga bližnjiga.

Kar skušnjave v greh zadeva, vedi, de tolikanj grešiš, kolikanj vedoma, radovoljno in prostovoljno v nje privoliš. Skušan je na tem svetu vsak človek, skušnjavam se, dokler živimo, ogniti ne moremo; pa skušnjave le zato čez nas po božji previdnosti pridejo, de bi si mi ž njimi

nebesa prisluzili in po njih zmagi kinč, krono v nebesih prejeli v večno življenje.

Ko spoznaš število in velikost svojih grehov, približaj se trepetaje zavoljo svojih grehov, zaupljivo pa zavoljo usmiljenja božjiga k spovedniku in odkri mu svoje dušne rane, ne kakor (enimu) ptujicu, ampak kakor svojimu nar boljšimu prijatlu, svojimu dušnimu zdravniku, namestniku Kristusovimu, ja kakor Jezusu samimu. Zakaj spovednik ne sedi v spovednici v svojim imenu, ampak v Imenu Kristusovim.

Terdni sklep.

Zdaj en malo spoznam s tvojo pomočjo, o Bog! število in velikost svojih grehov. Žal mi je, de sim grešil, ali kaj hočem storiti, de mi jih odpustiš?

Marija Magdalena se je pred te na kolena vergla, se je milo jokala, je s svojimi solzami tvoje svete noge umivala, in ker se je spomnila, de se ne

spodobi, de bi solze nečiste grešnice noge nar svetejšiga Gospoda močile, jih je hitro s svojimi lasmi brisati začela.

Peter, kakor hitro se spomni, de je svojiga Gospoda zatajil, de je prisegal in se rotil, de ga ne pozna, se precej oberne, milo jokati začne in tako mu je britko pri sercu, de se potolažiti ne da. Kolikrat se na to spomni, se mu hoče serce v britkosti razpočiti.

Zgubljeni sin, kakor hitro je spoznal, de drugod ni praviga veselja, ne prave sreče zadobiti, kakor pri svojim očetu, se k svojimu očetu nazaj poda, predenj na kolena pade in od žalosti, ker je bil svojiga očeta nehvaležno zapustil, govoriti ne more, in si še celo ne upa v obraz mu pogledati. Oče pa komaj čaka, de se mu zgubljeni sin od deleč prikaže, in mu že na proti hiti, od ljubezni gnan, ga v svoje naročje sprejet in ga v svojo hišo zopet vpe-ljat.

Kaj pa jest hočem storiti? ali ho-

čem še dalje v pregrehah ostati, ali hočem še dalje pod oblastjo hudobniga duha vklenjen z vezmi sladnosti tega življenja prebivati? Ker dobro vem, de enkrat umreti moram, ali mar hočem takrat v pekel priti, med peklenške pošasti in pa pogubljene zaveržen biti?

O duša moja! ako nočeš v resnici pogubljena, in scer večno pogubljena biti, predrami se, zbudi se, spreglej! še je čas, še je dan, pa znabiti zadni dan in le kratek čas zate več odločen. Zdaj ti pot zveličanja še odperta stoji, in znabiti zadnjikrat; kdo te more zagotoviti, de te Bog hoče še z drugimi perpomocki klicati, ako te zanemariš. Klicanje milosti božje le en čas terpi in potlej pride povračilo.

Poglej, ljuba duša! Marija Magdalena; ona je bila velika grešnica, ker je pa svoj greh zlo obžalovala in Jezusa goreče ljubila, ji je Jezus vse grehe odpustil, in jo v svojo milost vzel.

Poglej sv. Petra! on bitko joka in žalost mu celo spanje krati; Jezus

se ga pa usmili, se mu po ustajenji perkaže, in ga čez svoje učence postavi za poglavarja svoje cerkve.

Tudi tebe, ljuba duša! hoče nebeški Oče v svoje naročje sprejeti, kakor je evangeljski oče svojiga zgubljeniga sina z veseljem sprejel; samo ti se moreš od greha in priložnosti v greh odverniti, v Zakramentu svete Pokore se pa po neskončnim zasluženji Kristusovim očistiti.

Podaj se v duhu na goro Kalvarijo pod križ Jezusov, pridruži se ljubi Materi božji, ktere dušo je sedmeri meč žalosti presunil, ko je vidila kolikanj nedolžni Jezus za-te in zavoljo tvojih grehov terpi; pridruži se ljubljencu Jezusovimu, sv. Janezu, Marii Magdaleni in drugim osebam, in angelam, ki so pri smerti Jezusovi pričjoči bili, ali pa, ki se v duhu na ta sveti hrib podajajo.

Pomagajte mi vi ljubljenci mojiga Gospoda in zveličarja zopet zadobiti milost, de se po njegovim neskončnim

zasluženi svojih grehov očistim in oprostim. Ljubi Jezus! sprejmi mojo dušo v svoje rane, umi jo in operi jo s svojo neprecenljivo kervjo, de zopet čista in neomadežvana postane. Sprejmi me, ljubi Jezus, zopet v svojo milost in pridruži tudi mojo dušo svojim ljubljencam; saj sklenem zanaprej ne več te žaliti, nič več ne grešiti. Raji hočem umreti, raji tavžentkrat svoje življenje zgubiti, kakor še kedaj radovoljno ali prostovoljno v kakšin greh privoliti.

Sprejmi, o ljubi Jezus! to mojo spoved, kakor de bi se tebi samimu spovedoval! Daj mi svojo milost, de jo prav opravi, de Zakrament sv. Pokore vredno prejmem! Božja pomoč bodi pri meni.

Spoved.

Ubogi grešnik se spovem Bogu vsigamogočnimu, Marii materi božji,

vsim ljubim svetnikom in svetnicam božjim in tudi njim, namestniku božjemu vsih svojih grehov, kar sim jih storil z mislijo, z besedo, z djanjem in z zamudo dobrih del, posebno se pa obtožim, de sim — (Zdaj se povedo vsi grehi natanko tako, kakor se jih kdo spomni, de jih je pred božjim vsigavidjočim obličjem storil. Ko vse svoje grehe poveš pa reci):

Zdaj se pa ne spomnim več, ako sim ravno pred Bogam še veliko več grehov kriv.

Prosim jih, duhovni oče, za potrební nauk, zveličansko pokoro in sveto odvezo, če sim je vreden. —

Ko ti pa spovednik sveto odvezo deli, tako moli

Grevengo:

Moj Bog! vsi moji storjeni grehi so mi iz serca žal, ker sim tebe, svojiga preljubeznjiviga Boga, tebe vso

svetost in neskončno dobroto, ki te iz celiga serca ljubim, z njimi razžalil. **T**erdno sklenem, s tvojo gnado svoje življenje poboljšati in vse tudi smert raji preterpeti, kakor tebe svojiga Boga, tebe neskončno svetost in dobroto še kdaj s kakim greham razžaliti. Daj mi milost spolniti ta svoj sklep, to te prosim po neskončnim zasluženji tvojiga božjiga Sina, našiga Gospoda in zveličarja Jezusa Kristusa. Amen.

Po spovedi.

„Moj sin! moja hči! pojdi v miru, tvoji grehi so ti odpušeni“. Tako mi reče namestnik Kristusov, ko mi sveto odvezo deli. Tako mi reče Kristus sam!

Hvalo, hvalo zapoj, duša moja, iz vsih svojih moči Gospod Bogu. Čast in hvala ljubimu Jezusu, ki me je zdaj od grehov odvezal, ki me je v studencu

svojiga neskončniga zasluženja opral, me zopet za svojiga prijatla sprejel, in mi delež v nebeškim paradizi pripravil, in me tudi vanj upeljati hoče, če se mu le zaupljivo zročim in po njegovih stopnjah hoditi hočem.

Duša moja! hvali Jagnjeta božjiga, zapoj mu hvalo iz celiga serca, ker on je zares dober, on je prijetniši ko sladkor, slajši ko med, boljši ko vse drugo, kar se na tem svetu draziga in prijetniga misliti zamore.

Jezus je vir ali studenc vse sladkosti in popolnamasti.

Jezusu en sam dan služiti je boljši in prijetniši, kakor 1000 let v nečistosti, poželjivosti ali pa v zavživanji časniga in posvetniga veselja preživeti.

Človek ni za ta svet vstvarjen, zato pa tudi na tem svetu svoje sreče najti ne more. Če svojo pravo srečo v premoženje ali v posvetno čast staviš, se boš goljefal; zakaj kolikanj večji

méro premoženja, kolikanj viši stopnjo časti si pridobiš, po tolikanj še večjim premoženji in viši časti hrepeniš.

Če se pa s čistim sercam vsiga Jezusu popolnoma zročiš, takrat te bo obšla obilnost dušniga veselja in okusil boš, kako je Jezus tistim dober, ki ga ljubijo; in spoznati boš mogel s tolikanj drugimi svetniki Gospodovimi, de je božja ljubezen neizmerna, neoskrunljiva božja svetost, nezapopadljiva božja milost in dobrota.

Njemu, ki sedi na sedeži, nebeškemu Očetu, in pa Jagnjetu, ljubimu Jezusu, bodi hvala in čast in slava in oblast vekomaj in vekomaj. Amen.

Popolnoma odpustik.

lahko vsi zadobe, kateri po vrednim prejetih Zakramentih sv. Pokore in sv. Rešnjiga Telesa sledečo molitev pred podobo križaniga Jezusa molijo: (Pij VII. 1821.)

Poglej me, o moj preljubeznjivi in dobrotljivi Jezus! pred tvojim nar sve-

tejšim obličjem kleče te prosim s perserčno gorečnostjo, de mi v serce vtisneš prav žive občutljeje vere, upanja in ljubezni, pravo žalost nad mojimi grehi, in prav terdno voljo se poboljšati, ker s perserčnim usmiljenjem in z veliko žalostjo premišljujem in prevdarjam tvoje petere rane, in imam pred očmi to, kar je od tebe, o dobrotljivi Jezus! prerok David govoril: „Prebodli so moje roke in noge, prešteli so vse moje kosti.“

Zadostenje.

Z veselim in hvaležnim sercam opravim rad to majhno pokoro, ki mi jo je namestnik Kristusov naložil; in ko bi bila tudi 100krat veči, bi vendar jo rad opravil: ko pomislim velikost in ostudnost svojih grehov, s kterimi sim tebe, ljubi nebeški Oče! razžalil, s kte-

rimi sim ljubiga Jezusa smertno ranil in križal.

Naj ti bo torej, ljubi nebeški Oče! v zadostenje za moje grehe ta majhna pokora darovana, naj bo izedinjena z neskončnim zasluženjem Kristusovim in z obilnim zasluženjem vsih svetnikov in svetnic, de jo pred svoje nar svetejši obličje milostljivo sprejmeš in de tebi prijetna postane; naj bo tebi torej k časti, nam pa k zveličanju.

Molitev k prečisti Devici.

(Za vsakikrat 100 dni odpustika. Pij IV.
11. sušca 1856.)

O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo. **O** pribežališe grešnikov in mati umirajočih, nikar nas ne zapusti ob naši smertni uri, temuč sprosi nam, de svoje grehe popolnoma obžalujemo, se jih resnično

skesamo, in njih odpušanje dosežemo; de sveto Popotnico in poterjenje s svetim Oljem vredno prejmemo, ter varno pridemo pred sedež pravičniga pa tudi usmiljeniga sodnika, Boga in Odrešenika našiga. Amen.

Molitev k sv. Alojziju.

O Bog, delivec nebeških darov, kateri si v angelskim mladenči Alojziju prečudno nedolžnost življenja z enako spokornostjo združil, dodeli po njegovim zasluženji in po njegovih prošnjah, de ga spokorniga posnemamo, ki ga nismo nedolžniga nasledovali. Po Gospodu našim, Jezusu Kristusu, Sinu tvojim, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

MOLITVE

pred svetim Obhajilam.

Miza je napravljena, povabljeni so poklicani, kaj še manjka, kakor de se povabljeni približajo in se pri Gospodovi mizi razveseljujejo.

O ljuba duša moja! povabljena si tudi ti; Jezus sam, Jagnje božje, te je povabil in ti svatovsko oblačilo dal, ko ti je po svojim namestniku sveto odvezo podelil, de smeš tudi ti zaupljivo k angelski mizi pristopiti. O kako velika sreča za te, duša moja! de smeš zdaj stopiti k mizi Gospodovi med trume zveličanih duhov, v sredo med verste angelov, ki tukaj v Zakramentu svetiga Rešnjiga Telesa Jezusa molijo in povečujejo.

Pusti, popusti zunaj vse posvetne misli, vse raztrešenje, z eno besedo vse, kar bi te zaderževati utegnilo: Jezusu se s čistim in bogaboječim duham darovati.

Izroči se srečna duša moja! v ljubezen tistiga, ki te je pred ljubil, kakor si ga ti ljubiti zamogla, ki te je sem poklical in te tukaj s svojim lastnim Rešnjim Telesam, ki je edina dobrotā, edino veselje, ki človeško serce edino zadovoljiti zamore, nasititi hoče.

Ljuba duša! poprašaj samo sebe preden stopiš k svetimu Obhajilu: če si zadost pripravljena ali ne; če imaš svatovsko oblačilo — odpušanje grehov — ali ne, de v svoje pogubljenje Jezusa ne prejmeš. Ako se pa vsakbart dobro, skerbno in na tanjko pripravljaš, boš kmalo občutila, kako dober je Jezus tistim, ki ga ljubijo; in ktere Jezus enkrat s svojo ljubeznijo obsenči, tisti ga ne bojo lahko več zapustili in se ne bodo dali od Jezusa v Zakramentu sv. Rešnjiga Telesa ločiti, ko bi imeli še tolikanj skušnjav ali drugih zopernost preterpeti. Ljubljencam Jezusovim križ in terpljenje postane po milosti božji veselje in mir.

Duša moja! ne oziraj se na nič

druziga, kakor edino na sveto Rešnje Telo Jezusa, Sinu božjiga. Njega samiga časti, hvali in moli; po njem samim hrepeni iz vsiga serca, iz vsih moči. In ako tega zadosti ne zamoreš: zdihuj, zdihuj britko in zaupljivo na neskončno zasluženje Jagnjeta, ki je na križi za nas in naše grehe, za naše zanikernosti in slabosti, svojo predrago kri do zadnje kaplje prelil. Zdihuj pa tudi k verstam angelskim, k ljubim svetnikom in svtnicam božjim, k svojimu patronu in k patronam te cerkve, posebno pa tudi k Materi božji, Marii prečisti Devici, ki je svojiga božjiga Sina v naročji nosila in po materno zanj skerbela, de ona zdaj tudi tebe sprejme za svojiga sina, de te v svoje varstvo vzame, in de svojiga božjiga Sina v tvoje serce položi, in ti milost zadobi, de ljubi Jezus s svojim svetim Duham vedno pri tebi ostane, se nikoli več od tebe ne loči in te tako v nebeški raj pripelje; kjer se boš, ljuba duša! vekomaj brez konca in kraja pri

Jagnjetovi ženitnini veseliti in razveseljevati zamogla, z večjim in obilnišim veseljem, kakor se ga misliti zamoreš. Oko ni vidilo, ne uho slišalo, nobeniga človeka serce ni občutilo, kakšno veselje je **Bog** tistim pripravil, ki ga ljubijo. Tako nam govori sam apostel **Kristusov**.

Glej torej, duša moja! tako nezapopadljivo, neizrekljivo in še neobčutljivo veselje te čaka! hiti, hiti tje k mizi, kjer je ravno tisti **Jezus**, kakor v nebesih, kateri te hoče v tisto veselje vpeljati, ki brez konca in kraja terpi; podaj se v njegove roke, izroči se mu čisto vso brez priderška ali izjemka, de tudi vse zadobiš: **Jezusa samiga**.

Sveto Obhajilo.

Pridi, Jezus! vir življenja, s svojo obilnostjo napolni me.

Pridi, Jezus! moj mir in moje veselje, obriši in okrepčaj me.

Pridi, Jezus! moja bramba, pod senco svojih perut sprejmi me!

Pridi, Jezus! terdnost moja, de ne opeša moč moja, s svojim neprecenljivim Telesam in Kervjo poterdi me.

Pridi, Jezus! stanovitnost moja; de nikoli od tvoje zveste službe ne odstopim, ohrani me.

Pridi, Jezus! ljubezen moja: spremeni mi serce in posveti me.

Pridi, Jezus! Bog mojiga serca, de vse svoje serce in dušo tebi izročim: ti si prava tolažba, moč, zveličanje in večno življenje.

K tebi, ljubi Jezus! se približujem, v tebe zaupam in verujem v te, večno resnico in modrost. Ljubim te, neskončno dobroto, iz celiga svojiga serca čez vse. Žal mi je, de sim grešil, terdno sklenem, te nikoli več ne žaliti.

Pridi, pridi, ljubi moj Jezus! na-

siti me uboziga, revniga grešnika s svojim Rešnjim Telesam in napoji me s svojo Rešnjo Kervjo.

Gospod, nisim vreden, de greš pod mojo streho, reci le z besedo in ozdravljena bo duša moja. —

Kar sim želim, sim prijel; kar sim iskal, sim zadobil: Jezusa samiga v svojim sercu hranim: Jezusa, ki ga nebo in zemlja preseči ne moreta, njega moje serce nosi in uživa.

Tebe, moj Jezus! edino zanaprej ljubim, tebi samimu svoj um in svojo voljo darujem. Stori kar hočeš z mano, tebi se vsiga darujem. Ako mi čast, bogastvo in zdravje podeliš, te hočem hvaliti; ako mi zaničevanje, revšino in terpljenje pošleš, te vender hočem ljubiti, tebi samimu služiti in v vsih rečeh dopasti hrepeneti.

Tebi, tebi, ljubi Jezus! edinimu

bodi čast, hvala in slava; meni pa revnimu usmiljenje, perzanešenje in milost, de se tako s tabo izedinim in te v nebesih večno uživam.

Po svetim Obhajilu.

O vsigamogočni večni Bog! kako velika je tvoja ljubezen, kako neizrečena tvoja milost, de si mene, uboziga grešnika, brez vsiga mojiga zaslužjenja, le samo po tvoji ljubezni in milosti s svojim presvetim Rešnjim Telesam nasisil. **O** nar večji dobrota božja, o usmiljeni Bog! kako si se mogel tako ponižati, de si prišel mene uboziga grešnika obiskat! **O** neizmirna je tvoja ljubezen, moj usmiljeni Jezus! Zatorej se veržem pred tvoje noge, nar vikši Bog in Gospod! in te molim s ponižnostjo in častjo. Zahvalim se ti iz celiga svojiga serca, iz vsih svojih moči

za neizrečeno veliko milost in ljubezen, ki si mi jo zdaj v prejemanji presvetiga Telesa dodelil.

Ker se pa jest, tolikih dobrot nevredna stvar, Bogu po vrednosti zahvaliti ne morem, mi pomagajte vi, ljubi svetniki in angelci božji, pomagaj mi tudi posebno ti, o dobrotljiva in prečista Devica Marija! se mu po vrednosti zahvaliti. Pomagajte mi vi, o vsi jeziki Boga častiti! O vse serca, pomagajte mi Jezusa ljubiti! O Jezus! o Jezus! kako me ti ljubiš, in jest sim te razžalil; ti se mi vsiga daš, in jest sim se ti ustavljal! Oh! jest sim vsimu drugimu bolj služil, kakor tebi, vse sim bolj ljubil, kakor tebe; ti me pa tako neizrečeno ljubiš! O kako me iz serca greva, de sim tako nehvaležen bil; ne vem kaj začeti, de bi ti saj nekoliko povernil to neizrečeno dobroto in

milost, de sam hočeš k meni priti. Ne vem družiga, kakor de te zanaprej bolj ljubim in ti bolj zvesto služim, de se ti čisto v last zročim in edino samo tebi v vsih svojih delih in opravilih, mislih in besedah dopasti želim.

Ti pa, ljubi moj Jezus! poterdi me v tem sklepu, ti sam kraljuj v mojim sercu; ne pusti me pred od sebe, dokler me ne blagosloviš. Glej, zdaj se hočem scer od tebe ločiti, tode le po telesu; v duhu pa hočem zmiram per tebi biti in v ljubezni s tabo izedinjen ostati. Dodeli mi, ljubi Jezus! milost: „De sim tvoj, ti pa moj“. Amen.

LITANIJE

sladkiga Imena Jezusa.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Bog, Oče nebeški,

Bog Sin, odrešenik sveta,

Bog, sveti Duh,

Sveta Trojica, en sami Bog,

Jezus, Sin živiga Boga,

Jezus, Sin prečiste Device,

Jezus, nar mogočniši,

Jezus, nar popolniši,

Jezus, nar častitljivši,

Jezus, nar čudniši,

usmili se nas!

Jezus, nar veseliši,
 Jezus, nar ljubeznjivši,
 Jezus, čistejši kakor solnce,
 Jezus, lepši kakor luna,
 Jezus, svitlejši kakor zvezde,
 Jezus, vse časti vreden,
 Jezus, nar ponižniši,
 Jezus, nar ubožniši,
 Jezus, nar krotkejši,
 Jezus, nar poterpežljivši,
 Jezus, nar pokorniši,
 Jezus, nar čistejši,
 Jezus, ki čistost ljubiš,
 Jezus, ki mir ljubiš,
 Jezus, naša ljubezen,
 Jezus, zgled našiga življenja,
 Jezus, podoba čednosti,
 Jezus, zgled svetiga zadržanja,
 Jezus, naše perbežališe,
 Jezus, ki naše duše ljubiš,
 Jezus, Oče vsih ubozih,
 Jezus, tolažba vsih žalostnih,
 Jezus, bogastvo vsih revnih,
 Jezus, žlahtni kamen,
 Jezus, bramba vse popolnamasti,

usmili se nas!

Jezus, dobri pastir svojih ovčic,
 Jezus, zvezda na morji,
 Jezus, prava luč,
 Jezus, večna modrost,
 Jezus, neskončna dobrota,
 Jezus, veselje angelov,
 Jezus, kralj patriarhov,
 Jezus, razsvetljevavec prerokov,
 Jezus, mojster apostelnov,
 Jezus, učenik evangelistov,
 Jezus, moč marternikov,
 Jezus, svetloba spoznovavcov,
 Jezus, ženin čistih duš,
 Jezus, krona vsih svetnikov,

usmili se nas!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Jezus!
 Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!
 Od vsiga hudiga,
 Od vsiga greha,
 Od svoje jeze,
 Od skušnjav hudobniga duha,
 Od duha nečistosti,
 Od vsih pregrešnih perložnosti,
 Od prelomljenja tvojih svetih zapoved,
 Od večne smerti,
 Po skrivnosti svojiga sv. včlovečenja,

reši nas, o Jezus!

Po svojim prihodu,
 Po svojim rojstvu,
 Po svojim raztepenji,
 Po svojim kronanji,
 Po svoji smerti na križi,
 Po svojim znotranjim in zunanjim
 terpljenji,
 Po svojim od smerti vstajenji,
 Po svojim vnebohodu,
 Po svoji nebeški časti in veselji,
 Na prošnjo svoje presvete Matere,
 Na prošnjo vsih svojih svetnikov,

reši nas, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 zanesi nam, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usliši nas, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usmili se nas, o Jezus!

Jezus Kristus, sliši nas!

Jezus Kristus, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . Češena Marija . . .

Ime **Gospodovo** bodi hvaljeno zdaj
in na vekomaj. **Amen.**

M o l i m o .

O Gospod Bog! kateri si častitljivo
Ime našiga **Gospoda**, svojiga edinoro-
jeniga **Sina Jezusa Kristusa**, svojim
vernim ljubeznjivo in sladko, hudobnim
duhovam pa, ki to sveto Ime slišijo,
strašno storil; dodeli milostljivo, de
bodo vsi, kateri to sveto Ime na zemlji
časte, sladkost tvoje tolažbe na zemlji
prijeli, in večno veselje in zveličanje v
nebesih vživali. Po ravno tem **Gospodu**
našim, **Jezusu Kristusu**, tvojim **Sinu**,
kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti
sv. **Duha**, **Bog** od vekomaj do veko-
maj. **Amen.**

Molitev sv. Bernarda

od sladkiga imena Jezusa.

O ljubi moj Zveličar, Jezus Kristus! usmili se me, ker pod nebam ni nobeniga družiga imena, v katerim bi zamogel zveličan biti, kakor le to sladko Ime Jezus.

Bodi moj Jezus, kader sim tako nesrečen, de v kakšen greh padem. Bodi moj Jezus, kader spim; bodi moj Jezus, kader čujem. Bodi moj Jezus, kader sim srečen, bodi moj Jezus, kader sim nesrečen. Bodi moj Jezus, kader sim zdrav; bodi moj Jezus, kader sim bolan. Bodi moj Jezus, kader me hudobni duh skuša; bodi moj Jezus v tem življenji; bodi moj Jezus v drugim življenji. Bodi moj Jezus, kader sim vesel; bodi moj Jezus, kader sim žalosten. Bodi moj Jezus, kader

bom na smertni postelji ležal; bodi moj Jezus, kader se bo moja duša iz tega sveta ločila. Bodi moj Jezus pri sodbi božji; bodi moj Jezus v večnim plačilu. O presladko Ime Jezus! o neizmerno bogastvo! ako tebe imam, vse imam; ako tebe nimam, nič nimam. Kaj bi moji revni duši pomagalo, ko bi tudi cel svet imela, tega presladkiga Imena: „Jezusa“ pa ne.

To presveto Ime: „Jezus“, zapiši, o Gospod! s svojo predrago kervjo v moje revno serce, de nič ne okusim od sveta, nič ne občutim od mesa, ampak samo tebi živim; ljubi moj Jezus! in s svetim Bernardam kličem: „O Jezus, bodi moj Jezus!“ Amen.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

<p>Oče nebeški, vsigamogočni Bog, Sin, vsiga svetá rešnji Bog, Světi Duh, resnični Bog, Sveta Trojica, en sam Bog, Sv. Marija, Sv. Mati božja, Sv. devic Devica, Mati Kristusova, Mati milosti božje, Mati prečista,</p>	<p>} nas! } } prosi! }</p>	<p>usmili se za nas Boga</p>
---	---	------------------------------

Mati brez madeža,
 Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našiga stvarnika,
 Mati našiga odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti božje,
 Začetek našiga veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeške,

za nas Boga prosí!

Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališe grešnikov,
 Tolaznica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica marternikov,
 Kraljica spoznovavcov,
 Kraljica devic,
 Kraljica vsih svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirniga greha
 spočeta,

za nas Boga prosil!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Oče naš. Češena si Marija.

Molitev

k presvetimu Rešnjimu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

Ÿ. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kteri si v prečudnim Zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, sv. skrivnosti tvojiga telesa in tvoje kervi tako častiti, de sad tvojiga odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti svetiga Duha Bog vekomaj. Amen.

Molimo.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej od vsih nevarnost. O častitljiva in blažena devica; naša gospa; naša sred-

nica; naša besednica; naša pomočnica!
S svojim Sinam nas spravi, svojimu
 Sinu nas priporoči; svojimu Sinu nas
 izroči.

Ÿ. Prosi za nas, sveta božja porodnica!
O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o .

Dodeli nam, tvojim služabnikom,
 prosimo, **Gospod Bog!** de vedno zdravje
 na duši in na telesu vživamo, in de bomo
 po častitih prošnjah presvete **Marije vse-**
 lej device od sedanje žalosti rešeni in
 večniga veselja deležni.

M o l i m o .

Svojo milost, prosimo, **Gospod!** v
 naše serce vlij, de ki smo po angelo-
 vim oznanjenji včlovečenje **Kristusa,**
 tvojiga Sina, spoznali, po njegovim terp-
 ljenji in križi častitljivo vstajenje do-
 sežemo.

Prosi za nas, sveti Jožef!

De bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo, Gospod! za-
služenje ženina tvoje presvete matere
Marije pomaga, de, kar naša slabost
ne premore, nam bode po njegovih
prošnjah dodeljeno.

Salve regina.

Češena bodi Kraljica, Mati milosti,
življenje, sladkost in upanje naše, bodi
češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini
otroci, k tebi zdihujemo žalostni in ob-
jokani v tej dolini solz. Oh, oberni tedaj,
naša pomočnica! svoje milostljive oči v
nas, in pokaži nam po tem revnem živ-
ljenji Jezusa, žegnani sad svojiga te-
lesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o slad-
ka devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!
O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o .

Vsigamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, de bi vredno prebivališe tvojiga Sina biti zaslužila, s pripomočjo svetiga Duha pripravil, daj, de bomo, ki se njeniga spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah od prihodnjih zlegov in večne smerti rešeni.

M o l i t e v

k Materi božji za dobro smert.

O ljubeznjiva, milostljiva in od vekomaj izvoljena Devica, mati Jezusova, Marija, prosimo te zavoljo tvoje in tvojiga ljubeznjiviga Sina britkosti in grenkosti, ktero sta imela, ti pod križem, on pa na svetim križi, nar bolj pa tisto

uro, ko se je njegova sveta duša od njegoviga telesa ločila; prosi za nas, de nam k pomoči pride, kader se bodo naše uboge duše od našiga života jele ločiti, de jih sprejme v svoje milostljive roke, in jim večno zveličanje v svetim raji dodeli. Zdaj ti priporočimo svoje duše za tisto zadnjo uro, ne zapusti nas, o Marija! Amen.

Za vse potrebe.

Ponižno, Gospod! te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere ljube Device Marije in vsih svojih svetnikov, nas, svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; tudi očisti vso našo rodovino in naše prijatle od hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi

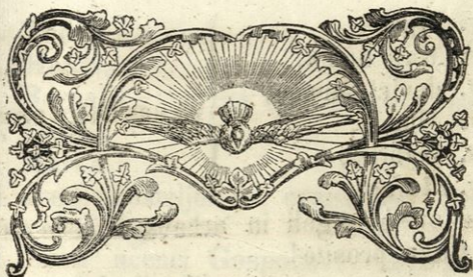
vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijatlam in neprijatlam, in obvari to faro z vsimi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodenj, in dodeli milostljivo vsim vernim keršenikam, živim in mertvim, v nebeškim kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. **Obvari našiga papeža I., našiga škofa I., našiga svetliga cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse keršansko ljudstvo vsih nadlog in vsiga zlega. In tvoj žegen pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našim, Jezusu Kristusu, Sinu tvojim, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetiga Duha, Bog vekomaj. Amen.**

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš. Češena si Marija (petkrat.)

LITANIJE

••••• vsih svetnikov. •••••

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsigamogočni

Bog,

Sin, vsiga svetá rešnji Bog,

Sveti Duh, resnični Bog,

Sveta Trojica, en sami Bog,

} usmili se
nas!

Sv. Marija,
 Sv. Mati božja,
 Sv. devic Devica,
 Sv. Mihael,
 Sv. Gabriel,
 Sv. Rafael,

} za nas Boga prosi!

Vsi sveti angeli in arhangeli, za nas
 Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov, za
 nas Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik,
 Sv. Jožef, } za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas Bo-
 ga prosite!

Sv. Peter,
 Sv. Pavel,
 Sv. Andrej,
 Sv. Jakop,
 Sv. Janez,
 Sv. Tomaž,
 Sv. Jakop,
 Sv. Filip,
 Sv. Jernej,
 Sv. Matevž,
 Sv. Simon,

} za nas Boga prosi!

Sv. Tadej,
 Sv. Matija,
 Sv. Barnaba,
 Sv. Lukež,
 Sv. Marka,

} za nas Boga prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za
 nas Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas
 Boga prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas Boga
 prosite!

Sv. Štefan,
 Sv. Lavrenc,
 Sv. Vincenc,

} za nas Boga prosi!

Sv. Fabijan in Boštjan,
 Sv. Janez in Pavel,
 Sv. Kozma in Damijan,
 Sv. Gervazi in Protazi,

} za nas Boga
 prosita!

Vsi sveti marterniki, za nas Boga prosite!

Sv. Silvester,
 Sv. Gregor,
 Sv. Ambrož,
 Sv. Avguštin,
 Sv. Hieronim,
 Sv. Martin,

} za nas Boga prosi!

Sv. Miklavž, za nas Boga prosi!

Vsi sveti škofje in spoznovavci, za nas Boga prosite!

Vsi sveti učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton,

Sv. Benedikt,

Sv. Bernard,

Sv. Dominik,

Sv. Frančišek,

za nas Boga prosi!

Vsi sveti mašniki in leviti, za nas Boga prosite!

Vsi sveti mnihi in pušavniki, za nas Boga prosite!

Sv. Marija Magdalena,

Sv. Agata,

Sv. Lucija,

Sv. Neža,

Sv. Cecilija,

Sv. Katarina,

Sv. Anastazija,

za nas Boga prosi!

Vse svete device in vdove, za nas Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas Boga prosite!

**Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o
Gospod!**

**Bodi nam milostljiv, usliši nas, o
Gospod!**

Od vsiga hudiga,

Od vsiga greha,

Od svoje jeze,

Od šibe potresa,

Od nagle in neprevidene smerti,

Od skušnjav hudičevih,

Od jeze, sovražnosti in vsehude volje,

Od duha nečistosti,

Od treska in hudiga vremena,

Od kuge, lakote in vojske,

Od večne smerti,

Skozi skrivnost svojiga svetiga
včlovečenja,

Skoz svoj prihod,

Skoz svoje rojstvo,

Skoz svoj kerst in sveti post,

Skoz svoj križ in terpljenje,

Skoz svojo smert in svoj pokop,

Skoz svoje sveto vstajenje,

Skoz svoj čudni vnebohod,

Skoz prihod tolažnika svetiga Duha,

reši nas, o Gospod!

V dan sodbe, reši nas, o Gospod!

Mi grešniki,

De nam zanesesh,

De nam odpustiš,

De nas k pravi pokori pripelješ,

De svojo sveto cerkev vižraš in ohraniš,

De pastirja apostoljskiga in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohraniš,

De sovražnike svete cerkve ponižraš,

De keršanskim kraljem in oblasti
mir in pravo enovoljnost daruješ,

De vsimu keršanskimu ljudstvu mir in edinstvo daš,

De nas vse v svoji sveti službi poterdiš in obderžiš,

De naše misli k nebeškim željam povzdigneš,

De vsim našim dobrotnikom večne dari dodeliš,

De duše naše, in naših bratov, bližnjih in dobrotnikov večniga pogubljenja rešiš,

De sad zemlje daš in ohraniš,

prosino te, sliši nas!

De vsim vernim dušam večni po-
 koj dodeliš,
 De nas uslišiš,
 Sin božji,

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš i. t. d. (tiho.)

V. In nas ne vpelji v skušnjavo,

O. Temuč reši nas od hudiga. Amen.

Molitve po litanijah,

na svetiga Marka dan in križev teden.

69. Psalm.

O Bog! hiti me otét;

Gospod! teci mi pomagat.

Omoteni in osramoteni naj bodo, kateri mi strežejo po življenji.

Odstopijo naj, in sram naj jih bo, kateri mi hočejo hudo.

Obernejo naj se precej osramoteni, kateri pravijo: **Haha! haha!**

Vsi pa, kateri tebe išejo, naj se veselé in radujejo.

Vedno naj reko: Hvaljen bodi Bog! kateri ljubijo tvoje odrešenje.

Jes pa sim revež in siromak, o Bog! hiti k meni.

Moj pomočnik in moj odrešenik, Bog! nikar se ne múdi.

Čast bodi Očetu i. t. d.

V. Pomagaj svojim služabnikom,

O. Ki v tebe zaupajo, moj Bog!

V. Bodi nam, Gospod! močen turn,

- O.** Pred sovražnikam.
- V.** Nič naj ne opravi sovražnik pri nas,
- O.** In otrok krivice naj se ne loti nam škodovati.
- V.** Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehah,
- O.** In ne povračuj nam po naših hudobijah.
- V.** Molimo za našiga papeža I.
- O.** Ohrani ga, o Gospod! oživljaj in osreči ga na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov.
- V.** Molimo za svoje dobrotnike.
- O.** Poverni, Gospod! milostljivo zavoljo svojiga imena večno življenje vsim, kateri nam kaj dobriga storé.
- V.** Molimo za verne mertve.
- O.** Gospod! daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim svéti.
- V.** Naj počivajo v miru.
- O.** Amen.
- V.** Molimo za svoje brate, katerih ni tukaj.
- O.** Pomagaj svojim služabnikam, ki v te zaupajo, môj Bog!

V. Pošlji jim, Gospod! pomoč iz sve-
tiša,

O. In varuj jih iz Siona.

V. Gospod! usliši moje molitev;

O. In moje upitje naj do tebe pride.

Molimo.

O Bog! ki ti je lastno, usmiliti se vselej in prizanesti, usliši naše pohlevne prošnje, de nas in vse tvoje služabnike, ktere grehov ketna veže, milost tvoje dobrote odveže.

Usliši, prosimo te, o Bog! našo pohlevno molitev, in odpusti nam grehe, ki se ti jih obtožimo, de nam dobrotljivo z odpušenjem tudi mir dodeliš.

Skaži nam dobrotljivo, o Gospod! svojo neizrečeno milost, de nas od vsih grehov odvežeš in od kazni, ktere za nje zaslužimo, rešiš.

Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, ozri se milostljivo na prošnjo

k tebi kličejočiga ljudstva, in šibe svoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo, od nas odverni.

Vsigamogočni večni Bog! usmili se svojiga služabnika našiga papeža I., in vodi ga po potu večniga življenja, de bo s tvojo pomočjo, kar je tebi dopadljivo, želel in z vso močjo storil.

O Bog! od kteriga pridejo svete želje, dobre misli in pravične dela, daj svojim služabnikom tak mir, ki ga svet ne more dati, de bodo naše serca tvojim zapovedim vdane, in po zatertim strahu sovražnikov časi s tvojo pomočjo varni in mirni.

O Bog! užgi naše serca z ognjem svojiga svetiga Duha, de ti bomo s čistim telesam služili, in z očišenim sercam dopadli.

Bog, Stvarnik in Odrešenik vsih vernih, dodeli dušam svojih služabnikov

in služabnic, de odpušenje, kteriga so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo.

Začni, prosimo, Gospod! s svojim duham naše djanje, in spremljaj ga s svojo sveto pomočjo, de se vse naše molitve in dela vselej iz tebe začno in iz tebe začete tudi v tebi končajo.

Vsigamogočni večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vsih, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, prosimo te pohlevno, de vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že iz sveta ločili, po prošnjah vsih tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vsih svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našim, Jezusu Kristusu, Sinu tvojim, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetiga Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj do tebe pride.

V. Vsigamogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši,

O. Amen.

V. In vernih duše naj po milosti Božji počivajo v miru.

O. Amen.

Molitve po litanijah

pri popoldanji službi božji ob nedeljah in praznikih, kateri niso Matere Božje.

K svetimu Rešnjimu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! ki si nam v prečudnim zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skriv-

nosti tvojiga telesa in tvoje kervi tako častiti, de sad tvojiga odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

Za odvernjenje vsih nadlog in nevarnost.

Vsigamogočni večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vsih vernih kristjanov, za ktere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetiga križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, boleznj in žalostne revne čase.

Vsigamogočni večni Bog! usmili se svojiga služabnika, našiga papeža I., in

vodi ga po poti večniga življenja, de bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel, in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vižar vsih vernikov! glej milostljivo na svojiga služabnika našiga škofa I., ki si ga pastirja naše škofije postavil; dodeli mu, de tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobrimu služi, in tako s čedo, ki mu je zročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vsih kraljestev, dodeli svojimu služabniku, našimu cesarju I., tvojo moč, s ktero se sovražnik premaga, spoznati in častiti, de bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojim varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsim dobrim duhovske in deželske oblastnike in gosposke, de nas bodo na vse to napeljevali, kar zamore k tvoji božji časti,

k našimu zveličanju, in k miru in sreči vsiga keršanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, de nam je prositi, za svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsigamogočni večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vsih, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, de vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že iz tega sveta ločili, na prošnjo vsih tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vsih svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog miru! pravo edinost v veri brez vsiga razdertja in ločitve. Preoberni naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našiga življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, de ti

bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi bodi vedno priporočeno, o Gospod! vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkej z vsimi izvoljenimi doseči, de te bomo v večnim veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, o Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, tvojim ljubim Sinu, Gospodu in Odrešeniku našim, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetiga Duha, Bog vekomaj. Amen.

Ÿ. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.

Križev pot.

S ponižnim duham in potertim sercam se ti, ljubi Jezus! k nogam veržem; ti svoje grehe razodeti hočem, in jih obžalovati. Tudi hočem zdaj priča biti tvojiga grozovitnega terpljenja, ki se je posebno v vertu Getcemani perčelo; ko si ti previdil kaj in koliko boš mogel za naše odrešenje terpeti, in de bo še per vsim tem veliko ljudi pogubljenih, ker se ne bodo hotli tvojiga zaslužnja udeležiti. To premišljevanje ti toliko žalost napravi, de obnemagaš, na tla padeš in de tvoj pot postane kakor kervave kaplje. Potem se daš od beričov in judovskih tolovajev vjeti, od

sodnika do sodnika vlačiti, po krivim tožiti in obrekovati, in po nedolžnim k smerti obsoditi.

Občudujte, nebo in zemlja, krotkost in poterpežljivost tega nedolžniga Jagneta božjiga. On, ki je vsigamogočen, ki bi z eno besedo vse sovražnike lahko pokončal in jih osramotil, je zdaj podoben jagnetu, ki je v zaklanje peljano, kakor de bi se ne vedel braniti, in bi ne imel glasu se zagovarjati; vse to pa stori ljubi Jezus iz ljubezni do mene, zato pa tudi hočem jest zdaj iz ljubezni do njega njegovo britko terpljenje premišljevati in se v duhu na tiste štacione podati, kjer je on posebno terpel.

Ti pa, ljubi Jezus! presuni moje serce, de bo vse goreče do tebe se v britkosti tvojih bolečin topilo.

I. Štacion.

Jezus je k smerti obsojen.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej krivičniga sodnika, strahljiviga Pilatuža, ki se ljudi bolj boji, kakor Boga. Pilatuž dobro spozna, da je Jezus nedolžen, in da so mu ga Judje samo iz nevošljivosti izdali, da bi jim ga križati pustil; zato pa tudi še perložnosti ga izpustiti. Ker pa Judje čez dalje bolj upijejo: „Križaj ga, križaj ga: Ako tega spustiš, nisi cesarjev prijatelj več;“ se vendar strah-

ljivi Pilatuž da preslepiti in pusti nedolžniga Jezusa razteptsti, bolje rečeno, razmesariti. —

Poglej, keršanska duša! Jezusu roke znak zvežejo in za steber ga privežejo in po nagim životu z jermeni, šibami in vervmi, ki so na konceh vse ojstre in roglaste bile, tako neusmiljeno bijejo, de kmalo ni zdraviga uda več na njem, meso s kožo vred se začne majiti, lupiti in odpadati; Jezus sam pa tako oslabi, de to presveto in nedolžno Jagnje na tla pade, ves omamljen od grozovitih bolečin.

Poglej, keršanska duša! vsiga tega terpljenja je greh kriv! greh je tista grozovita šiba, ki Jezusa razmesari in tako neusmiljeno bije.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

II. Štacion.

Jezus vzame križ na svoje rame.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

O Jezus! kaj ti vse za nas preterpiš in radovoljno prestaneš, samo de bi le nas odrešil.

Od kod je to, ljubi Jezus! de je tvoja glava s kervjo oblita, de so tvoji lasje s kervjo namešani! O grozovitost tvojih sovražnikov, ki ti iz ternja krono spletejo in na glavo tlačijo, s ter-

stam pa po nje tolčejo! to ti je taka bolečina, ki presune dušo in telo; hujši bolečine od te si misliti ne moreš! pa tudi to, o čudoviti Jezus! voljno prestatl hočeš!

Poglej, grozovitni Judje še ne mirujejo: vse, karkoli si le omisliti zamorejo, vse ljubimu Jezusu napravijo, de bi ga le tolikanj bolj občutljivo terpinčeli in mu smert še bolj grenko storili.

Zbijejo mu velik in težak križ in silijo ga, de bi ga nesel.

Kaj pa ti, ljubeznjivi Jezus! počneš, ko ta križ zagledaš? O preljubeznjivi Jezus! ta križ te spomni na odrešenje; in ker si sklenil na križi odrešenje človeškiga rodu dopernesti: se pokloniš, križ kušneš in ga na svoje rame prostovoljno vzameš.

Z grešnim življenjem človek Jezusu ternjevo krono spleta.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

III. Štacion.

Jezus pade prvič pod križem.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ko Jezus križ na svoje rame vzame, ga Judje neprenehama mučijo in perganjajo, vlečejo in bijejo, de bi ja trenutka ne postal; bali so se nam-

reč, de bi Pilatuž, ki je le nerad v smert Jezusovo dovolil, svojiga privo-ljenja ne preklical in Kristusa ne opro-stil. Zato pa z vso močjo hite, de bi popred na goro Kalvarijo prišli, kjer so Jezusa hotli križati.

Jezus pa od tolikanjiga terpinčenja spehan, in od prelite kervi, ki jo je pri tepenji in ternovim kronanji zgubil, o-slabljen, od strašnih bolečin pa ves omamljen, ne more naprej, opeša in na terde tla pade: več vstati pa ne more!

Zdaj Jezusa neusmiljeno na kviško tergajo in vlečejo: zdaj za roke, zdaj za glavo, zdaj za lase, zdaj za obla-čilo ga pokonci postavljajo! de bi se pa Jezus sčasama opomogel, opočil in moč vnovič zadobil; k temu mu časa ne dopustijo.

O ljubeznjivi Jezus! kako velika je tvoja poterpežljivost in krotkost! enak si pohlevnimu Jagnjetu med zgrabljivi-mi volkovi. Ti zopet vzameš težak križ na svoje razboljene rame, in ž

njim naprej greš, kamor te hudobni rabeljni ženejo.

O grozoviti greh! kako Jezusa težiš in na gole tla veržeš.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija —
Čast bodi Bogu. —

IV. Štacion.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Lahko si misliš, keršanska duša!

kako veliko žalost je Jezus občutil in kako ga je v serce zbolelo, ko svojo žalostno mater zagleda. Pa tudi lahko si misliš, kako hud meč bolečine je Mariino serce presunil, ko svojiga ljubeznjiviga Sina s križem obloženiga, vsiga zasramovaniga in zaničevaniga, vsiga raztepeniga in razbitiga po poti ji naproti priti vidi. Misliti si scer nekoliko zamoreš to veliko žalost, ki sta jo Jezus in Marija imela, ko sta se srečala; občutiti bi jo pa le takrat zamogel, ko bi tisto ljubezen zadobil, s katero sta se Jezus in Marija ljubila.

Poslušaj! kliče k tebi Marija: **O** nehvaležna duša! kaj ti je žaliga storil moj Sin, de mu z greham tako težak križ nakladaš!

Kaj hudiga ti je storila Mati moja? te vpraša Jezus, de ji z greham kakor z mečem serce presuneš? — **O** zapusti že enkrat svoje grehe, zovoljo kterih midva toliko žalost in britkost terpiva!

Grešnik! kaj praviš k temu; kako ti je pri sercu? kdaj boš nehal grešiti in Jezusa ne več iz svojiga serca preganjati?!

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

V. Štacion.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ
nesti.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poln žalosti in bolečin je ljubi Jezus na duši in na telesu. Njegovo telo

je polno ran; njegova duša pa polna britkosti in grenkosti; in njegovo serce je tako žalost prevzela, ko je on svojo Mater srečal, de je bilo viditi, de bo on vsak čas na tla padel in umerl. Tega se pa njegovi sovražniki prestrašijo ne iz usmiljenja, ampak iz grozovite hudobije, ker se boje, de bi jim pred ne umerl, in de bi ga na gori križati in mu takrat svojiga serda še prav občutiti dati več ne mogli. Zato pa prisilijo nekiga ptujiga človeka, ki memo gre: Simona iz Cirene, de pomaga Jezusu težak križ nesti.

O ljubi Jezus! Simon ti scer pomaga križ nesti; britkosti in grenkosti tvojiga terpljenja pa, v kteriga si vtopljen, ti vender nobeden ne pomaga nositi.

O grešnik! vzemi svoj križ iz ljubezni do Jezusa na svoje rame in hodi po poti grenkiga terpljenja.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

VI. Štacion.

Veronika poda Jezusu potni pert.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Glej, o človek! glej, o človek!
Jezus je od vsih strani stiskan in ves v bolečinah. Na njegovi glavi ga ternjeva krona bode, na njegove razbojljene rame ga težak križ tiši; njegov

život je poln ran in s kervjo oblit; na vsih udih se trese in trepetaja; po njegovim obličji merzel, kervavi mertvaški pot nastaja. Ni ga, de bi ga tolažil, ni ga, de bi ga krepčal ali poterdil. Nebesa so zaperte; hudoben svet in pekel sta se zoper njega prisegla, de ga hočeta pokončati in scer pokončati na nar grozovitnejši vižo, s smertjo na križi.

V tem stanu zapušenosti, ko ljubiga Jezusa vse zaničuje in psuje, se vender približa neka pobožna žena, Veronika z imenam, in Jezusu ponudi svojo revno pomoč, ter mu da potni pert, de bi se obrisal. Jezus, kralj nebes in zemlje se zdaj posluži te revne, slabe pomoči. Jezus vzame od sv. Veronike potni pert, pa v zahvalo ji vtisne vanj svoj presveti obraz.

O ljubi Jezus! vtisni tudi v moje serce svoj presveti obraz, de mu greh se pristudi, svetost pa dopade.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

VII. Štacion.

Jezus pade vdrugič pod križem.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

V resnici je Jezus človek stiskan od nar večiga terpljenja, de mu grozovitost bolečin dušne in telesne moči vedno bolj in bolj slabi, de on vedno bolj in bolj omedljuje, in se zo-

pet k drugim ves opešan na tla zverne in strašno pod težo križa pade. —

Jezus tukaj terpi po svoji človeški natori; zakaj kakor Bog ne more terpeti. Po svoji človeški natori je pa hotel vso grenkost in grozovitost križa in terpljenja okusiti in za nas prestati, zato de bi nas od pekla odrešil, ki smo si ga z graham zaslužili. Le on sam, naš ljubi **Odrešenik** in **Zveličar**, **Jezus Kristus**, je nas zamogel odrešiti, le on sam je nam zamogel po svoji človeški naturi neskončno zasluženje pridobiti, po svoji božji naturi pa nas z božjo svetostjo in pravičnostjo spraviti.

O čudo! človek zasluži smert in pogubljenje zavolj greha: **Božji Sin** pa prevzame prostovoljno nase to smert, de bi človeka oprostil od greha in pogubljenja.

Začudite se, nebesa, začudi se vesolni svet, ko vidiš **Jagnjeta božjiga** nedolžniga pod križem ležati, človeka

pa, krivičniga in prevzetniga, se nad njegovimi bolečinami radovati.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

VIII. Štacion.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Kdor to grozovito terpljenje Kristusovo preišljuje, ga mora v serce

boleti, ko vidi kolikanj bolečin in kakšno terpljenje ljubeznjivi Jezus iz gole ljubezni do nas, po nedolžnim za krivične terpi.

Jezus je bil sloveč prerok in njegovi čudeži so sloveli po celi judovski deželi; vsi so ga občudovali kakor poslanca božjiga. Ko na podjarmeni oslici jezdi v Jeruzalem, mu vse hiti naproti in mu iše svojo službo skazati s klicanjem in s postrežljivo udanostjo. Ko čudeže dela, ga vse občuduje. Zdaj pa, ko je on udarjen, ga vse zapusti, in njegovi sovražniki mu le išejo njegovo terpljenje še bolj vgreniti, in mu kelh nevošljivosti do zadnje kaplje dati izpiti. V resnici, kdor še občutljivo serce v svojih persih ima, ne more take grozovitosti brez sočutja gledati.

Tudi jeruzalemske žene, ko vidijo grozovitost tega terpljenja, ne morejo brez sočutja biti; ampak milo se jim stori in se nad Jezusam izjokajo.

Jezus pa vidi, de se ne jokajo iz

praviga namena, ker se nad njegovim terpljenjam jokajo; on jih opominja, da naj se jokajo nad svojimi grehi, ki so njegoviga terpljenja krivi; ter jim pravi: „Jokajte se nad sabo in nad svojimi otroci. Če se to nad zelenim lesam godi, kaj se bo še le nad suhim?“ S tem jim Jezus hoče reči: Če jest po nedolžnim tolikanj terpim; koliko bote še le ve in vaše ljudstvo imeli terpeti; ker ste vpili, da moja kri naj pride na vas in na vaše otroke, in ste me po nedolžnim obsodili k smerti in scer k nar grozovitniši smerti, ki si jo izmisliti zamorete, k smerti križa.

Daj mi, ljubeznjivi Jezus! milost zadobiti, da se jokam nad sabo in nad svojimi grehi, in jih vedno obžalujem.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

IX. Štacion.

Jezus pade tretjič pod križem.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Kaj stori, de Jezus zopet, ja zopet pod križem pade, de on zmiram bolj in bolj omaguje in naprej ne more.

Ljuba keršanska duša! teh padcov Jezusovih pod križem ni nobeden drugi kriv, kakor tvoji padci v greh, tvoje ponavljanje stariga greha, tvoja železna srajca pregrešnih navad in hudobij. De bi te torej Jezus od tvojih padcov v

greh ozdravil, on sam zate pod križem pada in omaguje.

Jezus hrepeni po tvojim sercu, edin v njem hoče kraljevati: ti ga pa z greham iz svojiga serca ven pahneš in ga mu zapreš.

O kako nesrečna si, keršanska duša, v takim stanu, kader Jezusa nimaš, kader Jezus v tvojim sercu ne kraljuje. Odverzi, odverzi torej vse pregrešne navade in grehe, sleci železno srajco hudobij in varuj se bolj pred enim samim smertnim greham, kakor pred smertjo. Zakaj hujši je greh, kakor pekel; če greha nimaš, se ti pekla bati ni treba; pekel je samo zavoljo greha postal. Izroči se torej zanaprej Jezusu samimu, de on v tvojim sercu ostane in on sam v njem kraljuje, in de ga nikoli več zavoljo kakiga greha ne zapusti; tako te bo on tudi zveličati zamogel.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu.

X. Štacion.

Jezusa slečejo in mu grenkiga žolča
piti dajo.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ko Jezus prinese teški križ na goro Kalvarijo, kjer so ga Judje križati hoteli, mu križ na tla veržejo in ga slečejo, de bi si njegove oblačila delili. Pomisli, kakšne bolečine je Jezus terpel, ko mu oblačila dolj tergajo, on je bil na celim životu ves ranjen in razboljen; njegove rane so se po poti k oblačilu persušile in prijele. Zdaj se

mu pa oblačilo od njegovih razboljenih ran terga, in se mu zopet vse bolečine in vse rane ponove, in on grenkost tistiga terpljenja občuti, kakor ga je občutil, ko je bičan in ves raztepen bil.

Pa k temu grozovitnemu ponovljenju njegoviga terpljenja se še drugo strašno občutljivo terpljenje pridruži: On, ki je nar svetejši, nar čistejši, nar sramožljivši: On tukaj nag stoji in ne ve dergam svojih oči obrniti, kakor proti nebesam. Tudi ta pogled njegovi prečisti deviški Materi z mečem sočutja serce presune.

O keršanska duša! povej mi, kdo je zopet presunil Jezusovo nar svetejši, nar čistejši in nar ljubeznjivši serce v tolikim zasramovanji z nagostjo, de se on, ako ravno vsigamogočni Bog, ne upa še proti ljudem pogledati? — Povej mi, kdo je serce njegove Matere, Marije prečiste Device, v novič z mečem ranil? O verjemi mi, keršanska duša! de te grozne in občutljive bolečine ni Jezusovimu in Mariinimu sercu

drugi storil, kakor le nečisti greh. Jezus je hotel to zasramovanje za nas prestat, de bi za naše nečiste grehe zadostil in nas od nečistosti ozdravil. „Nič nečistiga ne more v nebeško kraljestvo priti“.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija —
Čast bodi Bogu. —

XI. Štacion.

Jezusa na križ perbijejo.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ko Jezusa slečejo, mu grenkiga žolča piti dajo, de bi ga ne le samo

po telesu, ampak tudi noter v telesu terpinčili.

Potem ga primejo, in kakor ubogljivo Jagnje na križ zvernejo. Ga primejo za desno in levo roko, jih raztegnejo in s strašnimi, velikimi in voglastimi žebli prebodejo in začnejo jih za križ perbijati. —

O kake bolečine! **O** kakšni grozni meč sočutja in bolečin je Mariino serce presunil! ko je zaslišala Jezusove presvete roke na križ perbijati! ko je vidila Jezusa trepetati, se viti in sukati kakor eniga pozemeljskiga červiča, od vsih zapušeniga in utopljeniga v morje bolečin! —

O čudo, preveliko čudo! de Marija pri življenji ostane, de njeno serce od žalosti ne počí. Gotovo le božja moč jo je še pri življenji ohraniti zamogla, de ni pri tej priči od žalosti umerla! —

Potem hlastnejo rabeljni po Jezusovih presvetih nogah in jih začnejo pribijati. Ker je pa ta križ prevelik

bil, mu tako vlečejo in raztegujejo noge, de udje po Jezusovim telesu pokajo in iz svojih škerbcov vstajajo; in mu tako strašno in grozovito tudi noge prevertajo in jih z ojstrimi žebli pribijejo na križ, kakor so popred roke perbijali.

O strašna, o grozovita bolečina! kdo jo bo zamogel popisati; kdo jo zapopasti drugi, kakor tisti, ki jo za nas terpi. Ako nas kaki majhni tern bôde, ko se nam kaka majhna reč nasproti znide; že nam tako težko dene, de išemo se te bolečine znebiti: **O** kako presunljive bolečine si pa ti, preljubeznjivi Jezus! pri križanji zavolj nas in naših grehov preterpel!

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

XII. Stacion.

Jezus na križi povišan umerje.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Približaj se, keršanska duša! k križanemu Jezusu, in rada premišluj njegove rane in njegovo terpljenje; posebno pri njegovim križanji rada postani in ga premišluj. Ako se le s ponižnim in skesanim sercam Jezusu približaš, saj te on ne bo zavergel, ako je on ravno tolikanj za-te terpel. Ja ravno zato je on za te terpel, de bi tebi ne bilo potreba večno terpeti.

Zato je on zate tolikanj terpel, de bi tebi neskončno zasluženje pridobil, s katerim ti dolg za svoje grehe poplačati zamoreš. Zato je on zate tolikanj terpel, de ti je studence zveličanja odperl, v katerih ti svojo dušo od grehov oprati in od pekla se rešiti zamoreš. Zato je Jezus tolikanj zate terpel, de ti je svoje rane odperl, kakor gotove zavetja proti vsim skušnjavam.

Le tukaj, le edino in samo tukaj se vsa prava svetost začne in doverši, vsa popolnamast zadobi, in prava ljubezen do Boga in bližnjiga užiga. Ktera čednost pri križanim Jezusu svojiga pričetka nima, ni varna, ampak nevarna.

Poglejte, kaj Jezus še za nas terpi, on se pusti še na kviško na križi povzdigniti in samo na žebljih na križ obešen visi! O čudite se vse žive stvari, čudite se tudi angeli vi, de sam božji Sin hoče po človeški naturi tolikanj za nas terpeti, in zdaj v grozovitnih bolečinah na križi viseti in za nas na križi umirati.

O neizmerna globočina božje ljubezni do revnih grešnih človeških stvari!
 O nezapopadljive sodbe božje pravice in svetosti!

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

XIII. Štacion.

Jezusa s križa snamejo in ga v naročje njegove žalostne Matere polože.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.
 Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ko Jezus umira, se prestraši nad

to grozovito in prečudno smertjo nedolžniga Jagnjeta zemlja in nebo: Solnce opoldne otemni, zemlja se trese, skale pokajo, grobi se odpirajo, mertvi ustajajo in se živim prikazujejo, zagrinjalo pred nar svetejšim v Jeruzalemskim tempelnu se od verha do tal preterga. Stotnik pod križem priča: v resnici je bil ta Sin božji, ljudstvo, ki je bilo priča Kristusoviga terpljenja in njegove smerti, na svoje persi terka in se žalostno domu verne. Samo sovražnike Jezusove je pa nevošljivost in prevzetnost tako prevzela, de od straha scer sterme in trepetajo; pa namest de bi se z zgrevanim sercam k usmiljenimu Jezusu obernili, raji od togote obupujejo, z zobmi zoper njega skripljejo in še mertvemu na križu s sulco serce presunejo, in iz njega kri in voda teče v znamnje, de je že v resnici mertev. —

Usmilita se pa dva pravična moža, ki nista bila v smert Jezusovo dovolila, njegoviga presvetiga telesa; ga iz križa

vzameta in njegovi žalostni Materi v naročje položita.

O kako hud meč žalosti zopet presune Materno serce, ko vidi svojiga ljubiga Sina vsiga nedolžniga in svetiga vender z grozovitnejši smertjo kakor nar hujši hudodelnike umorjeniga. Ona pregleduje zdaj njegove rane na glavi, ki mu jih je ternova krona storila, zdaj njegove rane na rokah in nogah, ki jih je pri križanji prijel, zdaj njegove rane po celim životu, ki jih je pri bičanji, pri padcih in pri suvanji dobil, zdaj pregleduje vse te rane od blizi, katere je popred le od deleč gledati zamogla. Velika žalost in grenkost jo obdaja, ko vidi toliko grozovitih ran na nar svetejšim Telesu Kristusovim; serce se ji hoče od britkosti razpočiti.

O prežalostna mati Kristusova! vtisni tudi v moje serce žalost križaniga Jezusa.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija — Čast bodi Bogu. —

XIV. Štacion.

Jezus je v grob položen.

Molimo te, o Jezus! in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Žaluje grozno Marija nad Jezusovo smertjo, pa ne le samo Marija, Mati Jezusova, ampak z njo žalujejo tudi vsi Jezusovi zvesti prijatli in učenci. Žaluje posebno sv. Janez, ljubljenc Je-

zusov, in Marija Magdalena, kateri je Jezus grehe odpustil; žaluje tudi več pobožnih žena, ki so Jezusu v Galileji stregle, zdaj ga pa noter do smerti na križi spremile; žaluje z eno besedo rečeno vsa množica pobožnih in pravičnih, ki se ne morejo od Jezusoviga Telesa ako ravno mertviga ločiti: oni ga molijo, ga poljubujejo ali kušujejo in njegovo terpljenje in grozovite rane pregledujejo in premišlujejo.

Sv. Jožef iz Arimateje in **Nikodem** sta le z nadlego zamogla dobiti Telo Jezusovo zopet v roke, de bi ga pokopala, ker dan se je nagnil in veliko perpravljanje zavolj prihodniga Velikonočniga praznika nastopa. Ta dva pobožna moža uzameta Telo Kristusovo, ga z dišavami: z miro in aloe, mazilita, in v tančico zavijeta in v nov iz skale izsekan grob položita, kamor še nihče ni bil položen, in velik kamen zraven zavalita; in odideta.

Marija pa, Mati Jezusova, se od groba ločiti ne more, ampak tam zdi-

huje in žaluje, de bi se kamnje omečiti moglo, prežalostno Mater viditi od žalosti omedljevati. In ako se tudi ona po telesu od ljubiga Jezusa zdaj ločiti mora, pa vender njena duša zmiram pri Jezusu v grobu ostane, kjer le z Jezusam sklenjena zamore živeti, scer bi mogla umreti. **O** nezapopadljiva moč prave, svete, čiste ljubezni!

Ljubi Jezus! naj bo tudi moja duša s teboj vedno združena in sklenjena, de se večno ne pogubim.

O križani Jezus! usmili! usmili se me!

Oče naš — Češena si Marija —
Čast bodi Bogu. —

Končanje.

O dobrotljivi Jezus! svoje rane vtisni v moj spomin, s svojo kervjo očisti moje serce, napoji mojo dušo, poterdi vse moje dušne moči in za-

znamvaj vse moje telesne počutke, de bom vedno nate mislil, in povsod kamorkoli se obernem, tebe križaniga pred sabo vidil; de bom tvoje rane vselej in povsod pred očmi imel, in de se mi bo vse karkoli bom pogledal, s tvojo kervjo zaznamvano zdelo. **Križani Jezus!** presuni me s svojim terpljenjem, de družiga ne bom iskal ne našel, kakor tebe križaniga; rani in obdaj me s svojimi ranami, de družiga ne bom gledal ne vidil, kakor tvoje svete kervave rane. **To naj mi bo edino veselje, tvojiga terpljenja se udeleževati in po križevim potu hoditi. Daj mi, ljubi Jezus!** tako po križevim potu hoditi na zemlji, de ravno po tem potu zaslužim hoditi in in priti v obljubljeni deželo, v svete nebesa. **Amen.**

Vesela pesem Jezusu.

O Jezus, ves moj blagor ti!
 Ljubezen sladka čez moči!
 Serce po tebi vse gori,
 Ko v tebi le se zveseli!
 Ne zmaga zlato solnce te
 Ti umakne mila luna se;
 Prijazna zarja zad ti je,
 In tudi svitle zvezdice!

Tak čisto lilje ne cvetó,
 Ne blage rožce tak lepó,
 Duha vijol'ce ne dajo
 Ne dragi klinčki tak ljubó.
 Tak sladka ni nobena stvar
 Ni toljko drag nikaki dar,
 Tak mil' prijatelj ni nikdar,
 Kot serc ti mili gospodar!

Ni proti tebi višjiga,
 Lepota zemlje zgine vsa
 Duhov spremine množica
 Zbledi luč neba svitliga. —
 V ljubezni pesem podarim,
 Jo v serce tvoje izročim,
 Še s trumo angelov združim,
 Veselo ž njimi te častim.

Ti dušo mojo sam živiš,
 Seboj v ljubezni zaročiš,
 Mi toljko radost dodeliš,
 Serce obilno zveseliš.
 O ljubi ženin, sladki cvet!
 Si dražji mi, kot celi svet;
 Za te vse slasti štejem v smet,
 In raji križ si zvolim spet.

Po tebi le, so želje vse,
 Ki zame v smert podal si se.
 Porôsi s svojo gnado me,
 Ko s sercam, z ustini prosim te!
 Serca veselje ti sladko!
 Ki si me ljubil tak močno,
 Ko steče mi življenje to,
 Me pelji v večni mir, v nebo!

Svete pesmi.

Pri sveti maši.

Začetek.

Pred Bogam pokleknimo,
 Povzdignimo serce,
 V nebesa zdaj pošljimo
 Vse misli in želje.
 Ta dar presvete maše
 Sprejmi od nas, o Bog!
 Naj zbríše grehe naše,
 Naj varje nas nadlog.

Mi grešniki spoznamo,
 Žalili smo Boga;
 O težko vest imamo,
 Pokoja nam ne da.
 Marija, vsi svetniki!
 Pomoči pros'mo vas;
 Smo grešniki veliki,
 O Kriste, usmil' se nas!

Gloria.

Bogu bod' čast in hvala!
 Na zemlji mir ljudem;
 K' je milost Božja dala
 Rešenje vsim stvarem.
 Bog! hvalo ti pojemo,
 Prišel si greh odvzet;
 Ti večno čast dajemo;
 Ti sam, o Bog, si svet.

Evangelij.

Bog sam nam oznanuje
 V življenje srečno pot!
 Temoto razsvetluje,
 Nas varje grešnih zmot.
 Kristjani, poslušajmo,
 Kaj Jezus nas uči;
 Po njem se vsi ravnajmo,
 De vsak sveto živi.

Kredo.

To verjem, Bog nebeški,
 De ti si stvarnik moj;
 Tvoj Sin je rod človeški
 Sam spravi spet s teboj.
 Svet Duh pri nas prebiva,
 Od Jezusa poslan;
 Od njega moč dobiva
 Na zemlji vsak kristjan.

Kar si, o Bog, oznanil,
 Kar je tvoj Sin učil,
 V katolški cerkvi hranil,
 K' je za-nj kri prelil,
 To verjem vse resnično,
 Le, Bog, pomoč mi daj,
 Živeti tud' pravično,
 De pridem v sveti raj.

Darovanje.

Sprejmi, Bog, Oče večni,
 Od nas prečisti dar,

K' ga grešniki nesrečni
 Damo na tvoj altar;
 Za svoje hudobije
 In celiga sveta
 Naj jih nam čisto zmije,
 Nam tvojo milost da.

Ponižno vsi pošljimo
 Ta sveti dar v nebo,
 Gospod-Boga prosimo,
 De mu prijetin bo,
 De naj mu bo češenje,
 Spodobna večna čast,
 De dušam da življenje,
 Vsi cerkvi božjo rast.

Sanktus.

Svet, svet, svet Bog nebeški!
 Oblast imaš čez vse,
 Ves svet, ves rod človeški
 Ti hvalo, čast daje.
 Naj vselej hvaljen bode,
 Češen in povikšan,
 Zveličat vse narode
 Nam od Boga poslan.

Po povzdigovanji.

O angelci! hitite
 In pridite z nebes,
 Z nam sveti kruh molite,
 Ni več kruh, Bog je res.

Počutkam vsim telesa
 Je Jezus tukej skrit,
 De b' skorej šli v nebesa
 Ga gledat in častit.

Ti, Jezus! se usmili
 Duš bratov in sestric,
 De bodo mir dobili,
 Odreši jih iz vic.
 De gremo k teb' prebivat,
 Nam grešnikom tud daj
 Nebeško luč uživat,
 Z svetniki vekomej.

Naš duh, o Bog! ti poje,
 Češen bod' Oče ti;
 Kraljestvo pride tvoje;
 Naj se, kar češ, zgodi;
 Daj nam, naš kruh, jed zdravo;
 Dolge odpusti nam,
 Ne vpeljay nas v skušnjavo;
 Otmi sovražnikom.

Med sv. obhajilam.

Moj Jezus! tebe vžiti
 Iz serca res želim,
 Pa k teb' ne morem priti,
 Ker tolikrat grešim.
 Operi dušo mojo,
 Slabosti njene veš;
 Pokaži milost svojo,
 De v duhu v mene greš.

O Jezus! k meni pridi,
 Preženi grehov noč,

De duša moja vidi,
 Dobrote tvoje moč.
 Ostani vedno v meni,
 De dušo mi živiš;
 Z menoj se terdno skleni,
 Me srečniga storiš.

Pri koncu sv. maše.

Svet dar smo dokončali,
 Odpeli čast Bogu;
 Očetu darovali
 Njegoviga Sinu.
 Mertvim in živim sprava
 Za grehe naj bo to;
 Naj nam bo vsim zastava,
 De pridemo v nebo.

I. Pri pervim žegnu.

Vsi ponižno počastimo,
 V zakramentu Jezusa;
 Na kolenih ga molimo
 Svojiga Zveličarja.
 Na altarji on stanuje,
 Če ga tudi vidit ni,
 Živa vera nam spričuje,
 Kar ne vidijo oči.

Pri drugim žegnu.

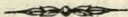
Vse stvari naj mu pojejo
 Svet'mu trojnemu Bogu;
 Naj Očetu čast dajejo,
 Naj zahvalijo Sinu,
 Svet'mu Duhu, ker se s-haja
 Od obeh od vekomej,
 Naj se čast in hvala daja
 Večne čase kakor zdej.

II. Pred žegnam.

Častimo te, živi kruh angeljski!
 O pravi človek skup ino Bog nebeški!
 Sveto, sveto, sveto,
 Sveto, čez vse sveto
 Jezusa Rešnje Telo
 V svetimu zakramentu.

Po žegnu.

Nikdar nas ne zapusti,
 O Jezus vse sladkosti!
 Sosebno na zadnji čas
 Bodi, Jezus! ti pri nas.
 Častito vsak čas bodi
 Presladko imé Jezus,
 Ino imé Marija!

Adventna pesem.

Vi, oblaki, ga rosite ;
 Ali zemlja naj ga da !
 Ve nebesa ga pošljite
 Skor Zveličarja sveta !
 Milo so ljudje zdihvali,
 V greh in v temi ječali ;
 Bog je bil zemljo preklel,
 Greh nebo človeku vzal.

Oče se nebeški ysmili,
 Vidi tol'ko bolečin ;
 De bi se ljudje rešili,
 Se ponudi božji Sin ;
 Dvico Gabriel pozdravi,
 In Marija čista pravi :
 Lej, pokorno je serce,
 Kar Gospod mi zapove.

Zgodba sveta in vesela,
 Nam odklene vsim nebo :
 Lej, Devica je spočela,
 In Beseda je meso !
 Pred Gospoda pokleknimo,
 Njega milost zahvalimo.
 Blagor tebi, grešni svet !
 Jezus pride greh odvzet.

Bratje ! dosti že je spanja,
 Glas nebeški kliče nas,
 Dan se bliža, noč odganja,
 Zdaj prihaja srečni čas.

Odverzimo vso hudobo,
 Oblecimo pa svetlobo,
 De preide grehov noč,
 In nas vodi božja moč.

Ne živimo več pregrešno,
 Svet apostelj nas uči,
 Ne nečisto, ne požrešno,
 Nevošljivost naj beži!
 Naj se vsak pred njim poniža,
 Kterga prihod se nam bliža,
 De bo s čistim srcam vsak
 Le Zveličarju enak.

O Zveličar! pridi skorej,
 De se spolni, kar želim,
 O pernesi moč od zgorej,
 De se čisto spokorim,
 Ti pernesi mir nebeški,
 De ga vživa duh človeški;
 Daj, de pridem sodnji dan
 Med ovce, na desno stran.

Božična pesem.

Poglejte, čudo se godi!
 Kaj mora nek to biti?
 Nebeški dan o pol noči,
 To mora kaj pom'niti,
 Lej angela pred nami stat,
 Luč svitla ga obsega,
 Od groze moram trepetat,
 Povejte, kaj bo s tega.

Tako pastirji govore,
 Pa angelj se oglasi:
 Veselje oznanujem le,
 O srečni, srečni casi!
 Zveličar se necej rodi,
 Ni treba nič se bati,
 Je ubožen, v jaslicah leži;
 Lahko ga je poznati.

Zaslišijo nebeških trum
 Častit' Boga na nebu,
 Veseli mu ženejo šum,
 De svet otme v potrebi;
 Njih petja glas razlega se
 Veselo po širjavah;
 Mir vam, ki svete volje ste,
 Bogu čast po višavah.

Pastirji se razvesele,
 Ko slišijo to novico;
 Do Betlehema hrepene,
 Spoznat' žele resnico.
 Pogledat pojdmu, pravijo;
 Kar angelji so rekli;
 Teko in se ne vstavijo,
 In k jaslim so pertekli.

Tam dete ugledajo lepo,
 De ni se moč nagledat',
 Tak ljubo in tako sveto,
 Žele mu dopovedat'
 De ljubijo ga iz serca,
 De vse bi radi dali;
 Nauke vse, ktere da,
 De bodo spolnovali.

Tud mi zdej k jaslicam pojdmo,
 In bod' mo ga veseli;
 Zahvalo, čast Bogu dajmo,
 De smo pomoč prejeli.
 Pozdravljen bod', Zveličar moj,
 Vsak reci sam per sebi,
 De si prišel do nas necej,
 De bomo mi per tebi.

—••••—

O veliki noči.

Zveličar gre iz groba,
 Ob moč je smert, trohnoba:
 Velikonočno jagnje bil
 Je zame drago kri prelil.

Aleluja!

Otet je človek, rešen,
 V brezin satan trešen,
 Smert nima svojiga zela več,
 Odpert je grob, in kamen preč.

Aleluja!

Odrešil je očete,
 Veliko časa vjete;
 Častito jih pelja sebo
 V zaperto z greham pred nebo.

Aleluja!

O kak' se svetjo rane
 Neusmiljeno mu dane;
 Veselje angelsko verši,
 De smert je mertva, nas uči.

Aleluja!

Je terdna naša vera,
 Resnica jo podpera;

Zveličar je svoj grob prestal,
Tud' nam bo vstat' iz groba dal.

Aleluja!

Le kratka noč bo v grobi,
Ker angel kmal zatrobi;
Telo tud' potlej popelja
Zveličar v raj, in smert neha.

Aleluja!

Dopolnit naše želje,
Perpraviti nam veselje,
Greš ti Zveličar pred menoj,
Prišel bom, upam, tud' za t'boj.

Aleluja!

Življenje ponoviti,
Tako v nebo daj priti,
Kjer per Očetu ti sediš.
Od tam plačilo vsim deliš.

Aleluja!

Pred sodbo bom postavljen,
Po svatovsko napravljen,
S kervjo bom Jagnjeta opran,
Med tvoje svate svat odbran.

Aleluja!

Aleluja! aleluja!

Aleluja! aleluja!

Po tvoje, Jezus, bratam brat,
Daj tudi nam od smert' vstat'!

Aleluja!

0 binkoštih.

Prid', sveti Duh, aposteljnam dan,
Ker si bil danes va-nje poslan,

De čuda božje pravijo,
 Sovražnikam se vstavijo.
 Prid', sveti Duh, te prosi kristjan.

Prid', sveti Duh, daj svoje darí,
 In jih med svoje verne razlí;
 Resnico de poslušajo,
 In nje sladkost okušajo.
 Prid', sveti Duh! razsveti nas ti.

Prid', sveti Duh! omeči sercé,
 Zažgi v kristjanih svete željé;
 Ljubit', kar je pravičniga,
 Se varvati krivičniga.
 Prid', sveti Duh! ljubezni svete.

Prid', sveti Duh! podpiraj slabost,
 Poterdi v sercih pravo svetost;
 Daj, de se ne spotaknemo,
 Iz pota ne premaknemo.
 Prid', sveti Duh, ti naša krepkost.

Prid', sveti Duh! ti zvesti vodnik!
 Veselje naše, naš pomočnik!
 O vodi nas do večnosti,
 Pripelji nas do srečnosti.
 Prid', sveti Duh! ti naš poterdnik!

Čast Marije.

Kristjani! Marijo častimo,
 Nebeška je ona Gospa;
 Jo s petjem veselím hvalimo.
 Rodila je Kralja sveta;

Iz serca jo torej prosimo lepo,
 De naj nam per Bogu besednica bo,
 Če človek pomoči želi,
 Per nji jo gotovo dobi.

Marija, presveta Devica!
 Ki polna si božjih darov,
 Preblaga nebeška Kraljica!
 Češena od srečnih duhov!
 Poglej nas na zemlji pregrešnih sirot,
 Ki tare nas breme pretežkih pomot;
 Mi kličemo, de bi nas Bog
 Odrešil iz naših nadlog.

O mati nar bolj dobrotljiva!
 Ki revežem pomoč deliš,
 Oči, ki jih solza zaliva,
 Vsa rada tolažiš, vedriš!
 O prosi preljubiga svojiga Sinu,
 Zveličarja našiga, Kralja miru,
 De milo na nas se ozre,
 In grehe zanese nam vse.

Ko duša se bode ločila
 Od tod iz telesnih slabost,
 O prosi, Marija premila!
 De pride v nebeško sladkost,
 Kjer gleda, kar tukaj ne vidi oko,
 Poslušaj, kar tukaj ne sliši uho,
 Kjer vživa veselje serce,
 Kjer spolni Bog dušne želje.

Češena si Marija.

Ko v jasnim pasu primiglja
 Že zvezdica daničica,
 Se čuje milo že zvonjenje,
 Marii čast in počešenje
 In z zlato zoro vse časti:
 „Češena si Marija ti!“

Ko višej sije solnčice,
 Vzdiguje se, na poldne gre,
 Se čuje zopet nam zvonjenje;
 Marii čast in počešenje;
 Čez hrib in plan se oglasi:
 „Češena si Marija ti!“

In kadar solnčice ljubó
 Nam za goro žari slovó,
 Se glasno čuje še zvonjenje
 Marii čast in počešenje; —
 V večernim hladu se glasi:
 „Češena si Marija ti!“

„Češena si Marija ti!“
 Naj se glasi do krajev dni,
 Naj vedno čuje se zvonjenje
 Marii čast in počešenje; —
 Nebo in zemlja naj glasi:
 „Češena si Marija ti!“

Slava Marii.

Tebe, Marija! želim poslaviti,
 Šopek cvetlični prinesem ti v dar,

Sklenil sim zvesto te vselej ljubiti,
 O ne zaverzi darilca nikdar.
 Zgornji versiček je limbarček beli,
 Čistiga serca podoba naj bo!
 Čistost darujem na duši ti celi,
 Daj mi storiti po sklepu serčno!

Druga cvetlica, vijolica mala,
 Lepa podoba ponižnosti je;
 S sercam ponižnim, kot ti si kazala,
 Tako obljubim posnemati te!
 Tretja cvetlica, kot iskra žareča,
 V šopku tak' svitlo naproti miglja,
 Tako zdaj klije ljubezen goreča
 K tebi, o Mati! iz moj'ga serca!

Vse, kar premorem, darujem veselo,
 Tebi, ki Mati vse milosti si;
 Oh, kako rado pač serce bi pelo
 Slavo ti večno iz cele moči!
 V sreči, nesreči in britki težavi
 Tebe, o mati! bom zmiraj častil,
 Upam pa tudi, de v rajski blišavi
 S tabo tam gori se bom veselil!

Salve regina.

Češena bodi, o kraljica,
 Nebes in zemlje ti gospa!
 Mogočna, usmiljena Devica,
 Vsa čista in brez madeža!
 Marija, k tebi vboge reve,
 Mi zapušeni vpijemo,
 Objokani otroci Eve
 V dolini solz zdihujemo.

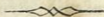

Češena bod' presveta Mati,
 O Mati božje milosti!
 Tako te smemo imen'vati
 Ker porodnica božja si.
 Marija, k tebi i. t. d.

Češena — naše bod' življenje!
 Življenje počastimo te,
 Častito tebi to češenje,
 Ko mater' Jezusovi, gre.
 Marija, k tebi i. t. d.

Češena bodi brez števila
 Velikrat naša ti sladkost!
 Češena pomočnica mila
 In upanje v naši slabost'!
 Marija, k tebi i. t. d.

Oči prijazno v nas oberni,
 O sladka in dobrotljiva!
 Prihodne zlege nam odverni,
 Po smert' pokaž' nam Jezusa!
 Marija, k tebi i. t. d.

V čast Marije.

Naj bolj blaga, mila draga
 Si Marija d'vica Ti;
 In čistejši, in svetejši
 Ni bilo nikol' stvari.

Tvoje obličje, lepotičje,
 Je zgol milost in sladkost,

Ni človeško, je nebeško,
Zmaga angeljsko svetlost.

Dopadljive, ljubeznjive
Zvezde očesa tvoje so;
Kakor pšice, vse sladčice
Naše serca ranijo.

Perle drage, ljube, blage,
Tvoje svete so roke,
Polne gnade, ktere rade
In obilno nam delé.

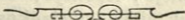
Ti, devica! si Kraljica
Cele zemlje, vsih nebes;
Pa ponižaš in približaš
Se do revnih nas zares.

Kdaj boš dala, prikazala
Tudi mojim se očem?
Skorej, skorej prid' od zgorej,
Da s teboj te gledat grem.

Brez števila duš rešila
Si sovražniku iz rok,
Pridi k meni in me deni
V trumo rešenih otrok.

O častimo ga, hvalimo,
K nam je tako Mater zbral,
Ga ljubimo, ga molimo,
K' je vso čast Marii dal.

Živi, živi! vpimo: živi!
V srcih nam Marije ime!
Hvali vedno, hvali vredno
Jezusa zvesto serce.

KAZALO.

	Stran.
Spregled	3
A. Zvezdice na predpolnočnim nebu	4
B. Zvezdice na popolnočnim nebu	53
Zjutranja molitev	95
Dober namen	97
Izročilo v varstvo Marije Device	99
Zdihljej k Jezusu	99
K Jezusu, Marii in Jožefu	100
K angelu varhu	100
Večerna molitev	101
Djanje vere	104
Djanje upanja	104
Djanje ljubezni	105
Daritev svete maše	107
Spovedne molitve	123
K sv. Duhu	126
Spraševanje vesti	127
Terdni sklep	130
Spoved	134
Grevenga	135
Po spovedi	136
Popolnoma odpustik	138
Zadostenje	139
Molitev k prečisti Devici	140
Molitev k sv. Alojziju	144

Obhajilne molitve :

Molitve pred svetim Obhajilam	142
Sveto Obhajilo	145
Po svetim Obhajilu	148

Litanije sladkiga Imena Jezusa	151
Molitev sv. Bernarda od sladkiga Imena Jezusa	156

Lavretanske litanije	158
Molitev k presvetimu Rešnjimu Telesu	161
Salve regina	163
Molitev k Materi božji za dobro smert	164
Za vse potrebe	165

Litanije vsih svetnikov	167
Molitve po litanijah, 69. Psalm	174
K svetimu Rešnjimu Telesu	179
Za odvernjenje vsih nadlog in nevarnost	180

Križev pot	185
Vesela pesem Jezusu	220

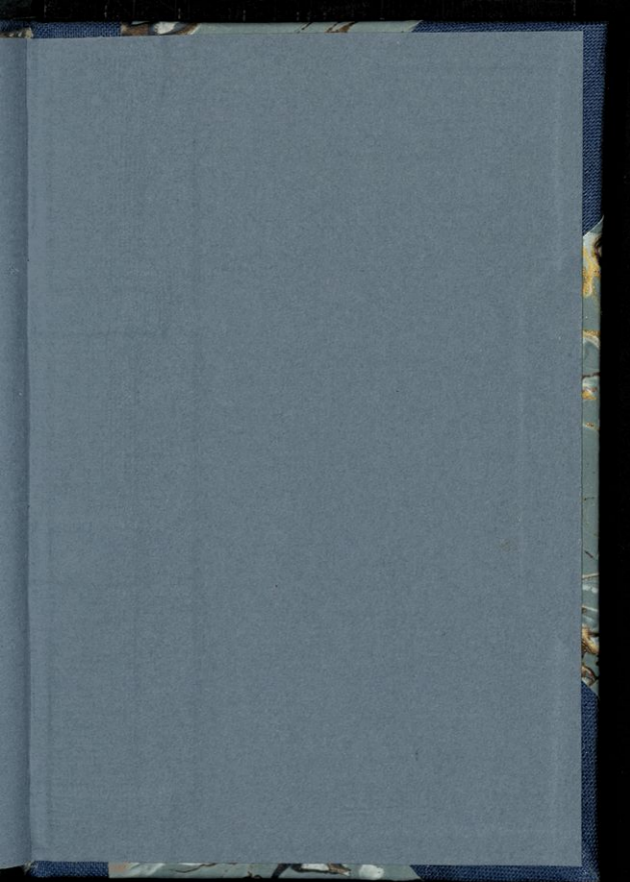
Svete pesmi :

Pri sveti maši	222
Pri pervim žegnu	226
Pri drugim žegnu	227
Adventna pesem	228
Božična pesem	229
O veliki noči	231
O binkoštih	232
Mariine pesmi	233 — 238

Narodna in univerzitetna
knjižnica

• NUK

00000445466